

MAKALAT

ÖNSÖZ.....	3
EVHAM.....	4
YAVUZ	4
TARİHİ BİR SENET.....	5
MUCİZE	6
KİTAB-I AKDES	8
Cennet ve Cehennem	11
TEVHİT	16
Ruhani doğuş	17
Meşveret	18
Kıyamet (Ruhani Devrim)	23
Baha'ullah (1)	24
Küçük Barış- Büyük Barış	25
HÜRRİYET	27
Ocakbaşı	27
MEDENİYET	28
HZ.BAHA'ULLAH'IN MAKAMI (2)	30
SEVGİ VE BİRLİĞİN HIRSIZI KÜSKÜNLÜK VE DARGINLIK	33
ATEŞ PARÇASI AHMED "AHMED LEVHİ"	33
TEBLİĞİN AYRILMAZ İKİ KANADI (YAYILMA VE SAĞLAMLAŞMA)	35
AKADEMİDEN ÖZETLER.....	36
SOBEHAT-İ CELAL.....	37
ÇEVRE VE İNSAN FAKTÖRÜ ..	38
Teslimiyet	40
T E S C İ L.....	41
İnsan Makamı	43
İKAN	43
MÜPTEDİ BEBEK GİBİDİR.....	44
BAHA' ULLAH HAKİKAT GÜNEŞİ (3)	44
EVHAM PERDELERİ	45

KALK VE YÜRÜ.....	46
TEBLİĞ	46
OCAKBAŞI TOPLANTILARI (2)	47
MÜBELLİĞ DOKTOR GİBİDİR	48
Bahai Dininin Amacı	49
Bilim ve Din.....	49
BAHAİLİK VE İSLAMİYET	50
“TANRI AYETLERİNİ HER SABAH VE AKŞAM OKUYUNUZ”	52
AKDES KİTABI.....	52
TEBLİĞİN EN DOĞRU YOLU !	53
GÜNDE 95 DEFA <u>ALLAHU' ABHA'</u> NIN ZİKRI	53
MÜBELLİĞ GÜREŞÇİ GİBİDİR	54
PERVAZ.....	55
BEDİ (Yeni).....	55
SON PEYGAMBERLİK (1).....	56
PEYGAMBERİMİZ SONDUR! (2)	58
TEPKİ.....	59
KİTAPLARIN TAHRİFİ.....	60
İSMİ AZAM.....	64

ÖNSÖZ

Birçok Bahai dostumuzun tavsiye ve teşvikiyle, üç yıl boyunca yayınlanan “OCAK BAŞI DERGİSİ”nin makaleleri bir araya getirildi, ayrıca birkaç yeni makale ile birlikte, özellikle yeni Tanrı Emri’ni kabul eden Bahai dostlarımızın istifadesi için bir kitap halinde hazırlanmasına çalışıldı.

Bu çalışma arı gibi değil, karınca misali olmuştur. Bahai engin deryasından bir damla alınarak aktarılmaya çalışılmıştır.

Makalelerin düzeltilmesi ve yazıya geçirilmesinde emekleri olan sevgili kızlarıma ve Sayın Süheyla Orun’a teşekkür ederim.

Dr. Mehmet Marufi

Eylül 1996- Sivas

Bahai Eserleri
Basım ve Dağıtım A.Ş.

EVHAM

Evham,“vehim” kelimesinin çoğuludur (vehimler). Kelime anlamıyla kuruntu veya gerçekte olmayıp var sanılan şey demektir. Başka bir ifade ile evham; gerçeğin karşıtıdır. Gerçek var olmaktadır, evham ise yokluktur. Işık ve karanlık örneği konumuza uymaktadır, ışık gerçek; evham ise karanlık; yani karanlık, ışığın olmayışıdır.

Evham insanların zihnine çok zayıf ve sinsice girer. Zamanla zihinde kendisine yer bulur ve hatta yerleştiği zihinde ev sahibi pozisyonuna geçer. İnsanlar zamanla vehimlerine alışırlar ve onları gerçek sanırlar. İşte evhamın iki olumsuz faktörü; birincisi vehimlerin gerçek olarak sayılması ve ikincisi ise insanın evhama alışmasıdır.

Evhamdan doğan iki çocuk taklit ve taassup, insanlık aleminin temellerinin yıkılmasının, ayrılıkların ve savaşların meydana gelmesinin baş nedenidir.

Düşüncelerin gerçek veya evham olup olmadığını nasıl fark ederiz !

Birinci şart: Zihnimizdeki var olan şeyin mahiyetini ve şeklini tespit etmek gerekir. Örneğin düşüncemizde bir (i) yuvarlak olsun. Doğal olarak bu yuvarlak zihin dışındaki bir gerçek veya objenin bir yansımasıdır.

İkinci şart:Dış ortamdaki obje ve zihnimizdeki düşünce birbirlerine uyumlu veya başka bir deyimle gerçek model veya objenin zihnimizdeki bir yansımadan doğan ile aynı olmalı ve birbirlerinden farklı olmamalı. Bu farkın olup olmadığını anlamak için araştırmak lazım. Şöyle ki, zihnimizde yuvarlak,zihnimizin dışında dörtgen ise bu gerçek dışıdır. Eğer gerçek dörtgen ise zihnimizde de dörtgen olarak yansıması gerekmektedir. Bu araştırmanın amacı, düşünce ve inancımızın gerçek obje ile uygunluk gösterip göstermediğini sağlamaktır

İkinci şart yani gerçeğin serbestçe araştırılması, Bahai dininin önemli prensiplerinden bir tanesini teşkil etmektedir. Eğer tüm insanlar zihindeki düşüncelerini zihin dışındaki gerçek obje ile karşılaştırmak için çaba sarf etmeye razı olsalar kuşkusuz gerçeği bulacaklardır. Araştırıp gerçeği bulmak, insanlara güven veya itminan (YAKİN) meydana getirir. Yakın İkan anlamındadır. İnanmak (İman etmek) ve yakın etmek ayrı ayrı şeylerdir. İman etmek ve inanmak kolaydır, Yakın etmek ise çok zordur.

İman yolcusunun tam ikana ulaşabilmesi için üç aşamadan geçmesi gerekir:

1- İlme'l- yakın.

Bu merhalede; insan “yakın”ı algılar Düşünce ve zihin aleminde gerçeği idrak eder. Örneğin; ateşin varlığını, özelliğini öğrenir ve kanaat getirir.

2- Ayne'l- yakın.

Bu merhale; bilgi ve algılamadan ötede bir aşamadır. Gerçeğe daha yakın, artık ateşi gözle görebilme olanağı vardır.

3- Hakke'l- yakın.

Bu, yakının son aşaması ve nihai amaçtır. Hakke'l- yakın, sadece bilgi ve görmekten ibaret olmayıp ateşin kendisini hissetmektir. dokunulduğu zaman yanmaktır. Bu aşamada, evham perdeleri ve sobehat-i celal gerçeklik ateşiyle yakılmakta; gönül ve can yakın nuruyla aydınlanmaktadır. Hz.Baha'ullah'ın bazı buyruklarını birlikte inceleyelim:

“Ey isimlerin ilahı ve göğün yaratıcısı! Namazımı Senin güzelliğini görmekten beni alıkoyan perdeleri yakacak bir ateş ve vuslatın denizine iletecek bir ışık yapmanı Senin yüceler yücesi ve nurlular nurlusu gayp matla'larının yüzü hürmetine dilerim.”

“İnsanların çoğu evham ile hemdem(birlikte) , kuruntu denizinin tek damlasını yakın okyanusunun bütününe tercih ederler; anlamı bir yana atarak lafza yapışırlar;Tanrı ayetlerinin maşırıkını bırakarak boş şeyler ile oyalanırlar. İnşallah, siz her bir halde kuruntu putlarınızı kırar, halkı Hak'tan ayıran perdeleri yırtmaya muvaffak olursunuz.

“İnsanların bir çoğu, önceki vehimler ve evvelki hikayeler yüzünden alemin Maksudundan mahrum kalmışlardır. İnsanla birlikte olan bir sürü hikaye, laf ve işareten tam soyutlanarak gönül ve canla Rahmanın yönüne yönelmek gerekir. Birisi eğer, önceki vehimlere yönelmişse, eşsiz saf olan kevserden asla içemez. Söyle ey dostlar ! Hakkı O'nun gözüyle görünüz çünkü onun olmadan O'nun görülmesi olanaksızdır !”

YAVUZ

Erzurum'un Horasan kasabasında askerlik çağındaki bir grup genç memleketlerinden ayrılarak seyahat planları yapmışlar. Bir grup Bodrum'a, bir grup Side'ye ve üçüncü grup ise Kıbrıs'a yolculuk

yapmaya hazırlanmışlar. Üçüncü grupta üç Horasanlı gencin içinde bizim Yavuz da varmış. Sebebini bilmediği bir çekiş ve meyil Yavuz'u Kıbrıs'a çekmiş. Böylece Kıbrıs'a gitmişler. Girne sahilinde gezerken, Kıbrıs Bahai yaz okuluna iştirak eden bir grup Bahai gencin müzikle tebliğ ettiklerine şahit olmuşlar. Bu şekilde bu üç Horasanlı gence tebliğde bulunmuşlar. Yavuz, bu yeni dinin adımı duyunca çok etkilenmiş, ancak diğer iki arkadaşı karşı çıkarak her hangi bir araştırmaya gerek duymamışlar.

Bahai dini hakkında Yavuz'un merakı daha da artmış, aldığı adrese yani Lefkoşa'daki Bahai merkezine gitmeye niyetlenmiş. Yavuz yalnız olarak Lefkoşa Bahai merkezine uğramış. Orada kendisine Bahailikle ilgili daha fazla bilgi ve keza bazı kitaplar verilmiş. Ayrıca memleketi olan Erzurum'daki Bahailerin adresi verilmiş. Artık Yavuz merakından bir an evvel Erzurum'a gitmek istiyormuş. Bu İlahi mesajı aldıktan sonra Kıbrıs'ta artık kalmak istemiyormuş. Böylece Erzurum'a gitmiş ve ahbabları bulup tatminkar bilgiler almış, ayrıca bazı kitaplar da okumuş. Artık Yavuz kalben ve ruhen Hz.Baha'ullah'a iman etmiş ve tescil olmakla birlikte Horasan'da bir nokta kurmuş. Erzurum'daki ziyafetlere ve toplantılara 100 kilometre mesafeden devamlı olarak katılıyormuş.

Erzurum'daki bir Bahai toplantısının saatinde bir değişiklik olduğundan Erzurum ahbabları Yavuz'un evine telefon etmişler; fakat Yavuz evde olmadığından toplantının yeri ve saatini ailesine not ettirmişler. Yavuz geldiğinde ailesi bu toplantının ne toplantısı olduğunu ve telefon edenin kim olduğunu merakla sormuş. Şunu da belirtelim ki Yavuz'un ailesi ehl-i tarikat, yakınları sakallı, siyah çarşafı ve dinlerine aşırı bağlıdır. Evet, Yavuz Bahai olduğunu ve Bahailiğin yeni bir din olduğunu söyleyince evlerinde kıyametler kopmuş. Nasıl olur da, din değiştirirsin, sen dinden çıkmışsın ve kafir olmuşsun diye şiddetli itirazlarda bulunmuşlar. Kasabada çevreye tebliğde bulunduğu, önceleri sevilen ve sayılan bir kişi olan Yavuz artık çevresindekiler tarafından dışlanmış, kahvelere gittiğinde birçoğu ondan sırt çeviriyormuş. Bunlara rağmen Yavuz'un Hz.Baha'ullah'a olan iman ve sevgisinin azalması şöyle dursun Tanrı Emrine olan bağlılığı daha artmış ve kendisini daha da güçlü hissediyormuş. Mevcut durumun sakinleşmesi için 3 ay İstanbul'a gitmiş, bu arada ahbablarla tanışmış ve daha çok derinleşmiş. Memleketine döndüğünde tepkilerin azaldığına ve hatta bir kardeşi ve bir amcasının Emre yakınlığına şahit olmuş. Şu anda Yavuz askerlik görevini yapmaktadır.

Sevgili Yavuz'a Hz.Baha'ullah'tan teyit ve başarılar dileriz. Tüm dostlardan da bu ruhani kardeşimizin Tanrı Emrindeki başarısı için dua rica ederiz.

TARİHİ BİR SENET

Bu tarihi senet, Behcetü'l-sudur kitabından bir alıntıdır.

Yazarı büyük mübelliğ, olayın şahidi, Hacı Mirza Haydar Ali İsfihani'dir. (Sayfa 76)

Ezel tüm iblisi gücüyle, Cemal-i Maksud'a (Hz. Baha'ullah) iftira, töhmet ve inatla karşı gelmesine devam etmekte idi. Ezel Edirne Valisine "Ruhum ve cisimim sana feda"başlıklı yazısında, Cemal-i Kıdem'den, kendilerinden her hangi bir maaş alamıyoruz diye şikayet etmiş. Böylece, bu yalanlarla Hz.Baha'ullah'ın itibarını zedelemek niyetinde idi.

Hz.Baha'ullah Valiye haber yolladı ve "Söylediklerini doğrulamak için bir oturum tertiplesin ve onunla (Ezel'le) karşı karşıya gelelim. Eğer gelmezse, maksadı çirkindir ve dostlarımızın kalbine şüphe yaratmak için yaptıkları ortaya çıkacaktır" dediler. Böylece Valinin bulunduğu bir yerde görüşme istediler.

Ezel kaçış yolunu seçti, "Ben onların evine gitmem, kendileri de benim evime gelmez (Halbuki Ezelcin oturduğu evi Hz.Baha'ullah bizzat kiralamış ve kendine vermişti) ve hükümet konağını da Baha'ullah Şii mezhebine göre gasp edilmiş yöre olarak kabul ediyor ve kesinlikle gelmezler" diye hileli bahaneler uydurarak mülakattan kaçmıştı.

Hz.Baha'ullah, "Kalplerde iğrenme meydana gelsin diye uyduruk sözler sarf etmesine rağmen, biz onları tekzip etmeyerek cuma günü Sultan Selim camiinde öğle namaz vaktinde mülakat zamanı olsun" diye buyurdular. Vali de bu mülakatı onayladı. Böylece Ezel'e itaat ve kabulden başka bir kaçış yolu kalmadı. Cuma günü Hz.Bab'a imanı olan ve Ezel'i hüccetsiz ve delilsiz Hz.Ala'nın vasisi bilen Mir Muhammed Mekari de bulunuyordu ve Ezel'in sözünde durarak bu mülakata geldiği takdirde onun hakkaniyetinin bir kanıtı olacağını inanarak söyledi. Bu karşılaşmayı herkes duymuştu. Halk Hz.Baha'ullah'a, Şeyh Hazretleri ve Ezel'e de korkusundan ismini değiştirdiği için Mirza Ali olarak hitap ederlerdi. O gün cuma sabahı öğleye kadar Hz.Baha'ullah'ın evinden (Emrullah'ın evi) Sultan Selim Camii'ne kadar olan yollarda kalabalık halk kitlesi toplanmıştı. Öyle ki; Hz.Baha'ullah cemaat arasından güçlkle geçebiliyordu. Halk kendiliğinden, ellerinde olmadan selam ve salavat getiriyordu. Bazıları eğiliyor bazıları da Hz.Baha'ullah'ın ayaklarına kapanıyordu. Bu arada hatip, hutbe okumakla meşgulken Hz.Baha'ullah'ın girişinde birden hutbesini kesti ve unuttu Cemal-i Mübarek, Osmanlı adetlerine uygun, ellerini sallayarak "merhaba sizlere

barekellah” buyurarak camiye girdiler. Hz.Baha’ullah ve beraberindekiler yere oturduktan sonra hutbenin devam etmesine izin verdiler. Hutbe ve namaz bitti. Ezel gelmedi.

Osmanlı beldelerinde, Mesnevi-i Mevlevi’ye intisap eden Mevlevi dervişlerin tekkeleri vardır. Her cuma bir araya gelerek zikir ederler, “ya Allah” , “ya Hu” derler; dönerler (Semah) ve Mevlevi şeyhi, halka şeklinde gelen dervişlerin ortasında durur ve bu arada sazandeler hoş nağmeler ve ilahiler çalarlar.

Camiden çıktıktan sonra, Hz.Baha’ullah “Mevvelilere bir ziyaret borcumuz var. Mevlevi tekkesine bir gidelim.” diye buyurdular. Yola çıkınca bu büyük şehrin (Edirne) Valisi, Şeyhu’l- İslamı, İleri gelenleri, amirleri ve alimleri de saygı içinde kendilerinden 4-5 adım geride yürüyerek eşlik ediyorlardı. Bazen Hz.Baha’ullah, lütuf ve merhametini göstererek duruyorlar ve beraberindekileri öne buyuruyorlardı. Onlar da huşu ve huzur içinde durarak ileriye gitmiyorlardı. İşte bu celal ve azametle Mevlevi tekkesine girdiler. Şeyh ortada ve çevresindeki dervişler Hu çekerek ibadet ediyorlardı. Hz.Baha’ullah’ın girişinde birden her hangi bir neden olmadan hep birlikte durdular. Sükun ve sukut içinde beklediler. Cemal-i Mübarek ve beraberindekiler yerleştiler ve devam etmeleri için izin ve emir buyurdular.

Bir gece sonra ben ve bazı dostlar huzura müşerref iken şöyle buyurdular:

“O toplulukla camiye girdiğimizde hatip hutbesini unuttu, tekkeye girdiğimizde birden şaşkınlık ve hayret herkese hakim oldu, zikri durdurdular. Halk da vehimlere alışık oldukları için bu olayları olağanüstü sandılar.”

Hacı Mirza Haydar Ali şöyle yazıyor; O zeval bulmayan yüzün mahubiyetine yemin olsun ki; bu olaya en büyük keramet ve mucize olarak nazarımda şahit oldum ve son derece sevindim ve şükür ettim... Cemal-i Mübarek Osmanlı adetlerine uygun ellerini sallayarak “merhaba sizlere barekellah” buyurarak camiye girdiler. Bu arada hatip hutbe okumakla meşgulken Hz.Baha’ullah’ın girişinde birden hutbesini kesti ve unuttu. Hz.Baha’ullah ve beraberindekiler yere oturduktan sonra hutbenin devam etmesine izin verdiler. Hutbe ve namaz bitti. Ezel gelmedi.

Osmanlı beldelerinde, Mesnevi-i Mevlevi’ye intisap eden Mevlevi dervişlerin tekkeleri vardır. Her cuma bir araya gelerek zikirler ederler, “ya Allah” , “ya Hu” derler ve dönerler (Semah) ve Mevlevi şeyhi halka şeklinde gelen dervişlerin ortasında durur ve bu arada sazandeler hoş nağmeler ve ilahiler çalarlar.

Bir gece sonra ben ve bazı dostlar huzura müşerref iken şöyle buyurdular:

“O toplulukla camiye girdiğimizde hatip hutbesini unuttu, tekkeye girdiğimizde birden şaşkınlık ve hayret herkese hakim oldu, zikri durdurdular. Halk da vehimlere alışık oldukları için bu olayları olağanüstü sandılar.”

Hacı Mirza Haydar Ali yazıyor ki; O zeval bulmayan yüzün mahubiyetine yemin olsun ki; bu olay en büyük keramet ve mucize olarak gözünde şahit oldum ve son derece sevinçli ve şükür edici oldum...

Yıl 3, Sayı 3-

MUCİZE

(Bu araştırma yazımızın hazırlanışında Bahai filozofu Abu’l- Fezail Golpayegani’nin eserlerinden faydalanılmıştır.)

Biz Bahailer, Tanrı’nın iradesinin, gücünün ve kudretinin Tanrı mazharları olan peygamberlerinde mevcut olduğuna içtenlikle inanmaktayız. Onların her çeşit olağan üstü davranışlara ve mucizelere muktedir olduklarını biliyoruz. Ancak mucizelerini onların haklılıklarına bir delil veya kanıt olarak dile getirmeyiz. Çünkü biliyoruz ki ilim ve irfan erbabının kabul ettikleri bir kural vardır, şöyle ki; **“Delil (kanıt) ve iddia birbirleriyle ilişkili ve uygun olmalıdır.”** Bu kuralı açıklamak için bir iki örnek sunalım:

Birisi doktor olduğunu iddia eder, bu iddiayı ispat etmek için 10. kattaki bir pencereden havaya uçabileceğini söyler. Burada iddia doktorluk ve onun kanıtı havaya uçmaktır. Görüldüğü gibi iddia ve delil arasında uygunsuzluk vardır. Doktorluk iddiasında olan bir kimse gerçekten uçabiliyorsa onun doktorluğunun ispatı olmadığı herkesçe bellidir. Tabii ki; uçabiliyorsa, olağanüstü bir davranışta bulunmuştur. Fakat bunlara rağmen doktorluğu kanıtlanamaz ! Ne zaman ki bir hastayı iyileştirip şifa verirse, iddiası ispatlanmış olacaktır. Yani iddia ile yaptığı iş uygun ve ilişkili olmalıdır.

Bir marangoz, dülgürlüğünü kanıtlamak için, örneğin; Çince konuşsun! Hayretler içinde kalabiliriz, ancak marangozluğuna kanaat getirmemiz mümkün olamaz. Ne zaman ki bir sandalye veya bir masa yaparsa o zaman marangozluğunu ispatlamış olur.

Birisi 2 x 2, beş eder diye iddiada bulunursa ve bunun ispatı için elindeki bastonu yılana çevirebiliyorsa, tabiidir ki şaşkına döneriz. Fakat 2x2’nin 5 olamayacağı kanaatimizden kesinlikle vazgeçmeyiz.

Pilotluk iddiasında bulunan birisi, iddiasının doğruluğunu ancak bir uçağı havaya uçurarak ve selamete piste indirerek ispatlayabilir. Yani iddia ile yapılan iş birbirine uygun olmalıdır.

Bu örnekleri çoğaltmamız mümkündür. Fakat bu basit örneklerin konuya açıklık getirdiği kanısındayız.

Şimdi esas konuya dönebiliriz. Bir peygamberin iddiası; insanları uyarmak, eğitmek, yetiştirmek ve geliştirmektir. Eğer bu iddiasıyla ilişkili ve uyumlu, bir insan topluluğunun ahlak ve karakterlerinin eğitiminde başarılı olabiliyorsa iddiasında sadıktır ve iddiasının gerçeğini ispatlanmış olur. Her harikulade işi yapabilecek güçte olan peygamberlerin iddialarıyla yaptıkları iş arasında uygunluk olması gerekmektedir. Evet, peygamberlerin haklılıklarının kanıtı, birey ve toplumun eğitimi ve canlandırılmasıdır.

En'am 48 'de buyruluyor:

“(48) Peygamberi ancak müjdecî ve uyarıcı olarak gönderiyoruz. Kim inanır ve nefsini ıslah ederse onlara korku yoktur...

(50) De ki; “Size Allah'ın hazineleri elimdedir demiyorum; gaybı da biliyorum ve size ben meleşim de demiyorum. Ben, ancak bana vahyolunana uyuyorum” Dekî; “Görenle görmeyen bir midir? Düşünmüyorsunuz?”.

Yukarıdaki ayetlere dikkat ettiğimiz zaman, birçok gerçeği görebilme şansımız olur. Bir çok ayet ve hadiste Hz.Resulullah'ın makam ve mertebesinin yüceliğini görüyoruz Tanrı Resulu Hz.Muhammed Tanrı'dan ve gayptan insan alemine hem rahmettir hem de haberci ve müjdecidir. Yukarıdaki ayette açık bir şekilde halkın arzuladığı ve istedikleri mucizeyi reddediyorlar.

Hız.Muhammed, bu ayetlerde; peygamberlik görevi ve iddiasının mucize ve olağanüstü hareketler ile bir ilişkisi olmadığını inananlara öğretiyorlar. Kur'an'ı Kerim'i araştırdığımızda mucize talep edenlere kesinlikle olumlu yanıt olmadığı gibi hatta; mucize isteyenlerin isteklerinin kabul edildiğine dair bir tek ayet bile yoktur. Tabii geçmiş peygamberlerin yorum ve manevi anlamları ihtiva eden mucizelerinden nakiller vardır, ilerde bu konuya da değineceğiz.

Hız.Muhammed'in zuhurunda Tanrı Emrinin ispatı için ayetler ve Tanrı kelamı itibarlı olduğunu ve mucizelerin gerekmediğini aşağıdaki kutsal ayet bize gösteriyor. Anlaşıyor ki, mucizenin vukuunu görenler de mucizeden ikna olmayıp iman etmemişler. İsra suresi, ayet 59'da buyuruyorlar:

“Bizi mucize göndermekten alıkoyan, ancak, öncekilerin onları yalanlamış olmalarındır.”

Mucizelerin iman nedeni olamayacağını Kur'an bize öğretiyor.

En'am 109, “Kendilerine bir mucize gösterilirse mutlaka ona inanacaklarına dair bütün güçleriyle Allah'a yemin ederler. De ki; “Mucizeler, ancak Allah katındadır”. Onlar, mucize geldiği zaman da anlamayacaklarını anlamıyor musunuz!”

Gene En'am suresi ayet 33'te İnsanların Allah'ın mucizelerini (ayetlerini) bile bile inkardan bahsediliyor.

Aşağıdaki Kur'an'ı Kerimin bazı ayetlerini düşünüp mucize ile ilgili Tanrı'nın öğretilerini aktaracağız.

Kasas, 48'de “Ama onlara katımızdan gerçek gelince:”Musa'ya verildiği gibi buna da mucize verilmesi gerekmez mi !” derler. Daha önce Musa'ya verileni de inkar etmemişler miydi ! “Yardımlaşan iki sihirbaz” demişlerdi; “Hepsini inkar edenleriz” demişlerdi. De ki, “Eğer doğru sözlü iseniz, Allah katından, bu ikisinden daha doğru bir kitap getirin de ona uyayım.”

Son derece öğretici ve düşündürücü olan İsra suresinin 90.ayetinde bakınız mucize talebi Allah tarafından nasıl da reddedilmiştir:

“Şöyle söylediler: “Bize, yerden kaynaklar fışkırtmadıkça sana inanmayacağız” veya hürmalıkların, bağların olup, aralarında ırmaklar akıtmalısın.” “Yahut da iddia ettiğin gibi, göğü tepemize parça parça düşürmeli, ya da Allah'ı ve melekleri karşımıza getirmelisin.” “Veya altın bir evin olmalı, veyahut göğe yükselmelisin, ama oradan okuyacağımız bir kitap indirmezsen yine o yükselmene inanmayacağız.” De ki; “Fesühbanallah ! Ben peygamber olan bir insandan başka bir şey miyim!”

Yukarıdaki İlahi ayetlerden anlaşıldığı gibi her ümmetin peygamberine atfedilen mucizeler ancak inananlar için inandırıcıdır. İman etmeyenler için mucizeler hiç bir zaman tatminkar ve inandırıcı olmamıştır ve tarih boyunca mucizelerle inanan halkın iman ettikleri asla vaki değildir. Kur'an'da mucize olarak dayanan tek konu “Kitap”tır. Tanrı kitabı ve ayetler (Kelamı)her şeyden üstün tutulmuştur, üstünlüğü, İnsan eğitiminde Tanrı kelamının mucize ve olağanüstü bir özellik taşımasıdır. Bunun kanıtı İsra suresi ayet 88'dir:

“De ki, “İnsanlar ve cinler, birbirlerine yardımcı olarak bu Kur'an'ın bir benzerini ortaya koymak için bir araya gelseler, and olsun ki; yine de benzerini ortaya koyamazlar.”

Abu'l- Fezail, İlahi kitapların meziyeti ve mucizelere göre üstünlüğünü dört başlıkta söylüyor:

Daimi ve Baki Etkinlik:

Mucizelerin etkisi zamanla kaybolur, yani itikadından dolayı mucizeyi kabullenen kimseler dışında sonraki çağlarda mucizeyi görmeyenlere bir kanıt olamaz. Fakat kitap her zaman ve herkese bir delildir.

Kitap ve ilmin Üstünlüğü:

Mucize her asırda, şahit olanların bile imanlarına neden olamamıştır. Anlatılan geçmiş dinlerdeki mucizelerin bir kısmının efsane ve söylenti, bir kısmının da zahiri anlamda olmayıp altında ince benzetmeler ve anlamların gizli olduğu biliniyor. Mucizeye nazaran kitap her şeyden daha mümtaz ve en şerefli dir.

Kitapta Şeriat ve Öğüt Var:

Her İlahi kitap bir yüce medeniyetin mucidi ve her dinin bekasına bir faktördür.

Kitabın Ayetleri Hidayettir, Hayattır ve Rahmettir:

Kitap hidayet ve hayata neden olabilir, Fakat anlatılan mucizeler için insanlarda şüphe inançsızlık yaratma ihtimali vardır.

KİTAB-I AKDES

Hız.Baha'ullah'ın yüz ciltten fazla ilahi eseri mevcuttur. Bu eserlerin hepsi "nass" olarak kabul ediliyor. Bahai dininde hadis yoktur. Ancak bu ilahi eserlerden birisi kitapların atasıdır. Yani "Kitab-ı Akdes" Ümmü'l kitab'dır.

Kitab-ı Akdes'i sadece bir şer'i hükümler kitabı olarak kabul etmek doğru olmaz. Bir felsefe kitabıdır, Bahai dininin felsefesini açıklayan bir kitaptır. İrfan, varlık, insan ve yaşam felsefesini anlatır, bunun yanında şer'i hükümleri de içerir. Kitab-ı Akdes, Hz.Baha'ullah'ın buyurduğu gibi, insanların ölçüt ve düzenine göre yazılmamıştır. Şöyle ki Cemal-i Ebha; beşeri noksan ölçütlere uymak istememiştir, ilahi istek ve iradeye uygun hareket etmiştir. Kitab-ı Akdes baştan sona incelendiğinde Tanrı ayetlerinin monoton ve aynı çizgide olmadığı fark edilir. Kitab-ı Akdes'in vahiy şekli dalgalıdır. Gah insanı yükselterek irfan semasında dolaştırır ve melekut sırlarını gösterir, gah günlük cismani hayatımızdaki örneğin, bedensel temizlik ve letafet, konuları öğretir.

Kitab-ı Akdes'in en önemli konusu insandır. Özellikle toplumdaki insanın yeri ve davranışlarını ele alır, toplum karşısında diğer hemcinslere karşı en uygun ve doğru davranışları açıklar. Sosyal yaşamın sağlıklı olması için öğütler verir. İnsanın kendisiyle ve toplumla olan ilişkilerinden ve gereklerinden bahseder. Gene bireyle Tanrı arasında ilişkilerden söz eder. Kitab-ı Akdes'in başında insanlara ilk olarak farz olanı şöyle buyuruyorlar:

"İnsanlara Tanrı tarafından tayin olunan ilk vazife, O'nun gerek Emir ve gerek Halk aleminde mümessili bulunan vahiy maşrıkını ve Emir matla'ını **tanımaktır**. Bu ödevi yerine getiren, her iyiliğe ermiş olur; bu ödevi yerine getirmeyen ise, bütün amellerle amel de olsa, sapmışlar sırasında kalır. Bu en yüce makama ve en yüksek ufka ermiş olanlara düşen vazife, Alemlerin Maksudunun **emir buyurduğu şeyleri tutmaktır** (amel etmektir). Bu **iki** ödev birbirinden ayrılmaz. Biri olmadan öbürü makbul değildir. İlham kaynağının hükmü budur."

Akdes kelimesi Arapça'da en mukaddes, en pak veya en temiz demektir. Önceki kutsal kitaplar hepsi mukaddes adını almış, ancak bu devirde kutsal kitap hem sıfat ve anlam itibarıyla, hem isim itibarıyla Akdes olmuştur. Bu ilahi Emre dikkat edildiği zaman her şey üstünlük sıfatıyla vasıflandırılmıştır. Örneğin Hz.Bab'ın lakabı A'la'dır. "Ali" yüce demektir, "A'la" ise en yüce anlamındadır. Emr-i Azam, zuhur-i Azam. Sulh-i Azam Beytu'l Adl-i Azam . Azam en büyük demektir.

Bilindiği gibi Tevrat ve İncil Hz.Musa ve Hz. İsa'dan yıllar sonra kaleme alındı. Kuran ise önceki semavi kitaplardan farklı ve daha mükemmel olarak, Hz.Muhammed hayatta iken üç şekilde yazıldı (katipler tarafından), ezberlendi (hafızlar tarafından) ve okunarak (kıraat edenler tarafından) muhafaza edildi ve Halifeler döneminde bugünkü şekliyle hazırlandı. Fakat Hz.Baha'ullah'ın zuhurunda ve döneminde, Kitab-ı Akdes Hz.Baha'ullah'ın kutsal kalemle, mührüyle ve imzalarıyla kendileri hayatta oldukları zaman, Hindistan'da matbaada basılarak yayınlanmıştır. Zamanın icap ettiği şartlara göre Kitab-ı Akdes'in nüzul ve ortaya çıkış şekli görüldüğü gibi bir fark göstermiştir.

Semavi kitapların nüzul şekli zaman ve mekana göre birbirlerine göre farklılıklar göstermiştir. Örneğin, İslamiyet'e göre Kuran, dört şa'nda nazil olmuştur. Bu da cennetin dört çeşmesi olarak sembolleştirilmiştir. (su, süt, şarap ve bal). Hz.Bab'ın kitap ve eserleri ise 5 şan'da nazil olmuştur: 1) Ayet"Vahy-i ilahi" 2) Dua ve münacat. 3)Hutbeler. 4)Tefsirler. 5) İlmi.

Hız.Bab'ın buyurduğuna göre, Hz.Baha'ullah'ın nüzülü şekli ayet şeklindedir. Ancak Cemal-i Ebha kendi inayet ve lütuflarıyla ahbabların herhangi bir soruları varsa sorulmasına izin verdiler ve her makamda değişik şekilde eserler nazil buyurdular.

Kitab-ı Akdes'in birçok isim ve lakapları vardır bunlardan ancak 19 tanesini birlikte görelim:

Ümmü'l Kitap (Ana Kitap)	Huccetu'l Uzma (En büyük delil)
Namus-i Akber (En büyük namus – En büyük kanun)	Burhanu'l Rahman (Rahman'ın delili)
Namus-i Azam(En büyük namus)	Melce-i A'la (En yüce melci)
Kitab'ullah(Tanrı Kitabı)	Ruhu'l Kütup(Kitapların ruhu)
Fertu'l Rahmet (Rahmet firatı)	Burhanu'l Rahman (Rahman'ın delili)
Sertu'l Akvem (Sağlam yol)	Loh-I Akdes (Akdes levhi)
Sefinetu'l Ahkam (Hükümlerin gemisi)	Mişkату'l Felah (Kurtuluş lambası)
Rekku'l Menşur(Sağlam senet)	Ümmü'l Elvah (Levihlerin anası)
Muhyi'el Alem(Alemin dirilticisi)	Ruhu'l Hayavan(Hayat ruhu)
Mizanu'l Adl (Adalet terazisi)	

Hız.Baha'ullah'ın kutsal kaleminden nazil olan eserlerin büyük bir kısmını 3 devrede toplamak kısmen mümkündür:

- 1-Bağdat devri.
- 2-Edirne devri.
- 3-Akka devri.

Ayrıca; Süleymaniye dağlarında, Samsun'a varırken, İstanbul ve Gelibolu'da önemli eserler nazil olmuştur.

Akka sürgününden takriben dört yıl sonra (Hz.Şevki Rabbani'ye göre 1873) Udi Hammar'ın evinde ikinci katta, denize bakan odada Kitab-ı Akdes nazil oldu. Yüce Adalet Evi, 1973 veya 130 Bedi yılında, bilindiği gibi Kitab-ı Akdes'in nüzulünün 100. yıl kutlamasını emir buyurdular.

Bahai şark filozofu Abdu'l Hamid İsrakhaveri'nin incelemesine göre Kitab-ı Akdes; on bin kelimedenden ve başlık hariç 487 ayetten ibarettir.

Kitab-ı Akdes'in bir açıdan üç bölümden ibaret olduğunu görürüz:

Öğüt ve İlahi nasihatler: Örneğin; Sevgi, saygı, edep, intikam, kin, nefret ve fesat gibi ahlaki konuların açıklaması.

Sosyal Hükümler: Nişan, evlilik, boşanma, eğitim ve öğretim, vasiyet, miras, takvim ve çalışması haram olan günler ve benzeri.

Evrensel Dünya Düzeni hakkındaki hükümler: Ruhani mahfiller, Yüce Adalet Evi ve 19 gün ziyafet ve benzeri.

Kitab-ı Akdes'in nüzulünden iki-üç yıl sonra "Risale-yi Sual ve Cevaba" diye adlandırılan bir ilave, Kitab-ı Akdes'in tamamlayıcısı "mutemmem" olarak Hz.Baha'ullah tarafından kaleme alındı. Nüzul sebebi şöyle oldu; Hz.Baha'ullah, İslamiyet'te önceden fıkıh Hocası ve müçtehit olan İsfahanlı Zeynu'l Mukerreb'in anlamadığı veya izahını istediği Kitab-ı Akdes'in ayetleri hakkında soracaklarını sormalarını emrettiler ve böylece Zeynu'l Mukarreb'in sordukları sorular cevaplandı ve Kitab-ı Akdes'e ek oldu. Bu ilaveden başka Kitab-ı Akdes'in tamamlayıcısı olarak 8 levih daha vardır ki; isimlerini Hz.Baha'ullah ve Hz.Abdu'l-baha beyan buyurmuşlardır. Bu levihler şunlardır:

İşrakat, Beşarat, Terazat, Tecceliyat, Kelamat-ı Ferdevsiye, Lo'hi Akdes, Lo'hi (Levih) Dünya ve Lo'hi Maksud.(Bunların birçoğunu Hz.Baha'ullah'ın Levihleri Kitabından bulabilirsiniz).

Hız.Baha'ullah'ın kaleminden çıkan ilahi buyruklar muhatabına, zemin ve zamana göre farklı makamlarda dalgalanmaktadır. Ancak kitab-ı Akdes'teki ayetlerin nüzul şa'ni münacat ve kulluk şa'ni olmayıp Tanrı'nın azamet ve gücünü sergiler. Bahai araştırmacıların görüşüne göre Hz.Baha'ullah'ın eserlerinde dört şa'n veya şekil şeklinde görülüyor:

Hükümler veya emirler şekli. Birey ve toplumun eğitimi ve korunması içindir.

Tevhit şekli veya şa'nı. Bu şekildeki hitap Tanrı otoritesi ve kudretini gösterir. Kitab-ı Akdes'te on yerde Tanrı diliyle hitap buyuruluyor. Örneğin, "Benden başka bir ilah yoktur" gibi buyruklar. Burada yanlış anlaşılmasın diye bir konuyu hatırlatmak lazım. Tanrı'nın zati, Hz.Baha'ullah'ın buyurduğu gibi gayptir, yücedir ve idrak edilmez. Dolayısıyla kendileri Tanrı'nın kendisi olması mümkün değil, O'nun teccelliyatıdır.

Nasihah ve uyarılar, özellikle açık bir şekilde zamanın iktidarlı sultanlarına. Eğitim ve öğretiller. İnsan aleminin birliğı ve ergenliğine yöneliktir.

Kitab-ı Akdes'in Hukuksal Yönü:

Dr. N. Muhammed. Hüseyini gibi uzman Bahai bilginler, Kitab-ı Akdes'i hukuksal açıdan üç bölümde değerlendirmişlerdir:

Nübüvvet, yani uyarı, haber ve kehanetler.

Hitabat (Hitaplar). Şahıslara ve yörelere; örneğin, Sultan Abdu'l Aziz, Avrupa padişahları, Amerika cumhurbaşkanları, Gendom Pakkon (1), Tahran, İstanbul, Berlin, Kerman, Horasan vs.

(1) -Gendom Pakkon'un aziz olan zikri hem Beyan Kitabında hem de Kitab-ı Akdes'te geçmiştir ve ondan iyilikle yad edilmiştir. İlk sahabelerden olan bu değerli ve muhteremin adı burada geçmişken kısaca hayatından bahsetmek yerinde olur. Gendom Pakkon lakabıyla tanılan bu fevkalade sade müminin ismi Muhammed Cafer idi. Dünya malından elleri boştu. Eş ve çocuklarının geçimini sağlamakta zorluk çekerti. Mesleğı elek veya gırbal ile buğday veya arpayı savurmaktan ibaretti. Gandom Pakkon da buğdayı samandan ayırmak işlemine denir. Her gün sabahtan akşama kadar bu basit işle meşgul olurdu.

Molla Hüseyin Şiraz'dan Tahran'a giderken İsfahan'da Gendom Pakkon'la karşılaşılır. Kısa görüşme süresinde Hz.A'la'nın risaleti ve mazhariyetini kendisine tebliğ eder, o da can ve gönülden tam olarak iman eder. Bir süre geçer, bir gün Gandom Pakkon işiyle meşgulken yani eleğıyle buğday savururken harmandan yaya olarak bir yolcu geçer. Yolcu su istemek için Gendom Pakkon'nun yanına gelir ve Gendom Pakkon da büyük bir tas su ikram eder. Bu arada hal ve hatır sorarken yolcunun Hz.Bab'ın müminlerinden olduğunu anlar. Gendom Pakkon, müminlerine ne yapmalarını gerektiğini veya görevlerinin ne olabileceğini sorar. Yolcu, Hz.Bab'ın emirleri üzerine tüm müminlerin Mazenderan diyarına yönelip sahabelerin yardımına koşmaları gerektiğini söyler. Evet Gendom Pakkon yüce Mevlasının bu fermanını duyar duymaz bir an tereddüt etmeden anında harekete geçer. Harmanda her şeyini bırakarak çok sevdiği eşi ve çocuklarını Tanrı'ya emanet ederek yaya olarak Mazenderan'a doğru yola koyulur ve Meleket askerlerin zümresine girer. Cenab-i Kuddus, Hz.Baha'ullah ve diğer sahabelerin hizmetinde 1265 Hicri (1849) tarihinde Tabarsi kalesinde şehitlik makamına ulaşır, böylece adı Beyan ve Akdes kitaplarında özellikle padişahların isimleri arasında ebedileşti. Gendom Pakkon ile ilgili ilginç bir olayı da yeri gelmişken kısaca anlatalım. 1992 yılındaki Dünya II. Bahai kongresinden geri dönerken New York Uluslararası hava alanında İstanbul'a uçmak için salonda bekliyorduk. Karşımıza 23-24 yaşlarında narin genç bir kız oturdu. Elindeki çantasının üzerinde Bahai dünya kongresi yazısı dikkatimizi çekti. Çok sevindik. Bahai olup olmadığını sorduk. Bahai olduğunu söyledi. İsmi Nikta idi, ailesi Belçika'da oturuyordu. Kendisi Fransızca hocası ve Çekoslovakya'ya yalnız başına muhacir olarak gittiğini ve kendisi anne tarafından Muhammed Cafer Gandom Pakkon'nun torunu olduğunu söyledi. İçimizden; Muhammed Cafer ve İsfahan nerede! Nikta ve Çekoslovakya nerede ! Ya Baha'ul Ebha diyerek hayretler içinde kaldık.

Yasa ve hükümler. Kitab-ı Akdes'in büyük bir kısmını teşkil eder. İbadet, ahlak, sosyal prensip ve hükümler gibi. Kitab-ı Akdes'in hukuksal ve cezai kaidelerin incelenmesi herkes tarafından kolay olmayıp ancak konusunda eğitim görmüş uzman Bahai bilginleri tarafından bilimsel olarak araştırılacaktır. Hz.Veliyyi Emrullah buyuruyorlar: "Şu andaki nesil ; Kitab-ı Akdes'in gerçek yüceliğini algılamaya muktedir değildir."

İlerde en seçkin ve büyük hukukçuların Kitab-ı Akdes'ten aldıkları ilhamla bir tek ayet hakkında birçok kitap yazmaları muhakkaktır.

Geçmiş ilahi dinlerin ortak birçok özelliklerine şahidiz, ancak Kitab-ı Akdes'te bulunan bazı prensipler (örneğin 12 prensip) önceki dinlerde zaman, zemin ve insan kapasitesi müsait olmadığından yoktu. Fakat, Hz. Baha'ullah'ın getirdikleri bu yenilikler Tanrı'nın bahşettiğı bu çağın imtiyaz ve özelliklerindedir. Örnek olarak Kitab-ı Akdes'teki bazı yenilikleri birlikte görelim:

Vasi'nin senetli olarak tayini: Yani dinin kurucusu olan Hz.Baha'ullah kendinden sonra yerine, Emrin açıklanması, yorumlanması ve inananlara rehber ve örnek olan kimseyi, vefatından 20 yıl önce Kitab-ı Akdes'te tayin ve tensip buyurması. Gene Edirne'de nazil olan Gosn (Dal) levhinde ve daha sağlam ve açık bir delil olan Vasiyetnamede (Kitab-ı Ahdi), dinler tarihinde benzeri bulunmayan bir Ahd-u Misak, yani inananlardan kesin ve açık söz aldılar. Musa'nın şeriatında Yuşa', İsa'nın şeriatında Petros ve İslam

şeriatında Ali tayin olunduğu halde, bir senet veya belgenin bulunmayışı tüm dinlerde kurucu peygamberin vefatıyla tam bir ittifak sağlanamamıştır ve bu ihtilafın sonucu da yolların ayrılması, mezhep ve tarikatların doğmasına şahit olmuşuzdur.

Teşri' (Kanun koyma) makamının bulunması: Bahai dininde Kitab-ı Akdes'te bulunmayan hükümlerin vazedilmesi ve konulan kuralların zamanla kaldırılması yetkisi, kaynağı ilahi olan Yüce Adalet Evi kurumuna verilmiştir ve bu şekilde dinde, şeri hükümler açısından, çağdaş olup tazeliği hiç zaman kaybolmaz. Böylece, Bahai toplumu çürümüş, eskimiş ve geçerliliğini yitirmiş kanunların kurbanı olmayacaktır. Hukuk, toplumun hizmetinde olacaktır.

Uluslararası hukukun üstünlüğü: Kitab-ı Akdes, Milli hukukun evrensel hukukun usullerine uyumlu olması gerekliliğini talim eder. Yani öncelik ve üstünlük uluslararası hukuka veriliyor.

Köleliğin kaldırılması: Kitab-ı Akdes köleliği kesin ve açık bir şekilde yasak etmiştir. Geçmiş Tanrısal dinlerin, hiç biri açık bir tarzda köleliği yasak etmemiştir. Kölelerin haklarının savunulması ve zulüm edilmemesi için bir çok emir ve kurallar bu konunun kanıtıdır.

Başka dinlerin mensuplarıyla dostluk emri: Kitab-ı Akdes'te tüm diğer din mensuplarıyla neşe ve ferah içinde dostluk kurmaları emredilmiştir. Bahai dininde, gayri mümin, cihat hükmü, ceziye ve dininden olmayanlarla evlenmemek gibi hükümler kaldırılmıştır.

Kadın ile erkek haklarının eşitliği.

İyiliğin emredilmesi ve kötülüklerin men edilmesi hükmünün kaldırılması: Bir Bahai'nin başka bir Bahai'ye emir verme veya itiraz etme hakkı yoktur. Uygun bir biçimde öğüt vermekle mecbur etmek veya emir vermek arasında çok fark var. Gene bir Bahai'nin Başka bir Bahai'ye yaptıkları hatalardan dolayı itiraz hakkı verilmemiştir, ancak kurumların (Mahfiller) uygun gördükleri halde müdahale etme hakları vardır.

Evlilerin boşanma kuralı: Boşanmaya karar verildiği zaman bir yıl bekledik ten sonra, kararlarında sebat gösterdikleri takdirde o zaman boşanma olabilir.

Müziğin helalliyi.

Toplu Namazın olmayışı(Ölü namazı hariç).

İlahi Yeni Dünya Düzeni

Bilindiği gibi Nazm-i idari, Dünya düzeninin cenin halidir. Nazm-i idari şu anda Bahai teşkilatı şeklinde gelişmektedir. Yüce Adalet Evi'nin 13 Ocak 1967 tarihli Şehit Hüşeng Mahmudi adına yazdıkları mektupta buyuruyorlar:

“Yeni düzen ve idari düzen arasındaki ilişkiyi sormuştunuz. Hz.Veliyyi Emrullah'ın İngilizce yazılarında iki düzene işaret buyurmuşlar; birincisi idari düzen, diğeri ise İlahi dünya düzeni. Bu beyanlarda açık bir şekilde idari düzenin yeni dünya düzenin bir başlangıcı olduğunu ifade buyuruyorlar.”

Kitab-ı Akdes bir açıdan 3 büyük özelliğe sahiptir:

- 1-Alemin düzenini temin eder (Nazm-i alem).
- 2-Ümmetlerin koruyucusudur (Hıfz-ı ummem).
- 3-İnsanlık aleminin gelişmesine neden olur.

Yeni dünya düzeni ve idari düzen birbirleriyle bağlı, ancak iki ayrı kavramdır. Hz.Şevki Rabbani yeni dünya düzeni veya “Nazm-i Bedi” kavramını İngilizce olarak World Order” veya “New World Order” ve idari düzeni ise “Administration Order” şeklinde ifade buyurmuşlardır.

CENNET VE CEHENNEM

(Hakikat-i Makule¹ ve Hakikat-i Mahsuse²)

Hz.Abd'ulbaha Mufavezat kitabında ruhani kavramlar ve konularını daha iyi anlayabilmek ve meselelerin özünü daha derin bir şekilde kavrayabilmek için yukarıdaki başlıkta yazıldığı konuların önemini özellikle belirtiyorlar ve 16. Bölümde konuyu izah etmişlerdir. Buyurdıkları gibi, gerçekler insan için iki şekildedir. Birisi gözle görülen, kulakla işitilen, burunla koklanan, dil ile tadılan ve dokunma ile dokunulan yani beş duyumuzla hissedilen gerçeklerdir. Çevremizdeki her madde ve varlık mahsusedir veya hissedilendir.

“İnsanın diğer bir kısım bilgisi (gerçek) , akıl ile edinilen bilgidir. Buna makulat denir. Makul, hakikatlerin hariçte suret ve mekanı yoktur, hissedilmez. Mesela akıl kuvveti mahsus (hissedilen) değildir,

¹ Makulat ; akıl ile anlaşılın ve idrak edilen gerçekler.(Aşk, akıl ve ilim gibi)

² Mahsusat; his ile veya duyu ile anlaşılın gerçekler.(Görülen manzara, duyulan müzik)

insani sıfatlar mahsus değildir, aksine bunlar makul hakikatlerdir. Sevgi de makul bir hakikattir, mahsus değildir, çünkü bu hakikatleri kulak işitmez, göz görmez, burun koklamaz, dil tatmaz, lamise (dokunma duyusu) duymaz...İnsan ruhu da mahsusu olmayıp makul bir hakikattir.”³

Akıl ile algılanan gerçekleri ifade etmek ve daha iyi anlatmak için çoğunlukla mahsus veya hissedilebilecek kılıf ve kalıbında dış dünyadaki gerçeklere benzetilir. Bu olay günlük hayatımızda, edebiyat ve şiirlerde yaygın ve alışılmış biçimde kullanılmaktadır. Örneğin, makul şeyler olan sevinç ve kederi ifade edebilmemiz mümkün değildir, ancak yüreğim sıkıldı veya gönlüm açıldı şeklinde bir anlatım olabilir, halbuki sevinç ve üzüntüde kalpte kesinlikle bir darlık veya genişleme organik olarak söz konusu değildir. Başka bir örnek; falan adam yükseldi veya ilerledi derler. Yükselme ve ilerleme makul olan veya hissedilemeyen bir gerçeğin mahsus kılıfıyla anlaşılabilmesi için bir ifade biçimidir, yoksa adamın ileri gitmesi veya yükselmesi maddeten söz konusu değildir. Bir örnek daha; bir konuda bilgi aldığımız zaman aydınladık diye ifade ediyoruz, işte bilgiyi aydınlığa, cehaleti karanlığa benzetiyoruz. Akıl ile idrak edilen her şeyi mahsus, yani duyularımızla hissedilebilen biçimde temsilen ifade etmekteyiz.

Tanrı'nın söz ve ayetlerinde manevi ve akli (Makulat; akıl ile idrak edilebilen) konuların anlaşılabilmesi her zaman sembol ve benzetmelerle ifade edilmiştir. Çünkü ruhani ve iç meselelerin anlatımı kolay olmaz, ancak hissiyat ve duyularla hissetmemiz kolay olduğundan konular sembolleştirilerek mahsusat şeklinde ifade ediliyor. Örneğin; güneş, ay, sema, gıda, su, deniz, gemi, kuş, huri, ağaç, meyve ve benzeri terimler kullanılmaktadır.

Aynı şekilde cennet ve cehennem konusu da kısmen anlaşılın diye sembolize edilmiş bir biçimde kutsal kitaplarda her dönemde o insanların anlayışına uygun izah edilmiştir. Örneğin cenneti tanımlarken; insanların hoşlandığı nesnelere sembolize edilmiş ve diyelim; süt, bal, meyve, şarap, huri ve gilman ve benzeri şeylerden dolu bir mekan olduğu vaat edilmiş. Keza insanoğlunun hoşlanmadığı, örneğin yılan, akrep, sıcak, ateş, kaynar zift gibi madde ve türlü işkencelerin var olduğu bir ortam da cehennem olarak vasıflandırılarak ifade edilmiştir.

İnsanların sınırlı kavrayış ve anlayışına uygun ruhani gerçekler bir nebze anlaşılabilir diye geçmiş tüm ilahi kitap ve öğretilerde cismani ve maddi örneklerle sembolize edilmiştir. Yani geçmiş ilahi kitaplarda cennet ve cehennem konusundaki ifadeler zahiri ve dış anlamlı olmayıp, anlaşılması son derece güç manevi gerçeklerin ruhani iç manası vardır.⁴

Bu makalede biz cennet ve cehennemın mecazi ve sembolize olarak kullanılan ifadelerin gerçek anlamını Bahai kutsal eserlerden imkanlarımız dahilinde araştırarak sevgili dostlarımıza sunmaya çalışacağız.

İlahi Emirlerin gerçekleri Mutlak (salt) olmayıp Nispidir.

İrfan sahibi olanlar, ilahi zuhurların (dinlerin) gerçeği ve içeriğinin birden veya salt olarak insanoğlunun karşısına çıkmadığını, aksine kapasitesine veya kaldırılabileceği nispette tecelli ettiğine, başka bir ifade ile nispi olduğuna inanmaktadır. Örneğin; yeni doğan bir bebeğin ilk önce sütle beslenmesi gerekir, belirli bir süre sonra hazmı kolay olan besinleri alıştırarak vermek gerekir veya okula yeni başlayan bir çocuğa ağır bilimsel konulardan başlamak doğal değildir. Aynı şekilde Tanrı da insanların yetenek ve kapasitelerine göre feyiz vermektedir ve zamanla insanların anlayışına paralel ilahi hikmet feyzinin dozunu giderek arttırmaktadır. İşte Tanrı feyzinin derecesi insanların gelişme ve anlayışına göre tedrici olarak nazil olması mutlak değil nispidir diyoruz⁵

Bu konuyu bir az daha açalım. İnsan aleminin gelişmesi aynen bir insanın veya bireyin gelişmesine benzer. Yeni doğan bir bebek nasıl ki gelişir emekleme aşamasına girer ve sonra yürümeye başlar, böylece gelişir daha sonra ergenlik çağına ayak basar. Ergenlik çağında hem fiziksel hem de düşünsel (akli) yönden olgunlaşmıştır. Nasıl ki insanın her gelişme aşamasında sınırlı bir kapasite ve kabiliyeti vardır, aynen insan alemin de bir bütün olarak göz önüne alındığında sürekli olarak gelişme arz ettiğini görürüz. İlahi dinlerin gerçeği de bu gelişme ile paralel ilerlemektedir. Akl-ı selim sahibi olan bir insan bu meseleyi rahatlıkla kavrayabilir. İlahi buyrukları inceleyen herkes kolaylıkla bu konuyu açıklayan ve ispat eden bir çok ayeti bulabilir. Örneğin: İncil’de “Size söyleyeceğim çok şeyler var, ancak bu sözleri kaldıracak gücünüz olmadığı için O gelince size anlatacaktır.”

Kur’an’da Bakara süresinde ayet 286’da “Allah,hiç bir kimseyi gücünün yetemeyeceğinden sorumlu tutmaz.”

³ Mufavezat-i Abdülbaha s.61-

⁴ Dr. Davudi

⁵ Baha’ullah’ın Dini, Dünya Dini. Hz.Şevki Rabbani.

Kitab-i Akdes'te Hz. Baha'ullah buyuruyorlar: "Rahman ve Rahim olan Tanrı, kimseye zulmü reva görmez, kullarına tahammül edemeyeceği bir emri vermez."

yukarıdaki kutsal kitaplarda açıklandığı gibi, Tanrı kendi emir ve şeriatını birden ve salt (mutlak) bir biçimde takdir buyurmamıştır, tecellisi aşama aşamadır. Birden kapasite ve anlayışın üstünde bir bilgi veya emir gelseydi bu insanoğluna zulüm sayılırdı. Evet bu tecelliyat yavaş yavaş ve tedrici gelmiştir. Yani İlahi söz ve kelim her dönemde insanların anlama gücüne uygun beyan edilmiştir ve kelamın önündeki perdeler yavaş yavaş çekilmiştir öyle ki; Hz.Baha'ullah'ın devrinde artık peçesiz bir şekilde beyanlar kendini göstermektedir. Bu konuyu basit bir örnekle açıklığa kavuşturalım:

Karşımızda elinde bir yarası olan bir hasta ve yanında bir doktorun olduğunu varsayalım; iki-üç yaşında bir küçük çocuk doktora yarayı işaret ederek "Bu nedir" diye sorduğunda doktor, "uff olmuştur" şeklinde bir cevap verir. Bu cevaptan tatmin olan çocuk, oynaya oynaya ikna olmuş ve konuyu anlamış bir durumda koşarak gider. Şimdi çarşıda veya pazarda bir insan doktordan hastanın elindeki rahatsızlığın ne olduğunu sorduğu takdirde, "Elinde yara olmuştur" diye yanıtlar. Bu da normal bir vatandaş için tatminkar bir cevap olur. Bir Tıp öğrencisi eldeki lezyonu sorarsa, "Ekzema veya kanser" diye doktor yanıt verebilir. Amma bir asistan yani uzmanlık yapan bir doktor derideki hastalığı sorarsa artık, "bu uftur", "bu yaradır" ve hatta "bu ülserdir" diye bir cevap duyarsa tatminkar bir yanıt olamaz.

O zaman doktor, karşısındaki doktora kanser veya ekzema'nın tipini, mikroskobik veya patolojik tanıya göre izahatta bulunması gerekir. Görüldüğü gibi doktor aynı doktor, keza hastalık da aynı hastalık nasıl oldu da aynı doktor aynı hastalığı farklı insanlara farklı izahatta bulunmuştur! Bundan anlaşılıyor ki gerçeğin bir kısmı değişik anlayış ve kapasitelere göre açıklanmıştır.

İlahi gerçekler de aynen Tanrı tarafından elçileri vasıtasıyla her devirdeki insanların anlayışına göre açıklanmıştır. Biz burada cennet ve cehennem kavramının gerçeğini neden eski ilahi zuhurlarda farklı ifadelerle beyan buyurduklarını incelemek istiyoruz.

Cennet ve Cehennem İnancı

Geçmiş asırlarda bazı kavimlerde cennet ve cehennem inancı efsane, hikaye ve hayal şeklinde halk arasında biliniyordu ⁶. Yahudilik ve Hıristiyanlık'ta muad yani ölümden sonra diriliş cismani olarak kabul ediliyor.⁷ Yunan filozoflar İsrail oğulları nebeleriyle görüştükten sonra, ruh ve ruhun ölümsüzlüğüne inandılar ve derslerinde öğretiler, hatta ruhun ceza ve mükafat görmesini de kabul edip benimsediler ⁸. İslam ise cennet ve cehennem konusuna daha geniş ve ayrıntılı yer verdi. Bu hususta İslam alimlerinin bir kısmı ölümden sonra dirilişi zahiri anlamda, cismani ve maddeten vuku bulacağını savunuyorlar, bir diğer alim ve filozof olan kısmı da muadı yani ölümden sonra dirilişin cismani olmayıp manevi ve ruhani oluşuna inanırlar. Bu ikinci gruptan örnekler; İmam-i Gazzali, İmam Fahr-i Razi, Molla Sedra Şirazi, Hekim Sebzevari ve Ebülhasan Şeyhul Reis İbn-i Sina olarak sayabiliriz. İbn- Sina'nın görüşü diğerlerden daha ilginçtir. Şöyle ki İbn-i Sina Ruhani dirilişi akli delillerle ispat etmesine rağmen, cismani muadı de şeriat hükmüyle delilsiz kabul ediyor ⁹.

Bahai dininde cennet ve cehenneme olan inanç, tabiidir ki insan aleminin gelişmesi ve olgunlaşmasına paralel daha geniş ve bir az da farklı bir kavram kazanmıştır. Biz Bahailer artık, cismani cennet ve cehennemi ruhani cennet ve cehennemin bir sembolü olarak kabul etmekteyiz. Her bir Bahai kuşkusuz, cennet ve cehenneme inancı vardır, ancak bu inanç ve anlayışımızın ufku genişlemiştir, şöyle ki cennet ve cehennemin keyfiyetinin kavranması mümkün olmadığı için manevi kalıp ve kavramlarla sembolize ederek anlatılıyor. Bahai kaynaklara göre cennet ve cehennem hem bu dünyada ve öbür dünyada vardır.

Hz.Bab'ın kutsal kitabı olan Beyan'da şöyle buyuruyorlar:

"Hiç bir kimse için, Tanrı zuhuru zamanında, O'nu idrak ederek; ayetlerini işterek; iman ederek ve Tanrı görüşmesi sayılan görüşmesine ulaşmaktan daha büyük bir cennet mümkün değildir."

Gene buyuruyorlar: "Muvahhitlerin (Tanrı birliğini inananlar) indinde, hiç bir cennet Tanrı emirlerinin özünü amel etmekten daha yüce bir cennet olamaz. Keza, Tanrı kurallarına tecavüzden daha şiddetli bir ateş de olamaz."

⁶ Dr. Davudi

⁷ Diyal 12 " denir- Yuhanna bab 6

⁸ Dinler Tarihi-K.Bahtaver

⁹ Şifa Kitabı- Muat faslında. İbn-i Sina

H.z.Baha'ullah konuyu en güzel ve mükemmel bir şekilde Seyyid Yusuf İsfehani Levhinde anlatarak insan anlayışına yeni ufuklar açmışlar:¹⁰

“Cennet ve nar bu zahiri yaşamda kabul ve ret demektir ve ruhun yükselişinden sonra tabiidir ki; kabul veya itiraz edenlerin amellerin sonucu olan onun ölçülmeyecek cennete veya onun benzeri olmayan ateşlere ulaşacaktır.”

Öyleyse bu alemde, cennetin anlamı yaşam süremize en yakın, zuhur eden Tanrı mazharının irfan ve imanına ve O'nun rızasına ulaşmak demektir. Cehennem ise zuhur eden ilahi mazharın imanından mahrum kalmaktır. Öbür alemde ise İlahi eserlere istinaden yine cennet ve cehennem vardır, ancak bu cennet ve cehennem tasavvur edildiği gibi cismani ve maddi olmayıp ruhani anlamdadır. Cennet ve cehennemin varlığı ceza ve mükafat faktörlerine bağlıdır. Yaşam süresince insan ruhunun gelişmesine uygun bir merteye kazanmaktadır. Ruhun varlığını H.z.Abd'ulbaha en geniş bir şekilde Mufavezat ve Hitabat kitaplarında anlatmışlar. Ruhun varlığı ispat olunduğu zaman bekası veya ölümsüzlüğü de kendiliğinden ispat olunur (Bu konu ayrı bir makalede ele alınabilir). Ruhun bekası söz konusu olunca tabiidir ki; yaşam süresince ruh, gelişme kaydettiği takdirde mükafat görür, iman ve ikandan mahrumiyeti sonucunda mertebelerini elde edemeyişi veya cezayı hak etmesi anlamındadır. Cennet ve cehennem, başka bir deyimle ceza ve mükafat ve öbür dünyadaki mertebelere ulaşmak veya ulaşamamak durumu, alt mertebede bulunduğumuzdan kavramamız mümkün değildir. Nasıl ki bir civcive yumurtada iken dış dünyayı anlatılsa bile kavramasına olanak yoktur, yani yumurta dışındaki aleminde; sebzeler var, yem ve taneler var; sular ve akan ırmaklar var; güzellikler var dendiği zaman, civciv için bu vasıfların bir anlamı yoktur. Vakta ki incecik kireçli kabuk açılınca her şey ortaya çıkar. Aynı şekilde Melekut alemin özellikleri Nasut (tabiat alemi) aleminde idrak edilmesine de olanak yoktur. H.z.Abd'ulbaha'nın buyurduğu gibi: Alt mertebedeki olgunlukların ortaya çıkışı ve görünmesi üst alemde ancak mümkündür.

Cebir ve İhtiyar (Cebir; İrade dışı. İhtiyar; istekli davranış)

Cebir veya cebir insan psikolojisinde; hareket ve davranışlarda bir mecburiyet oluşu ve hakimiyet demektir yani insanın iradesi dışında oluşan davranışlardır. İhtiyar ise burada yaşlılık değil, isteğe bağlı davranışlar, seçme yetkisi anlamındadır. Bilindiği gibi bazı ekoller insanoğlunun tamamen davranışlarında mecburdur ve doğanın kurallarına karşı davranışları ve hareketleri zorunluluk arz eder derler. Başka bir ekol ise insana ihtiyar sahibidir yani yapması veya yapmamasında tamamen özgürdür derler. Konuyu bir az daha açalım. Hayvanlarda, içgüdünün hakimiyetiyle tüm davranışlar ve hareketler mecburidir. Yani hayvanda içgüdü neyi hükmederse onu yapmaya mecburdur ve yapar. Burada irade artık söz konusu olmayıp içgüdü hayvanı nereye sevk ederse hayvan o tarafa meyleder. İrade olmadığı için şuurlu seçme de söz konusu değildir. Hayvanlarda böylece iyilik ve kötülüğün bir anlamı yoktur, içgüdünün yönüne gider, dolayısıyla bu mecburi içgüdüsel hareketlerinde davranışsal sorumluluğu yoktur.

İnsanda, iradenin varlığı, istekli davranışlarına yol açar. İçgüdünün yerine akıl ortaya çıkar. Akıl, her şeyi değerlendirir ve bilinçli seçme özelliği ortaya çıkar. Seçme özelliği söz konusu olunca insanlar için her şeyin bir değeri olur ve değerler silsilesi (zinciri) faktörü meydana gelmiş olur. Artık iyi ve kötü insan için anlam kazanır. İyi ve kötü karşısında onların yapma veya yapmama sorunu çıkar. İnsanlar artık, iradenin varlığı ile yaptıklarından sorumlu olur. İnsanlarda iradenin varlığını basit ve önemli bir örnekle vurgulayalım; İnsanda tereddüt ve pişmanlık faktörü nedir acaba ! Bu faktörlerin mevcudiyeti insan iradesinin varlığını gösteren önemli bir delildir . Tereddüt oluştuğu zaman, yapayım mı, yapmayım mı sorusu ortaya çıkar. Yani bir iş hem yapılabilir, hem de yapılmayabilir ! İşte tereddüt insan iradesinin varlığına bir delildir. Başka bir delil ise pişmanlıktır. İnsan bir işi yaptıktan sonra pişmanlık duyması ne anlamdadır acaba ! Demek ki; insan, yaptığı işi yapmayabilirdi, aynı şekilde yapmadığı bir işten pişmanlık duyması, o işi yapabilirdi fakat yapmamıştır. İnsanoğlu davranışlarında iradesiyle bir hareketi yapma veya yapmamakta özgürdür. Peki özgür olan insan yaptıklarından acaba sorumlu olmaz mı ! Tabiidir ki; insanların davranış özgürlüğü sınırları içinde yaptıklarının hesabını iyi ve kötü vermek zorundadır.

Mücazat (ceza) ve Mükafat(ödül)

Ceza (mücazat) ve ödül (mükafat), davranışların neticesidir. Ameller ister iyi ister kötü olsun. Çıkan sonuçlar, ödül ve ceza şeklinde değerlendirilir. Konumuz olan öbür alemdeki ceza ve mükafat elbette ki cismani olmayıp ruhanidir. Ancak onun keyfiyetini bu alemde idrak edemediğimiz için ve ruhani alemin de tasavvuru bu alemde mümkün olmadığından çaresiz olarak Melekut aleminin anlatımında, yaşantımız ve cismani hayatımızdan benzetmelerle yaklaşımlar getirilmiştir. Öyle ki; mükafat kavramını bu dünyadaki fani

¹⁰ Maidey-i Asumani Cilt 8. Sayfa 15

olan lezzetlere benzeterek; bağ, meyve, süt, bal, üzüm, elma, nar ve şaraba ve cezalar ise hoşlanmadığımız; ateş, şiddetli sıcak, iltihap, yılan, akrep ve benzeri ifadelerle sembolize edilmiştir.

Bahai dinine göre öbür alemin (Melekut) keyfiyeti bu dünyadaki (Nasut) insanlar tarafından anlaşılır. Ana rahmindeki bir bebeğin bu dünya hakkında bilgisi ve kavrayışı neyse bizim de gelecek dünya hakkındaki kavrayışımız o kadardır. Hz. Baha'ullah dostlarına bu önemli meseleyi ancak bir örnekle izah ediyorlar; ana rahmindeki dünya ile bu yaşadığımız dünya arasında nasıl bir fark varsa, bu dünya ile öbür alem arasında da benzer farklılıklar vardır. Keza açıklıyorlar ki; Müminlerin Melekuttaki makamları öyle yüce bir mertebededir ki kimse onu tasavvur bile edemez. Eğer müminlerin gerçek mertebeleri zerre kadar onlara gösterilirse veya açıklanırsa, sevinçten herkes Melekuta uçmak ister ve o zaman yaşam alt üst olacaktır. Bu yüzden bu makamlar müminlere sır kalmıştır. Hz. Baha'ullah bir levhte buyuruyorlar¹¹ : “Ömrüme yemin olsun, eğer perdeler kalkarsa ,alemdaki itirazcılar, müminlerin çevresinde tavaf ederler ve her taraftan onların ziyaretine ve cemallerini görmeye yönelirler. Velakin yüce hikmetlerimizle bu kapalı tutuldu.”Hz. Abd'ulbaha buyuruyorlar:¹²

“Ruhun cenneti; kadim olan Cemalin yakınlığıdır ve cehennem ise O parlayan nurdan uzaklığıdır; kemal ve noksanlıktır; yücelik ve noksanlıktır; aydınlık ve karanlıktır...Bakınız; ruhlar cisimlere bağlı olduğu zaman, her yönden birbirlerinden farklıdır, yani bazıları idrak ve olgunlukların zirvesinde ve bazıları ise noksanlık ve zilletin en alt tabakalarında bulunuyorlar. Aynı şekilde, İlahi olan dönüşlerinde bu fark ve imtiyaz gene mevcuttur.”

Hz. Baha'ullah gene Seyyit Yusuf İsfahani'nin levhinde buyuruyorlar:¹³

“İlahi levihlerde, haşır, neşir, cennet, cehennem ve bu gibi sözlerden Tanrı'nın maksadı, zuhur zamanına özgüdür. Örneğin;bakınız zuhur anında Tanrı lisanı öyle bir kelime ile söz eder ki;O'nun dudağından çıkan bir kelimedden cennet, cehennem (nar), haşır, neşir, sırat(köprü) ve tüm sorduğun ve sormadığın her şey ortaya çıkar. Her bir kimse “beli”(evet) kelimesine ulaşırsa, o sıradan geçip rıza cennetine ulaşır, keza o, tavaf edenler ve yakın olanlar zümresine (mahşur) girmiş olur ve Tanrı indinde cennet ehlinden, yüceler ve olumlu olanlardan sayılır Aynı şekilde, her hangi bir kimse Tanrı kelimesine itirazda bulunursa, nardan, olumsuz olanlardan ve cehennem ehlinden olup müşriklerle birlikte mahşurdur ve lakin Tanrı rızasına ve emrine muvaffak olanların ruhları cesetlerden ayrıldığında tabiidir ki; mükafatlarına öbür dünyada ulaşacaklar. Öyle ki; bu dünyada olanlar bundan fazla anlama kabiliyetinde değiller. Manalar ufkunun güneşine yemin olsun ki; kullarına ölçülmeyecek cennetler vardır, ve lakin bu yaşamdaki cennetten maksat O'nun rızasına ermek ve Emrini görmektir. İman edenler bu dünyadan yükseldikleri zaman ölçülmeyecek cennetlere girecekler ve hesap edilmeyecek nimetlerle rızıklandırılacaklar. İşte o cennet, dünyadaki davranış ve amellerin meyveleridir. Acaba kullardan biri, başkalarına bir hizmet ve zahmeti olduğu takdirde bunun mükafat ve karşılığını alacağını anlamıyormusunuz! Nasıl olur da, Kerim-i mutlak kullarına kendi emirlerinin uygulamasına emir versin ve sonra taze olan rahmetinden onları mahrum etsin!...Evet! Cennet ve cehennem zahiri hayatta iman ve itirazdan ibarettir. Ruhun yükselişinden (sudundan) sonra ölçülmeyecek cennetlere veya benzeri olmayan ateşe ulaşır. Ve lakin Hak'tan başka kimse bu makamları idrak edememiştir ve edemez de...İman edenlere öyle mertebeler yaratılmıştır ki; ondan daha üstünü duyulmamıştır. Keza itiraz edenlere de daimi ve yok olmayan duyulmamış azaplar takdir olunmuştur.”

Ruhun Varlığı

Ruh, varlık gücü demektir. Her varlığın mevcudiyeti bir güce bağlıdır. Var olan her şey, varlığı veya hayatı bir güce bağlıdır. Bu güç o varlığın ruhudur diyebiliriz.

Cansızların (cemad) varlığı , belirli oranlardaki maddelerin birleşmesine bağlıdır. İşte bu birleşme gücüne cemad ruhu denir.

Bitkilerde, cemadi ruhun var oluşuyla birlikte büyüme, üreme, solunum ve canlılığın belirtileri olarak bildiğimiz özellikler vardır. Toplam bu iki özelliğine bitki ruhu veya nebati ruh denir.

Hayvan aleminde,cemadi ruh+nebati ruh ilaveten duyu özellikleri vardır. Duyu özelliği alt mertebedeki varlıklarda yoktur fakat üst mertebe olarak bildiğimiz hayvan, alt mertebedeki özellikleri ihtiva eder. Bu üç özelliğin toplamına hayvani ruh denir.

¹¹ Maide-i Asumani 8.cilt,S.

¹² Maide-i asumani 2. Cilt, S.16

¹³ Maide-i Asumani Cilt 8. Sayfa 13

İnsan ise, maddelerin bileşimi olan cemadi ruh + canlılığın özelliği taşıyan nebati ruh + duyulara sahip olan hayvani ruh ve ayrıca insana özgü akıl ve keşfedici güce sahip olduğundan ve tüm alt mertebelerin özelliklerine sahip olan güç veya ruha insani ruh denir. Yaratıkları arasında en mümtaz varlık bu yüzden insandır. Bu imtiyaz sadece cemadi, nebati ve hayvani ruhların özelliğini kendisinde toplanmasından değil. İlginç yanı budur ki; insanda öyle bir özellik vardır ki tabiatta bulunmuyor; yani Akıl, irade ve şuur insana özgüdür ve tabiatta bulunmaz ve öteki ruhlar gibi tabiatın tutsağı değildir.

Akıl, irade ve şuur insan ruhunun fonksiyonlarıdır. Bedene bağlı olmakla birlikte tabiatın ürünü olmayıp Tanrı'nın bir feyizidir. Fakat içeriğini kavramamız mümkün değildir. Ruhun zatını anlamaktan aciz oluşumuz bizi ümitsizliğe düşürmemelidir. Çünkü doğadaki her şeyin tanınması iki yol ile olur: Birincisi varlıkların özünü tanımak ve ikincisi varlıkların sıfatlarını tanımak. Tüm bilgilerimiz varlıkların sıfatlarına yöneliktir, yani varlığın ancak özelliklerini tanıyabiliriz. Örneğin rengi, şekli, kokusu ve benzeri özelliklerini biliriz. Yoksa bir varlığın zatını veya özünü tanımak hiç bir insan için mümkün değil. Aynı şekilde ruhun özü anlaşılmasa da fonksiyon ve özelliklerden onun varlığını kavrayabiliriz ve ruh madde ve materyalden olmadığı için başka bir ifade ile terkip ve bileşimden olmadığı için tahlil ve ayrışım de söz konusu olamaz, dolayısıyla varlığı anlaşıldıktan sonra bekası ve yok olmaması kesindir.

Bu makalenin sonunda can alıcı noktaya varmış bulunuyoruz. Yani İmani ruhun oluşması nasıl olur. Bütün yeryüzündeki her çeşit insan, insani ruha sahiptirler ancak herkes imani ruha sahip değildir. Nasıl ki tabiatta bir dişi ve bir erkeğin hücrelerinin birleşmesi ile yeni bir varlığın oluşmasına ve meydana gelmesine neden olur, bu ister bitkide iste hayvanda olsun geçerlidir. Ruhani alemde Tanrı ruhu ile insan ruhunun temas etmesi veya birleşmesi, daha doğrusu manevi açıdan insan ruhunun Tanrı mazharlarını tanıdığı zaman irfanın husulü, ruhani çekim ve birleşme hasil olur ve bu irfanla yeni bir ruh doğar onun adı da imani ruhtur.¹⁴

Tabiattaki olaylar ile ruhani alemdeki olaylar birbirleriyle çok benzer. Nasıl ki ana rahminde iki hücrenin birleşmesiyle yeni bir varlık oluşur ve belirli süre içinde organları gelişir ve geliştiği zaman bu dünyaya intikal eder ve organları ana rahmindeyken fonksiyon görmüyordu, fakat doğumdan sonra gelişmiş organlar el, ayak, göz, kulak ve benzeri uzuvlar çalışmaya başlarlar. Aynı şekilde dünya rahminde imani ruhlar oluşur ve ruhani organlar gelişir ve bilahare Meleket alemine intikal eder, dünyadaki ruhani gelişmesine uygun kendi mertebesine ulaşır. İman ve irfandan mahrum gelişme kaydetmeyen ruhlar ise ilahi ve ruhani mertebelerden yoksun ve büyük bir azap ve mahrumiyet içinde olacaklar.

Sevgili dostlar; bu makalenin sonunda konu ile ilgili Kutsal levihlerden alıntıları sunucağız, ufkumuzu genişleteceğini ümit ederiz.

TEVHİT

Tevhit, vahdaniyet veya vahdetten türemiş bir kelime olup burada tektanrılılık veya birlik anlamındadır. Tanrı birliği inancı vahdaniyettir. Tevhit'ten maksat, Tanrı birliği kastedilir ve böylece; Tanrı birliğine inananlar, muvahhid olarak adlandırılır.

Tanrı hakkında anlayışımız ve kavrayışımız ne derece olabilir acaba ! Bilindiği gibi "zati" "gayptır" "idrak edilmez" diye Kur'an'da ve hadislerde buyruklar vardır. Madem ki zati idrak edilmez ve gayptır, öyleyse; O'nun varlığını temsil eden Tanrı mazharları olan peygamberleri kısmen ve nispi olarak tanımaktan ve inanmaktan başka bir çıkar yolumuz kalmıyor ! Başka bir ifade ile Tanrı'nın birliğini anlamak ve bilmek O'nu yer yüzünde temsil eden İlahi mazharların birliğine inanmak demektir

Mevcut semavi kitaplarda bu konu hakkında görüş birliği vardır. Şöyle ki; Tevrat, İncil ve Kuran'da ortak olarak talim ettikleri konu Tanrı mazharları olan peygamberlerin birliğidir:

Tevrat'ta İşaya bap 48, ayet 12 :

"Ey Yakup ve çağırduğım İsrail, Beni dinle Ben O'yum, İlk Benim, Son Benim." (Sayfa 710)

İncil'de Yuhanna'nın vahyi bap 22, ayet 13:

"Alfa ve omega, birinci ve sonuncu, başlangıç ve son Benim"

Kuran'da Hadid suresi 3. ayette:

"O'dur evvel, O'dur ahir"

Hadid suresindeki ilklik ve sonluk ifadeleri Tanrı hakkında geçerli olmadığı açıktır. Çünkü Tanrı için ne ilk var ne de son, O'nun için sınırsızlık söz konusudur. Tanrı'nın ilki ve sonu olmaz !

Tanrı mazharların birliğine bir kuvvetli şahit daha görelim; Bakara suresi ayet 286'de buyuruyorlar:

¹⁴ Edip Tahirzade- Ders notları

“Peygamberler (Resuller) arasında hiç fark yoktur.”

Öyleyse, gerçek muvahhid, Tanrı mazharlarını bir bilerek hepsine inanan kimsedir. Hz. Baha’ullah Ahmet levhinde buyuruyorlar:

“Sen kendi içinde şuna iyice inan ki; bu Cemal’den yüz çevirmiş olan bir kimse, bundan önce gelen bütün Tanrı elçilerinden yüz çevirmiş ve ezelden ebede dek Tanrı’nın karşısında kibirlenmiş olur.”

Bahai kutsal yazılarında güneş örneği ve benzetmesi sıkça rastlanmaktadır. Şöyle ki; İlahi peygamberi güneşe benzetiyorlar. Gördüğümüz güneş, her ne kadar farklı ufuklardan doğarsa her zaman aynı güneştir, Yani İbrahim, Musa, İsa, Muhammed ve Bab ufkundan doğan güneşler tek bir güneştir.

Güneşi tanıyan ve aşık olanlar, hangi ufuktan doğarsa doğsun tek olan güneşi tanırlar. Fakat ufuklara aşık olanlar ise güneş eğer değişik veya başka ufuktan doğarsa artık onu tanıyamazlar.

Dinlerin birliği ve Tanrı mazharlarının birliğinin sağlanması için, her önceki peygamber sonraki zuhurun geleceğini müjdelemiştir. Dinlerin ve peygamberlerin birliği bozulmasın diye Tanrı, tüm peygamberlerden ahd’u misak almıştır:

“Allah peygamberlerden ahid almıştır: And olsun ki size kitap, hikmet verdim ,sizde olanı tasdik eden bir peygamber gelecek , Ona mutlaka inanacaksınız ve ona mutlaka yardım edeceksiniz...”

Peygamberlerin birliği inancına en büyük engeller son peygamberlik konusu olmuştur. Şöyle ki her din mensubu, kendi kitaplarında manasını tam olarak kavrayamadığı bazı ayetlere istinat ederek peygamberini son peygamber kabul etmiştir ve bu inanışla sonraki ilahi peygamberlerin marifetinden ve imanından mahrum kalmışlardır. Bu hususta İncil’de düşündürücü ve ibret alıcı bir buyruğu birlikte inceleyelim. Yuhanna bap 5, ayet 43:

“Fakat sizi (Yahudiler) bilirim ki,kendinizde Allah sevgisi yoktur. Ben Babamın namına geldim ve beni kabul etmiyorsunuz...(45) Sanmayın ki,ben sizi Babanın önünde suçlu çıkaracağım; sizi suçlu çıkaran kendisine ümit bağladığınız Musa’dır. Çünkü siz eğer Musa’ya imam etmiş olsaydınız; zira o benim için yazmıştır. Fakat eğer onun yazılarına iman etmiyorsanız , benim sözlerime nasıl iman edersiniz.”

Bahai dinine göre varlık aleminin üç mertebesi vardır:

Hak alemi

Emir alemi

Halk alemi

Hak alemi ile halk alemi arasında Emir alemi bulunmaktadır. Bahai görüşüne göre; hak ile halk alemleri arasında birleşme ve karışma olanağı yoktur. Bildiğiniz gibi Vahdet’i vucud veya Panteizm’e inanlara göre Hak; halka inmekte ve halk da Hak’a ulaşabilmektedir. Bu iddiaların doğru olup olmadığını aşağıdaki açıklamalarla düşünelim:

Tanrı kemal’dir, hem kemal-i mutlak, halk alemi ise sırf noksanlıktır, acizlik alemidir. Kemal’i mutlak nasıl olur da noksanlık alemine iner ! İniş O’nun şanı olmayıp bu mümkün değildir.

Tanrı’nın zati ezeli ve kâdimdir, halbuki halk alemi hâdistir yani , var olmuştur, sonradan yaratılmıştır. Kâdim, hâdis olamaz ve hâdis de kâdim olamaz.

Varlık aleminde, mertebelerin dizisinde alt mertebeden iniş, bulunduğu mertebe ve makamını kaybetme anlamındadır. Örneğin insanın hayvan alemine inmesi, insanlık alemine özgü olan akıl ve düşünceyi kaybetmiş olması gerekmektedir, aynı şekilde hayvan alemi de alt mertebelere inmesi için , hayvani özelliklerini kaybetmesi şarttır.

Doğada,özellikle halk aleminde her zaman bir şey diğer şeylere bağımlıdır yani her şeyin varlığı başka bir şeye bağlıdır, başka bir ifade ile ihtiyaç söz konusudur. Tanrı’nın tabiat alemine inmesi O’nun için ihtiyaç kaçınılmaz olur. Çünkü doğadaki varlığın ayrılmaz özelliği ihtiyaç ve bağımlılıktır. Bu da Tanrı’nın şanından değildir.

İnsan doğasında hem hayır, hem de şer bulunmaktadır. Hak ile halk birleştiği takdirde Hak’ta şerrin bulunması gerekir ki, bu mümkün değildir.

İnsanı ve doğayı Tanrı’ya yükseltme veya Tanrı’yı doğa ve insana indirgeme insanı materyalizme farkında olmadan sevk eder.

Her şeyi Tanrı’dan bilmek, her şeyi O’nunla karıştırmak anlamında değildir. Varlık alemi hep onun tecellisidir. Nasıl ki, doğada her şey güneşin feyzindedir, yani kendisiyle değil feyizleriyle temasımız vardır, aynı şekilde Hz.Baha’ullah’ın buyurduğu gibi “Alem O’ndandır, fakat O ?????????? değil”

RUHANİ DOĞUŞ

Hangi şartlarda olursa olsun yeni doğan bebeğe bakmak zorunluluğu genellikle kabul edilen bir gerçektir. Sevgi ve şefkat kucağında bebeğin gelişmesi ve büyümesinde gayret sarf edilmelidir.

Eğer bir ana değişik nedenlerle bebeğine süt veremezse, ne yapar acaba! mesela inek sütü veya değişik mamalarla onu beslemeye ve büyütme çalışır.

Ruhani baba veya ana da doğal olarak ruhani evladını kendi başına bırakmaz. Onun gelişmesi ve büyümesine olanak sağlar, yani yeni ruhani çocuğunu bakımsız ve gıdasız bırakması söz konusu olamaz. Aynı zamanda kurumlar da ruhani ana veya babaya yardımcı olurlar, yani Bahai toplumunun sıcak ve sevgi dolu kucağında bu yeni doğan bebeklerin beslenmeleri ve gelişmelerine destek olurlar.

Ruhani doğuşta, yani Tanrı Emrine iman ve kabul eden insanların yetişmeleri için, ister kendi gayretleriyle olsun ister Bahai toplumun çabalarıyla olsun, bir dizi çaba ve çalışmaları gerektiriyor. Aşağıda bir örneğini sunmak istiyoruz. Sunacağımız şema bir görüştür, tabiidir ki onun düzeltilmesi veya zenginleştirilmesi mümkündür: Tebliğ eden Ruhani baba, ruhani çocuğu yetişinceye dek gayret sarf etmeli ve rahat etmemeli.:

Sürekli olarak görüşmelerin temini.

Bahai eserlerin verilmesi veya temini.

Birlikte başka Bahai dostların ziyareti ve tanıştırılması. Bahai toplantılarına gelmesinin sağlanması

Yakın değilse sürekli olarak mektuplaşılması

İdari kurumların rolü:

Milli Ruhani Mahfil:

-Tescilleri gelen ve onaylanmış yeni dostların isim ve adreslerini, ikamet etmekte olan Mahalli Mahfillere ve ilgili Milli heyetlere gönderilmesi ve özellikle onlarla ilgilenmesini istemesi.

-İki ayda bir düzenli ve sürekli olarak göndermiş oldukları isim listeleriyle ilgili çalışmaları hakkında bilgi istenmesi ve takibi.

Mahalli Ruhani Mahfillerin konu ile ilgilenmesi:

-Yeni Bahai olan dostların isimlerinin özel bir defterde kaydedilmesi, yapılan çalışmaların denetimi

-Derinleşme çalışmalarını Mahalli Mahfil ya kendisi belirli bir program

Devamı var?

MEŞVERET

“İlk şart, Mahfil üyeleri arasında mutlak sevgi ve anlaşmadır. Dargınlıklardan tamamen uzak kalmalı ve Tanrı birliğini kendilerinde izhar etmelidirler. Çünkü onlar bir denizin dalgaları, bir ırmağın damlaları, bir semanın yıldızları, bir güneşin ışıkları, bir bağın ağaçları ve bir bahçenin çiçekleridirler. Düşünce ahengi ve mutlak birlik olmazsa toplantı dağılır ve Mahfil hiç olur.

İkinci şart şudur: Bir araya geldiklerinde yüzlerini Azamet tahtına çevirmeli ve ihtişam ülkesinin yardımını istemelidirler. Bundan sonra, en yüksek bağlılık, nezaket, vakar, itina ve tevazu ile görüşlerini belirtmeye başlamalıdır. Her meselede hakikati araştırmalı ve kendi fikirleri üzerinde ısrar etmemelidirler, çünkü insanın kendi düşüncesinde inat ve ısrar etmesi neticesinde anlaşmazlık ve tartışmaya meydana gelir ve gerçek gizli kalır. Muhterem üyeler kendi düşüncelerini serbestçe ortaya koymalıdır, hiç kimsenin başkasının fikirlerini küçümsemesine asla müsaade edilemez; hayır gerçeği itidalle ifade etmeli ve fikir ayrılıkları ortaya çıkarsa çoğunluğun fikri geçerli olmalı ve herkes çoğunluğa itaat etmeli. Gene, muhterem üyelerden hiçbirisinin ister toplantı sırasında ister dışında, daha önce alınmış bir karara, bu karar doğru olmasa bile, itiraz ve tenkit etmesine cevaz yoktur, çünkü böyle tenkitler o kararın uygulanmasını engeller, kısacası, her ne ahenk, sevgi ve saf düşüncelerle düzenlenmiştir, onun meyvesi ışıktır; en küçük bir dargınlık izi olduğu zaman onun sonucu karanlık üzerine karanlık olacaktır... Eğer bunlara kulak verilirse o mahfil Tanrı'nın mahfili olur, aksi taktirde kötü olandan doğan soğukluğa ve düşmanlığa yol açar.”

(Abdülbaha, Bahai İdaresi s.22)

“Bir doğru üzerinde anlaşmazlığa düşmektense bir yanlış üzerinde hemfikir olunması tercih edilir, çünkü bu anlaşmazlıklar İlahi kurumları temelinden yıkan olaydır. Bir konuda taraflardan birisi doğruyu savunuyor olabilir ve ısrarları neticesi, sonradan binlerce hatanın doğmasına sebep olacak uzlaşmazlık göstermek yerine, yanlış ve hataya katılarak birliği korumak ve daha sonra gerçeğin anlaşılması ile hatayı birlikte tamir etmek yolu tercih edilmelidir.” (1)

“İyi ve güzel neticeler elde edebilmek için her üyenin birinci görevi kendi aralarındaki birlik ve uyumu pekiştirmektir. Eğer birlik yoksa veya komite uyumsuzluğa sebep oluyorsa, şüphesiz ki onun yokluğu daha hayırlıdır.” (2)

“Meşveret esnasında kavga ve düşmanlık meydana gelecek bir aşamaya gelindiğini fark ettiğiniz zaman konuyu tartışmayı derhal kesin. Münakaşaya, uygun zaman ve zemin bulununcaya kadar konuyu erteleyiniz.” (3)

“Ön planda kendi görüşlerini değil Emrin kendisini koymalıdır.” (4)

(1,2,3,4) İlahi Hikmetin Göğü. Hz.Şevki Rabhani

Kelime anlamıyla “Meşveret”; danışma, düşüncelerin ifadesi ve birlikte her hangi bir konuyu değerlendirip tartmaktır.

Ruhani olmayan meşveretin amacı, kendi fikrini ön plana çıkarmak, üstünlük sağlamak, kazanmak için her hangi doğru olmayan yolları mubah bilmektir. Yani burada; duygusal çatışmalar ve benlik ön planda olur.

Ancak Bahai dininde meşveret hem gaye hem de teknik itibariyle birçok yenilik getirmiştir, ufuk genişlemiştir ve amaçlar yücelmiştir. Hz.Baha’ullah buyuruyorlar:“Hikmet seması iki yıldızdan parlamaktadır: MEŞVERET ve ŞEFKAT”.

Bu ilahi buyruktaki açılan yeni ufuk, meşveretle birlikte şefkatin olması ve ayrılmayan bu insani karakterin bulunması şart olduğudur. Ayrıca bu buyruğun devamında meşveretten çıkması gereken sonuçları şöyle sıralıyorlar:

- 1) Bilgiyi artırır.
- 2) zan ve şüpheyi yakın’e (kesin bilgiye) dönüştürür.
- 3) Karanlık alemde parlayan lamba olur.
- 4) Yol gösterici olur.
- 5) Hidayet eder.

Çarpışmadan maksat; birbirleriyle karışan, temas eden ve yepyeni bir sentez oluşturmak demektir. Hz. Abd’ulbaha buyuruyorlar:

“Meşveret toplantılarında, fikirlerin çarpışması ve karşı karşıya gelmelerinden, gerçeklik ışınları doğar.”

Fizyoloji, burada tabii hal veya sağlıklı durum demektir. Örneğin insanda şeker, kolestrol, üre ve karaciğer fonksiyon testlerin belirgin sınırlarda normal sayılır. Bu sınırları bilmemiz gerek, yoksa fizyolojik olup olmadığını nereden bilelim ! Aynı şekilde meşveretin de sağlıklı ve sağlıksız hallerini bilmemiz lazımdır.

Meşveretin fizyolojik önemli durumlarını birlikte inceleyelim:

1) Şefkat ; Bahai meşveretinden ayrılmayan bir özelliktir. Başka bir deyimle meşveretin gereği şefkattir. Şefkatin de 4 gereği vardır:

- 1- Muhabbet (M).
- 2-Yumuşaklık (Y).
- 3- Sabırlılık (S).
- 4- Uyum ve mudara (U),

Muhabbet(sevgi), yumuşaklık, sabır ve uyumun baş harflerini aldığımız zaman MYSU kelimesi ortaya çıkıyor ve bu kelimeyi de unutmayacağız.

2) Meşveret ehlinin ilk farizeleri:

Hz.Abd’ulbaha’nın bir levhinde bu görevleri şöyle sıralıyorlar:

Niyetin paklığı, gerçeğin aydınlığı, Tanrı’dan başka, her şeyden soyutlanmış (İnkıta’) ve kesilmiş olma, Tanrı’nın hoş kokularına cezbolma, ahbabların arasında huzu ve huşu, belalara sabır ve dayanıklı olma ve Tanrı eşliğinde kulluk yapmak. Hz.Abd’ulbaha bu buyruğun devamında ;bu sayılan karakterleri elde edildiği takdirde, gayptaki Ebha melekutundan teyit ve yardım bizleri kuşatacaktır, buyuruyorlar.

3) Açık sözlülük , sadık ve ciddi olmak.

4) Meşveret toplantısının kuralları:

Bir idarecinin seçilmesi (Başkanın bir ayrıcalığı yoktur. Toplantının bir düzen ve verimlilik içinde geçmesini sağlamak için seçilir.

Bahai Meşveretinde benlikten doğan duygusal çatışmalar yerine; düşünsel çarpışmalar olur.

Prosedürden haberdar olmak (Yüce Adalet Evi veya Milli Mahfillerin hazırlamış oldukları nizamnameler).

Toplantıya girerken Ebha melekutuna yönelip teyidini istemek.

Konuşmalarda son derece yumuşak ve edepli olmak

Düşünceleri son derece özgürce veya her hangi bir sınırlama olmaksızın ifade edebilmek.

Başkalarının fikirleriyle yanlış bile olsa alay etmemek, hakarete bulunmamak ve çürütmeye kalkışmamak. Edep sınırları dahilinde doğrusunu özgürce beyan etmek.

Konuşmalarda dikkat edilmesi gereken konular:

Konuşmaların tekrar tekrar ifade edilmemesi

Ayrıntı değil esas konu hakkında konuşulmalı.

Lüzumsuz ve konu ile alakası olmayan konular ortaya atılmamalı.

Toplantılarda; edepli şakalar ve tatlı esprilerle laubalice davranış ve sözler arasında fark koymak gerekmektedir.

Meşveretin patolojisi

Patoloji; hastalık demektir. Meşveret- teki patolojiden gaye, sağlıksız müşaveredir Sağlıksız meşveretin içyüzünü araştırırken aşağıdaki konular dikkatimizi çekmektedir:

1) Meşverette en çok ortaya çıkan patolojik olay, küskünlük,dargınlık ve soğukluktur. Bunlar ve onlardan doğan ilerlemiş şekilleri çoğu zaman insanoğlunun benliğine dokunulduğu için ortaya çıkmaktadır. Bu konu ile ilgili kutsal Levihlerdeki buyrukları birlikte inceleyelim.

Hz.Abd’ulbaha buyuruyorlar :

“Her iş, birlik, sevgi ve temiz olan bir niyetle biterse nurdur. Ancak en küçük dargınlık oluşursa neticesi karanlıklar üstüne karanlıktır.”

Bu beyanda, belki herkes için önemsiz addedilen dargınlık ve küskünlük ne kadar büyük kötü sonuçları yani “karanlıklar üstüne karanlık” sonucunu doğuracağına belki de farkında değiliz ! Evet , bazen kendini tam gösteremeyen ve çok zayıf olan dargınlık duygusu Tanrı’nın menzili (evi) olan kalpte sinsice yerleşir ve Tanrı sevgisinin yerini farkında olmadan işgal eder ve kaldığı sürece kök salar ve sevgisizlik, nefret, kin, ayrılık ve ihtilaflar gibi nice kötü ürünler ortaya çıkar.

Yine Hz.Abd’ulbaha bir levihte buyuruyorlar:

“Meşveret toplantısında fikirlerin çarpışması ve görüşlerin karşı karşıya gelmesi, gerçeklik ışınlarının doğmasına neden olmaktadır.

Üyelerin hiç birisi, başkalarının fikirlerine karşı gelmelerinden darılmaması gerekir. Öyle ki, her biri başkalarının sözlerini, kendi görüşlerine aykırı olmasına rağmen son derece edep ve pak olan niyetle dinlemelidir. Gönlünde kederlenmemelidir. Böyle olunca o toplantı İlahi encümen olur, yoksa şeytan alemine özgü olan, soğukluğa ve dargınlığa neden olur.”

Bilindiği gibi tarihte varlık aleminde ilk küsen şeytanmış deniliyor. “Ben nurdan Adem ise topraktan, nasıl olur da BEN ona secde edeyim !!!” demişti ve böylece ilk defa bu huyu ile ayrılık ve ihtilafı ortaya çıkardı ve bu küskünlük ve dargınlık, cennetten kovulmaları ile sonuçlandı.

Basit ve doğal görülen küskünlük, dargınlık ve soğukluk, son derece yıkıcı sonuçları ve acı sevgisizlik meyvelerini hasil eder. Bu huyların analizini birlikte yapmamızda çok yarar vardır. Bakınız Dr. Freud insanı 3 mertebede incelemiştir; id, ego ve süper ego olmak üzere. İd ve süper egoyu levihlerde nefsi- emmare ve nefsi- mutmaine olarak bulmamız mümkündür. Yani Dr. Freud’un bu görüşü Bahai felsefesine uygunluk gösterdiği için doğru kabul edilebilir.

İd’in iç güdüler zincirinden olup insan ve hayvanda aynı olduğunu ve özelliklerinin, haz duymak ve saldırganlık olduğu biliniyor. Superego ise topluma uyum, ahlaki değerler ve insani karakterle bezenmektir. Bu ise, ilahi eğitimle gelişir ve id’i kontrol altında tutar. Bir de hassasiyet konusuna kısaca değinelim. Bazı insanlar en ufak bir darbe ile kırılırlar; normalde kimsenin alınmadığı ve önem vermediği bir konuda şiddetli alınganlık gösterirler veya dargınlığını gizlerler. Bu tipteki insanlar, hassasiyeti, sanki geçerli bir mazeretmiş gibi gösterirler. Psikologlar bu gibi insanlarda benlik ve gururun ön planda olduğunu öne sürerler konuyu böylece yorumlarlar.

Hz.Abd’ulbaha Levihlerde küskünlük ve dargınlığın iki özelliğini vurguluyorlar:

a) Karanlık üstüne karanlıktır.

b) Şeytan alemine özgüdür.

2)Bahai meşvereti, bireysel menfaat ve duygusal çatışmalardan uzak olmalıdır.

3)Meşverette yenmek ve üstünlük sağlamak yerine düşüncelerin güçlenmesi, oluşması ve birleşmesi söz konusu olmalıdır.

4)Meşveret sonucunda alınan karara

ister, mahfil içinde , ister mahfilin dışında kimsenin itiraz ve eleştirme hakkı yoktur.

5)Aşırı sinirlilik, sertlik - Allah göstermesin- kavga hayvani özelliklerden olup ruhani karakterlerden değildir.

6)Üstünlük taslamak, gurur ve kibirden kesinlikle kaçınmak lazım ve kimseyi hor görmemek gerekir. Nice basit görülen insanların, ilham sonucunda beyan ettikleri fikir ve öneriler bazen toplumun yönünü değiştirir.

7)Tevazu, Huzu ve Huşu :

Bahai yaşamında alçak gönüllülük son derecede önem arz etmektedir. Özellikle meşverette hayati bir yer işgal etmiştir. Burada meşverette olduğu gibi, alçak gönüllülüğün de bir fizyolojisi ve bir de patolojisi vardır. Bunu şu şekilde karşılaştırabiliriz:

Kendini yok saymak (Fani olmak).

Kendini başkasından üstün tutmamak.

Hız. Abd'ulbaha'nın buyurduğu gibi damla olup denizde yok olmak.

Varlık (vücut) vasfından bıkmak ve uzaklaşmak. Kendini sürekli olarak arka planda tutmak.

Ahbabların hizmetkarlığını gönülden arzulamak.

Kendini beğenmek.

Kendini üstün tutmak.

Sivri (top) olma hevesinde olmak.

Başkalarından kendisini övmesini beklemek, isim yapmak ve daima ön planda olmayı arzulamak.

Alçak gönüllülük hakkında bazı örnekler ve önemli noktalar:

1) Hz. Abd'ulbaha'nın ziyaret namesinde bize verilen dersi iyi çalışıp öğrenmek lazım:

"bana fanilik elbisesini giydir, beni fanilik denizine batır, beni dostların gelip geçtikleri yollarda toz toprak eyle ve beni Senin yolunda yürüyen seçkinlerin bastığı topraklara feda eyle."

2) Hz. Şevki Rabbani'nin bir münacatında:

"Bu dünyada isim ve nişan istemiyorum."

Her münacatın sonunda "Asitanın kulu Şevki" ve mektupların bir çoğunda "Hakiki kardeşiniz Şevki." diye imzaları vardır.

3) Beğenmediğimiz birçok insanı Tanrı'nın istek ve iradesiyle ilham kaynağı veya büyük hizmetlere muvaffak olunduğu zaman biz ne diyebiliriz.

4) İnsanoğlu ne zaman kendi hatalarına nazar ederse, artık kendini büyük görmez ve büyüklük taslamaz.

5) Beğenilmeyen her hangi bir kimse, münacat ve yalvarma ile Tanrı'nın bağış denizinden pay aldığı takdirde yani kusurlarını affettirdiği zaman biz kulların bağışlamama ve beğenmeme hakkımızı nereden alırız ?

6) Birisinin ret veya kabulü Tanrı'ya bağlı olup herkesçe saklıdır. Saklı ve kayıp olan hakkında kim karar verebilir?

7) İmanın sonucu, Tanrı'nın kullarını hakir görmemek ve Tanrı için onları candan sevmektir.

8) İnsan kendi ayıplarını unuttuğu zaman, gurur ve kibir ona hakim olur.

"Ey varlık oğlu ! Kendi ayıplarını nasıl unuttun da, başkalarının ayıplarıyla meşgul oldun. Her kim böyle yaparsa rahmetimden mahrum olsun"

Bahai Meşveretin Ayrıcalıkları

Meşveretin fizyolojisi ve patolojisi göz önüne alındığında, Bahai meşveretinin özellikleri ortaya çıkar. Mahiyeti ve tekniği itibarıyla birçok özelliği kapsar. Bu özellikler 5 maddede özetlenebilir:

1-Alçak gönüllülük.

2-Şefkat(MYSU) .

3-Toplum Menfaati.

4-Ortak Amaç (Emir).

5-Küskünlük, Dargınlık ve Soğukluktan uzak durmak.

Burada Hz. Şevki Rabbani'nin meşveretin özelliği hakkında bazı buyruklarını birlikte inceleyelim:

Açık sözlülük (Serahat) ve doğruluk (Sadakat) karakterlerine sahip olmasıdır.

Kendi özel amaçları peşinde olmamalı ve şahsi düşünce, istek ve çıkarlarına bakmamalıdır.

Her zaman, meşveret toplantılarında Emrin genel menfaatlerine nazar etmelidir.

Mahfil üyelerinin her biri kendi çapında; muvafık veya muhalif duygularını, çıkarlarını ve şahsi isteklerini bir kenara bırakıp, tüm düşüncelerini Bahai toplumunun hayır ve mutluluğu için sarf etmelidir.

Sakininiz ! Sakininiz ! Taraf tutma, makam düşkünlüğü ve dünya bağlılığı işlerinize aksetmesin. Çünkü zamanla kutsal Emrin nuraniyetini karanlığa dönüştürür, keza derince etkileri O'nu felç edip sakat bırakır.

Mahalli ve Merkezi mahfillerin üyeleri kendi bireysel istek, menfaat ve çıkarlarından bizar(bıkmış) ve uzak olsunlar. Görüşlerini sırf toplumun çıkarlarının yaygınlaşması ve umumun yararlarına sarf etsinler ve Bahai toplumunun ilerlemesine yönelsinler.

İdari Düzen Açısından Meşveret

Meşveretin sonucunda oylamada olumsuz veya olumlu oylamaya katılmak lazım. Çekimser oy yoktur.

Oylamadan sonra alınan karar mahfilin kararıdır. Azınlık veya çoğunluk diye bir şey yoktur.

Alınan kararın tekrar görüşülmesi mümkündür(Tecdid-i nazar). Ancak aynı oturumda olmaz. Sonraki toplantılarda gündeme getirilebilir.

Tutanakta ancak onaylanmış kararlar yazılır.

Sunulan bir öneri, desteklenmeden önce konunun anlaşılması için açıklamalar yapılabilir.

Düzeltilici bir teklif desteklendiği takdirde esas tekliften önce ele alınır ve oylama yapılır.

Her hangi bir rapor hakkında karar almadan önce raporun doğruluğu ve yeterliliği hakkında Mahfilin kanaat getirmesi gerekir.

Meşveretin sona ermesi için yeterlilik önerisi desteklenip onaylanması gerekir.

Başkanın (idarecinin) oylamada bir ayrıcalığı yoktur.

Mahfillerde veya Heyetlerde atanan koldan her hangi birisi iştirak ederse meşveret tamamlandıktan sonra karar alma zamanı toplantıda bulunmaması gerekir. Yani karar aşamasında üyelerden başka kimsenin bulunmaması şarttır.

Meşverette bir düşünce veya bir öneriye “Ben karşıyım !” denmesi kural olarak yasaklanmamıştır. Ancak bu kelimenin kullanılması hoş değildir. “Bu konuda bence doğrusu bu olabilir” şeklinde konuşmak Bahai meşveretine daha yakıştır.

Meşverette başkalarının fikrini çürütmek ve ondan sonra kendi düşüncesini beyan etmek yerine fikrini söyleyip kenara çekilmek icap eder.

Eleştiri (İntikat)

Eleştiri son derece önemli ve üzerinde düşünülmesi gereken bir konudur. Çoğunlukla meşveretin ayrılmayan bir parçası olur. Eleştiri bazılara göre fizyolojik, bazılarına göre patolojiktir. Şöyle ki; Tenkit Arapça’da “nakt etmek, tartmak” demektir. Tıpkı tıptaki tahlil anlamındadır. Sözlükteki manası şöyledir:

“Bir fikrin, bir hükmün doğruluk veya yanlışlığını meydana çıkararak gerçek değerini belirtmek için onu incelemek ve nakt (tartmak) etmektir.

Eleştirinin gerçek anlamı bu olmakla birlikte, toplumda çoğunlukla hem yanlış anlaşılmiş hem de yanlış değerlendirilmiştir. Şöyle ki; eleştirme insanların ayıplarını araştırmak ve yüzlerine vurma şeklinde yorumlanıyor. Bu anlayışa elbette Bahai dininde kesinlikle cevaz verilmemiştir. Ancak eleştirinin gerçek anlamı toplumun sağlığı için yararlıdır.

19 gün ziyafet kitabından, konu ile ilgili bir kaç paragrafın nakledilmesi aydınlatıcı olacaktır:

S-3 “Burada ziyafet, Mahalli Ruhani Mahfil ile toplumun üyelerinin ortak bir platformda toplandıkları, bireylerin ilerleyen bir uygarlığın yapılanma süreçlerine, ister yeni fikirler, isterse yapıcı eleştiri olarak düşünce yeteneklerini özgürce sundukları, toplumun tam temelinde bir demokrasi arenasıdır.” (Yüce Adalet Evi)

S-45 Hz.Şevki Rabbani adına bir Bahai bireye yazılan 13 Aralık 1939 tarihli mektubundan. “İnananların, herhangi bir Mahfil’in faaliyet veya ilkelerine olan eleştirilerini açıkça dile getirme hakkına sahip olup olmadıklarını sorduğunuz değerli mektubunuza gelince: mahalli toplumda mevcut bazı koşulları veya eğilimleri geliştirmek ve düzeltmek amacıyla, yapması gerektiğine vicdanen inandığı her öneri, öğüt ve eleştiriye, Mahfilin yetkisini göz önüne alarak ve saygı duyarak, tam olarak ve içtenlikle yapmak, toplumun her sadık ve akıllı üyesini sadece hakkı olmakla kalmayıp, hayati bir sorumluluğudur...Ancak Mahfilin bir kurul olarak otoritesinin zayıflamasına neden olacak, olumsuz nitelikteki tüm eleştiri ve tartışmalardan kesinlikle kaçınılması gerektiği tekrar vurgulanmalıdır. Çünkü, aksi halde Emrin düzeni tehlikeye sokulacak, ve toplumda karışıklık ve uyumsuzluk hüküm sürecek.”

Eleştiri yaparken dikkat edilmesi gereken bazı konuları görelim:

Eleştiri son derece nazik bir konudur. Bakınız; keman telleri üzerinde geliş güzel yay çekildiği zaman, kulakları tahriş edici nahoş bir ses ortaya çıkar. Ancak nota üzerinde ve ustaca yay çekildiği zaman güzel hoş bir ahenk meydana gelir.

Başka bir benzetme yapacak olursak, diyebiliriz ki; eleştiri uygun bir biçimde yapılmadığı takdirde anestezi (uyuşturucu ilaç) kullanmadan yapılan ameliyat gibidir.

Bakınız İbn-i Sina ne güzel demiştir:

“Kendi yaranıza pansuman yapar gibi başkalarını eleştirebilirsiniz” ,Çünkü insanların benliği eleştiri ile tahriş olabilir.

Erdem ve olgun insanlar, her zaman eleştiriye tahammül eder. Yapıcı ve iyi niyetle yapılan eleştirilerden memnun da olur.

Eleştiri, ayıp arama ve açıklama biçiminde olduğu takdirde karşı tarafın savunmaya geçmesini zorlar, benlik ve gururunu yaralar. İnsanların bir çoğu kendini beğenmiş olduklarından; ayıp görme ve

ayıplama yerine doğru ve düzeltici düşüncelerimizi yumuşaklıkla önerebiliriz. Fikrimizi beyan ettikten sonra kenara çekilip düşüncelerin birleşmesini beklememiz lazım.

Meşverette , başkalarının fikirlerini çürütme yerine kendi düşüncelerimizi ortaya atıp köşeye çekilmemiz gerekir. Ortaya atılan fikirler Bahai meşveretinde bir mikser gibi hepsini birbirleriyle karıştırır en uygun karara varır.

KIYAMET (RUHANİ DEVRİM)

Kıyametle ilgili işaretler sadece İslamiyet'e özgü değildir. Kıyamet kavramı ve onun belirtileri Tevrat ve İncil'de de anılmaktadır. Bu kutsal kitapları ve tüm dinleri dikkatle incelediğimizde her dinin kitap ve şeriatlarının bekasının kıyamete kadar süreceği kaydedilmiştir. Örneğin Yahudilerde Tevrat'a göre dinleri ebedidir ve kıyametin kopmasına kadar baki kalacağına kuvvetle inanılır. Tevrat,Çıkış,bab 31, ayet 15 "O İsrail oğulları ile Benim aramda ebediyen bir alamettir."

İncil'de ise Matta,bab 24,ayet 35'te "gök ve yer geçecek(zail olacak), fakat Benim sözlerim geçmeyecek." ve Petros'un 1.mektubu bab 1,ayet 25 "Fakat Rabb'in sözü ebediyen durur ve size müjdelenmiş söz budur." sözleri bu iddiaların kanıtıdır.

Kur'an'da da buna benzer buyruklarla kıyamet belirtilerinin tekrarlandığını görmekteyiz. Örneğin:

Yıldızlarının yere döküleceği.

Güneşin ışık vermeyeceği.

Dağların yıkılacağı.

Zelzelelerin olacağı.

Göklerin durulacağı.

Ölülerin dirileceği.

Hesap ve kitap gününün olacağı ve daha başka olayların vaki olacağı yazılıdır. Yukarıdaki olayların kıyamet belirtileri olduğu herkesçe bellidir. Daha da belli olanı kıyametten sonra her dinde va'ad edilen zuhurun beklentisidir. Yani,kıyamet kopacak, belirtiler kendini gösterecek-ki bunlar hepsi zuhura ait belirtilerdir. Ondan sonra beklenen ve sözü edilen zuhur doğacaktır. Bu beklenen zuhurlar yani ilahi peygamberler,ardı ardına ortaya çıktılar ancak görünüşte o dehşet verici olaylar ve kıyametin belirtileri hiçbirisi de kendini göstermedi

.Bu durum karşısında iki seçeneğimiz var,ya ilahi zuhurların belirtilerinin daha gelmediğini söyleyerek inkar etmemiz gerekecek (bu mümkün olamaz) yahut da belirtilen kıyamet alametlerinin zahiri olmayıp ruhani anlamlarda olduğuna inanmak ve kabul etmektir. Öyleyse kıyametin anlamı cismani (maddi) değil ruhanidir Bu hususta Kur'an-i kerimdeki kıyametle ilgili bir ayeti inceleyelim:

Zümer,ayet 67 "Oysa yeryüzü kıyamet günü O'nun kudret avcundadır. Gökler de O'nun sağ elinde katlanmış olacak .O ortak koştuklarından yücedir, münezzektir".

yukarıdaki ilahi buyrukta,avuç ,el, yer ve gök kelimeleri üzerinde derin derin düşündüğümüz takdirde kıyametin ve alametlerin anlamının hep manevi ve ruhani olduğunu anlarız. Kıyametin gerçek anlamını Tanrı'dan öğrenmek gerekiyorsa İkan'dan bu konuyu okumalı ve üzerinde düşünmeliyiz.

"Tanrı nefsinin kendi külli mazharında, kıyamı KIYAMET demektir".

Yani her bir peygamberin ayağa kalkması (kıyamı,zuhuru), önceki dinin kıyameti demektir. Hz. İsa,Yuhanna İncil'inde; Bab 11'de "Benim ! kıyamet ve hayat" diye buyurmuştur.

Hz.Cafer-i sadık buyuruyor:

"Kaim'in(Mehdi'nin) ayağa kalkması ile (kıyamı) KIYAMET oluşur."

Hz. Ali'nin de irfan ehline çok derin anlamı olan bir buyruğu vardır:

"Ben kıyametin kopmasıyım."

Öyleyse,anlamı, bir din veya şeriatın zamanla tazeliğini ve gücünü kaybettiği dönemde ilahi bir mazharın(elçinin) ayağa kalması demektir. Konuyu Kur'an,Mu'minun suresi,ayet 43'te çok açık bir şekilde izah buyuruyor:

"Hiç bir ümmet süresini(ecelini) ne geçer, ne de geri kalır(belirlenmiş vakti gelince ilahi hüküm tecelli eder).(44) Sonra peygamberleri ardarda gönderdik. Ne kadar bir ümmet, bir peygamber geldiye, herhalde O'nu yalanladılar."

yukarıdaki kutsal ayet üzerinde düşündüğümüz zaman karşımıza üç ana konu çıkar:

Her ümmetin bir eceli var. Eceli gelince bir an ileri veya geri gitmesi mümkün değildir.

Ayetteki "sonra" sözcüğü bir ümmetin ecelinden sonra Tanrı sünneti ardarda peygamberlerini göndermesidir.

Her ümmetin (ayni dine inanan topluluk= Din) ecelinden sonra gelen peygamberlerin yalanlamasıdır

Bahailer Tanrı dinini,değişmez, sabit ve donmuş bir nizam olarak göz önüne almazlar. Tam tersine ilahi dinleri,sürekli gelişen,dinamik ve canlı biçimde görürler. Öyle ki; dinin esasları daima yenilenir ve canlanır. Ayrıntısı ise toplumun gelişmesine paralel olarak yine değişerek inkişaf etmek zorunluluğundadır.

Evet;böylece,kıyamet sosyoloji açısından ruhani bir devrim olarak nitelendirilebilir. İşte bu, dinde yenilik ve canlanmanın meydana gelişidir.

Öyle bir inkılap ki, taklit ve evhamdan ibaret,dejenere olmuş ve yıkılmak üzere olan dinlerde,Tanrı mazharlarının yeniden doğuşlarıyla,yeni bir düzen ile tekrar ruhani diriliş, yeni bir yaşam,yeni bir bahar oluşmaktadır.

Ruhani devrimde;Yaradan tarafından insanlık alemine yeni bir ruhani gücün doğuşu söz konusu olmaktadır. Bu doğuş gerçek anlamıyla,beşeriyette gizli bulunan potansiyel ve istidatların ortaya çıkmasına neden olmaktadır.

Tanrı tarafından gerçekleştirilen bu ruhani devrimler, yani KIYAMET ,yeni dinlerin zuhuru biçiminde hem vicdan ve gönüllerde, hem de maddi alemde bir diriliş ve yenilik oluşturmaktadır.

BAHA'ULLAH (1)

Doğadaki olayların bir çoğunun benzerini ruhani alemde de görmek mümkündür. İlahi levihler ve eserlerde en çok sözü geçen örneklerden birisi güneş örneğidir. Güneşin özelliği nedir acaba! Açıktr ki;bütün varlıkların yaşamı ona bağlıdır. Eğer güneş olmasaydı doğadaki bu düzen ve onun mevcudiyeti de olmazdı. Hayatımız ve varlığımız ona bağlı olmakla birlikte, bakınız güneşin feyzi nasıl ölçülü ve tedricidir.

1-Gece ve gündüzün art arda oluşması, yani güneşin devamlı var oluşuna karşın ışık ve ısısını aralıklarla vermesi,başka bir deyimle zuhuru ve ortaya çıkışında ölçülü ve aralıklı oluşu.

2-Hem doğuşunun ve hem de batışının tedrici ve yavaş yavaş olması. Yani ziya ve hararetini tabiata alıştırmadan birden vermemesi.

Bu iki faktörün oluşumunda birçok hikmetlerin gizli olduğu kanısındayız,fakat bizim için bilinen bir gerçeği burada işaret etmek gerekir .O da doğadaki varlıkların güneşe karşı olan dayanma ve alışma meselesidir. Güneşin doğuşu üzerinde düşündüğümüz zaman bakınız ne ilginç hikmetler ortaya çıkıyor;Güneşin doğuşu aşama aşamadır. Her gün buna şahidiz,şöyle ki; güneşin doğuşu ilk olarak beyazlıkla ve seher aydınlığı ile kendini gösterir ve şafakla gündüzün geleceğini müjdelir. Güneş görüldüğü zaman ışınları yatay ve yumuşak bir biçimdedir. Yavaş yavaş başucuna yükselir ve böylece ışınlarını dik ve daha da şiddetli olarak yayar. Öğle vaktindeki şiddetli ziya ve ışınlarını sabah vaktinde birden gösterseydi tabiat ona tahammül etmeyip mahvolurdu. Doğa ve güneşin bu özelliğini göz önüne alıp düşündüğümüzde aşağıdaki gerçekler ortaya çıkar:

Güneşin kendisindeki hararet ve ziyası aynı derecede olmasına rağmen,doğaya ulaşması birden olmayıp tahammül ve alışabilmesi için yavaş yavaş ve tedricidir

Bugünkü doğan ve sonra batan güneşe doğa ,yarın da muhtaçtır. Tabiatın varlığı onun doğuşuna bağlıdır. Bahar ve kış güneşi arasında hiç bir fark yoktur. Güneş aynı güneştir. Fakat doğanın istidat ve kabiliyeti olduğu takdirde,güneşin hayat verici özelliği söz konusu olur.

Yukarıdaki bahsi geçen güneşin bütün özellikleri ilahi gerçeklik güneşleri olan Tanrı mazharları yani peygamberlerde de aynen bulunmaktadır.

Tüm ilahi peygamberlerin gerçeğinin bir olduğunu kabul edersek,Kur'an'da Bakara 285.ayette "Herhangi bir Resuller arasında fark yoktur." şeklinde buyrulduğu gibi;İlahi güneşlerin bir olduklarına da inanırsak, İnsanlık aleminin kabiliyet ve idraklerine uygun her devirde ziya ve hararetlerini tedrici ve kademeli olarak yükselttiklerini kavrarız.

Aynı şekilde Baha'ullah'ın güneşi da bu devirde en şiddetli derecede tüm insan alemine feyz vermektedir. Başka bir deyim ve örnekle,geçmiş bütün ilahi peygamberler insanlığın kabiliyetine uygun, geceyi aydınlatan ay ve yıldızlar olarak farz edilirse bugünkü insan aleminin istidadına göre Baha'ullah gündüzü yaratan güneştir. Bunu Kuran (Zümer suresi ayet 69)bir gün Rabbin nurunun veya Bahasının tüm yeryüzünü aydınlatacağını müjdelemiş ve va'd etmiştir. Hatta İbrahim suresi ayette 48 de "O gün yeryüzü (arz) başka bir yeryüzü(arz) olacaktır." diye müjdelenmiştir.

Hz.Baha'ullah'ın zuhur günü hakkında Tevrat'ta da müjdelir var;Rabbin günü, Rabbin evi kurulacaktır ve tüm milletler ona doğru gidecekler diye buyuruyor (Tevrat,İşaya ,bap 2.ayet 2).Ayrıca İncil'de Melekutun geleceği ve hatta Pederin (Rabbin) geleceği müjdelenmiştir. Bu kutsal kitaplardaki Rabbin geleceğini teyit eden Kuran'daki bazı kutsal ayetler örnek vererek üzerinde düşünelim:

facr,ayet 23 Rabbin gelir,saf saf meleklerle beraber.

En'am,ayet 159. O gün Rabbin geldiği zaman,Rabbin bazı ayetleriyle beraber.

Mutefefin,ayet 7. Alemlerin Rabbinin karşısında,o gün halk ayağa kalkacaklar.

Yukarıdaki buyruklardaki Rabbin gelişi tabiidir ki Rabbin zatı değildir. Çünkü O'nun zatı gayptır ;geliş ve gidişten münezzehtir. Burada tüm kutsal kitaplardaki Rabbin gelişinden maksat Rabbin tecellisidir; yoksa Rabbin zatı değildir.

Nebi ve resul kavramlarını incelerken ,bunların genel ve özel olmak üzere iki anlamının olduğunu görürüz:

Birincisi; genel anlamda peygamber veya elçi demektir, yani Tanrı'dan insanlara mesaj getiren veya Hak ile halk arasında aracılık yapan kişinin vasfıdır. Bu anlam ve makamda bir sınırlama veya sonluk söz konusu değil. Tanrı'nın Rablik sıfatı yani eğitim ve terbiye etme sıfatı için bir sınır konulmaz sonsuza kadar bu sıfat Tanrı elçileri tarafından devam etmektedir. Bakınız böyle düşünmeyenlere Tanrı ,Kuran'da nasıl da kızmıştır.

Mümin suresi,ayet 34'te Yahudilerin son peygamberlik hususunda itikatlarını açıklar: “And olsun ki,daha önce Yusuf da size açık belgeler,kesin delillerle gelmişti. Siz onun getirdiğine hep şüphe edip durmuştunuz .O vefat edince, “Allah ondan sonra her halde peygamber göndermeyecektir.” dediniz. İşte böylece Allah,ölçüyü kaçırıp şüphe içinde bocalayan kimseyi saptırır.” Hıristiyanların ve özellikle Yahudilerin son peygamberlik iddiaları bu kutsal ayetlerle ortadadır. Onlar kendi kutsal kitaplarından ,son peygamberlikle ilgili ,Kuran'daki 6666 ayetten bir tek ayete karşın daha açık olan bir çok ayetleri şahit getiriyorlar. Örneğin İncil Yuhanna'nın vahyi,bap 22, ayet 13'te şöyle yazılıdır “Alfa ve omega(A ve Z),birinci ve sonuncu,başlangıç ve SON benim.”

Çok ilgi çekici ,öğretici ve hayati değer taşıyan Kuran'daki bir ayeti daha birlikte inceleyelim:

Maide suresi ayet 64'te buyuruyor:

“Yahudiler;Allah'ın eli bağlıdır(peygamber göndermez,Mümin,ayet34) dediler .dediklerinden dolayı elleri bağlansın,lanet olsun. Hayır! Allah'ın iki eli de açıktır .Nasıl dilerse öyle ihsanda bulunur. Şanıma and olsun ki;sana Rabbinden indirilen, onların çoğunun azgınlık ve küfrünü arttırır. Aralarında ta kıyamete kadar sürecek düşmanlık ve kin attık,savaş için ne ateş yaksalar,Allah onu söndürür.”

Hz.Baha'ullah yukarıdaki ayet hakkında bir levihte özellikle buyuruyorlar ki; bu ayet üzerinde çok derin düşününüz....asırlarca bu ayeti hepsi okudular,sanki hiç okumamışlar...

Nebi ve resulün ikinci kavramının ise özel bir anlamı vardır. İslam'da ve Kuran'daki tanımlaması şöyledir “Nebi kitap getirmeyen elçidir” Resul ise, kitapla gelen ve bir ümmete özgüdür. Yunus 47.ayetinde resul şöyle tarif edilmiştir “Her ümmetin bir resulu vardır.” yukarıdaki tarife göre Hz.Baha'ullah ne nebidir ne de resul,O Rabbin tecellisidir. Nebilik ve resullük ikinci anlama göre,artık sona ermiştir. Hz. Adem'le başlayan bu halka Hz.Muhammed'le son bulmuştur. Hz.Baha'ullah bir değil, birçok kitap ve sahifeler(levihler) getirmiştir,böylece nebi olamaz,ayrıca resul yani, bir ümmete özgü değildir. Ümmetleri birleştiren İlahi tecellidir. Öyleyse bu anlamda resul değil,.yeni bir halkanın başlangıcıdır;evrenselliği ve insan alemi birliğinin yaratıcısıdır, ümmetçiliği evrenselliğe götüren yolun sahibidir .O gündüzü yaratan güneştir. İlahi gerçeklik güneşidir.

Potros İncil'de “Siz ışığı,renkli camlardan gürüyorsunuz” diyor. Geçmişte biz güneş ışınlarını Hz. Musa'nın camından,Hz. İsa'nın camından ve Hz.Muhammed'in camından görüyorduk. Şimdi renkli isimler camından değil doğrudan doğruya ışığı Hz.Baha'ullah'ta görmekteyiz. Direk görüşme,Kuranda “Leka'ullah,yani Tanrı ile yüz yüze görüşme”şeklinde en az yirmi yerde ifade ediliyor. Şimdi bu va'd gerçekleşmiştir ve Tanrı cemali görünmüştür. Hz.Baha'ullah'ın lakaplarından biri de ‘Cemal’ dır. Cemal-i Mübarek,Cemal-i Kıdem,Cemal-i Ebha ve Cemal-i Akdes-i Ebha şeklinde kendilerine hitap ediyoruz. Hz.Baha'ullah'ın zuhuru Tanrı günü olarak vasıflandırılmıştır. Bu sohbetimizi Hz.Baha'ullah'ın bu özellik arz eden zuhuru ve günü hakkındaki buyruklarla son vermek istiyoruz:

“Söyle! Bu gün beyan denizi dalgalanmakta ve gerçeklik güneşi doğmaktadır.”

“Bu gün zuhur günüdür,Tur'da konuşan,beyan arşında yerleşmiştir.”

“Gerçeklik güneşi,Yüceler yücesi Hakk'ın irade ufkundan doğmuştur ve yüce ufuk isimlerin maliki adıyla aydınlanmış ve süslenmiştir. Ne mutlu, kavmin perdeleri ve halkın vehimleri onu hakiki Sultanından engellemeyen kimselere. Bu gün ;Tanrı günüdür,Yüceler yücesi Rabbin zikrinden başka bir şey makbul değildir,ve lakin insanlar,bu günün makamından gafil kalarak önceki vehimlerden bahsederler...Söyle Ey yolunu şaşırınlar! Önceki kavim,söyledikleri ve amellerinden ne hasıl oldu ve ne sonuç görmüşlerdir.”

KÜÇÜK BARIŞ- BÜYÜK BARIŞ

İnsan alemi bütün olarak, bir insan vücuduna benzemektedir. Ana rahminde 280 gün civarında bir gelişmeden sonra doğar, doğduktan sonra da gelişmesi ergenlik çağına kadar gene devam eder. Buluş çağında bedensel ve akli (mental) yönden yeni bir aşamaya girmektedir. Aynı şekilde insan alemi de bebeklik, emekleme, yürüme, ergenlik öncesi aşamaları geçirmiş artık ergenlik çağına ayak basmak üzeredir.

Başka bir ifade ile insanlığın sosyal yaşamı; aile, kabile, şehirlilik, millet şeklinde oluşmuştur ve nihayet milletlerin de bir araya gelme zamanı gelmiştir.

İnsan vücudunun bazı özellikleri ancak buluş döneminde ortaya çıkmaktadır. İnsanda bazı özellikler bir güç veya potansiyel şeklinde tam olgunlaşmamış gizli iken sonra kendini gösterir. Aynı şekilde insanoğlunun özlemini çektiği, tüm kutsal kitaplarda müjdesinin verildiği barış ve insan aleminin birliği, geçmişte zemin ve zaman uygun olmadığından gerçekleşmesi mümkün değildi. Şimdi Hz.Baha'ullah'ın zuhuruyla şartları hazırdır. Kabiliyet ve yetenek hasıl olmuştur.

Nasıl ki deneyimli bir bahçıvan tohumu ekerken meyvesini tasavvur edebilir, nasıl ki tecrübeli eğitimci, bir bebeğin ergenlik durumunu göz önüne getirebiliyorsa geçmiş ilahi peygamberler insan aleminin buluş çağında birlik ve barışı gerçeklik gözüyle görebilmişlerdir ve müjdesini de açık bir biçimde vermişlerdir:

Tevrat: İşaya, bab 11, ayet 6. Sayfa 681: “Ve kurt kuzu ile beraber oturacak ve kaplan oğlakla beraber yatacak; ve buzağı ve genç aslan ve besili sığır bir arada olacak; ve onları küçük bir çocuk güdecek; ve inekle ayı otlanacak; ve aslan sığır gibi saman yiyecek; ve emzikteki çocuk kara yılanın deliği üzerinde oynayacak; ve süttten kesilmiş çocuk elini engerek kovduğu üzerine koyacak. Bütün mukaddes dağımda zarar vermeyecekler;çünkü sular denizi nasıl kaplıyorsa,dünyada RAB bilgisi ile dolu olacak.

İşaya, bab 2, ayet 2. Sayfa 674: “Ve son günlerde vaki olacak ki,dağların başında RAB evinin dağı pekiştirilecek;ve tepelerden yukarı yükselecek; ve bütün milletler ona akacaklar....

Ve kılıçlarını sapan demirleri; ve mızraklarını bağcı bıçakları yapacaklar; millet milletlere karşı kılıç kaldırmayacak; ve artık cengi öğrenmeyecekler”

İncil:Vahiy 22, ayet 3, sayfa 274: “Ve artık hiç bir lanet olmayacak ve Allah'ın ve Kuzunun (İsa) tahtı onda olacaktır; ve kulları kendisine hizmet edecekler; ve onların didarını (Cemal-i Mübarek) göreceklerdir; ve ismi onların alınları üzerinde olacaktır (Allah'u Ebha=Nur, ışık) ; ve artık gece olmayacaktır; ve چراغ nuruna ve güneş nuruna ihtiyaçları yoktur; çünkü Rab Allah onlara Nur (BAHA) verecek ve ebetler ebedine saltanat sürecektir (Yeni dünya düzeni).”

Kur'an : Zümer 68: “Yeryüzü, Rabbin nuruyla dolacaktır “. İslam'da nur ve ilim aynı anlamdadır. Bir hadiste “İlim nurdur, Allah istediğinin kalbine aks ettirir.” buyuruyorlar. Bu ayeti şerife Tevrat'taki (İşaya, bab 22, ayet 9) “Dünya da Rab bilgisi ile dolu olacak” ayetiyle tıpatıp aynıdır.

İbrahim,49: “O gün yeryüzü başka bir yeryüzü olacaktır”.

Geçmiş ilahi dinler, araştırıldığında, anlaşılıyor ki; tüm ilahi mazharları olan peygamberlerin çabaları ve kutsal görevleri, insan alemini eğiterek buluş çağına kadar ulaştırmak idi. Başka bir ifade ile görev ve hizmetleri; ana okul, ilk ve orta okul ve lise eğitiminden insanları geçirerek üniversiteye hazırlamaktı.

Şimdi insanoğlu ergenlik çağına ulaşmış, üniversiteye girmeye hak kazanmıştır. Cemal-i Mübarek'in zuhuruna insanoğlu artık hazır olmuştur. İnsan aleminin nihai amaca varma zamanı gelmiştir. Öyle ki; insan aleminin birliği, gününün sabahı doğmuştur.

Hz.Baha'ullah'ın zuhur amacı “İnsan Aleminin Birliği” dir. Tabiidir ki, bu birliğin gerçekleşmesi için genel barış gereklidir. Hz.Baha'ullah'ın vaat buyurduğu barış iki anlamdadır ve iki aşamada gerçekleşecektir. Birincisi “KÜÇÜK BARIŞ”, savaşın sona ermesidir. Yani gönüllerde ve vicdanlarda gerçek barışın hüküm sürmemesidir. Örneğin bir otobüste, bir sinemada, bir parkta yan yana bulunan ve birbirleriyle ne kavgaları ne de anlaşmazlıkları olan insanların, birlikte bulunmaları sevgi ve birlik içinde oldukları anlamında değildir. Öyleyse küçük barış, savaşın olmayışıdır, siyasi sulhtur, ruhsuz bir beden gibidir. “BÜYÜK BARIŞ” veya “SULH-İ AZAM” bu cansız bedene ruh ve canın üflenmesidir. Küçük barışın kurulması Bahai toplumunun dışındaki faktörlere bağlı olacaktır, ancak büyük barışın kurulması Bahailerin ödevidir. Öyle ki, bu cansız bedene ruh üfleyeceklerdir. Bu hususta Yüce Adalet Evi buyuruyorlar; Dünya fiziki açıdan birbirleriyle irtibatla olur fakat, Baha ehli ona ruh üfleyecektir, Tanrı Emrinin tebliği ile ona can katar, hareketlendirir ve altın çağın kurucusu olur.

Tevrat ve Kur'an'da Adem'in hikayesini hep biliriz; Tanrı Adem'i çamurdan yaratmış ve sonra “En güzel bir şekilde yaratılmıştır” diye buyurmuştur, fakat bakmış ne yazık ki hareketi yoktur. Ağzını Onun ağzına koymuş ve üflemeğe başlamış. O zaman Adem Harekete başlamış ve canlanmış ve Hz. Adem olmuştur, yeni bir yaratılışa sahip olmuştur.

Cemal-i Mübarek buyuruyorlar: Bu yüce Emrin amacı yeni bir yaratılıştır. İşte bu görev de Baha ehline inayet buyurulmuştur, öyle ki; küçük barışa ruh ve can verme zamanı gelmiştir.

Küçük barışın tahakkuku , bazı sıkıntı ve belalardan sonra olur. Hz.Baha'ullah'ın çağrısına imanla yanıt vermedikleri , O'ndan yüz çevirdikleri için muhtemelen belalara maruz kalacağız. Birleşmeye meyilli olmayanlar, artık azap ve belalar ateşiyle birleşip küçük barışa gideceklerdir. Küçük barıştan sonra,

gönüllerin birbirlerine bağlı oldukları ve vicdanlarda birlik ve sevgi husule geldiği zaman BÜYÜK BARIŞ'ın tahakkuku mümkündür.

HÜRRİYET

İnsan bir yönden , hayvan da tümünden doğaya bağlı olduğundan tabiatın seyrinin ve onun kurallarının etkisi altındadır. Bu açıdan baktığımızda, serbestlik anlamı doğa ile uyumlu olmak ve başka etkenlerin etkisinde bulunmamak demektir.

Doğal veya tabii biçimden söz edilirken, tabii olmak ve doğanın kurallarının dışına çıkmamak kastedilir. “Hayvanlar serbesttir” dediğimiz zaman, yani doğanın kurallarının dışında davranması ve hareket etmesi söz konusu olamaz. Çıkarsa o zaman doğal yaşamları değişmiş demektir. Hayvanların hürriyeti, onların doğaya olan bağlılıkları anlamındadır.

Hayvanların davranış egemenliği, doğal bir özellik olan iç güdüye bağlıdır. İnsanda ise akıl ve bilinç, iç güdünün yerine geçer, artık serbestlik kavramı değişir. Hayvanda iç güdüye bağlı davranışlar, insanda ise aklın etkisiyle irade ve isteğe bağlı davranışlar söz konusu olmaktadır.

İnsanlarda artık değerler silsilesi (zinciri) ortaya çıkar, akıyla her şeyi değerlendirir. İşte bu değerler zinciri sonucunda yeni bir olay ortaya çıkar. Değerlendirdiği şeylerin meselesi meydana gelir. Seçmede de estetik ve güzellik, zevk, aşk, sanat, ilim ve din faktörleri insanoğlu için önem arz eder.

Hayvan aleminden farklı olan bireysel vicdanın yanında, insanların yaşamları toplu halde olduğundan sosyal vicdan kavramı anlam kazanır. Buna işaret etmek lazım ki; bazı hayvanların toplu haldeki yaşantısı insanın sosyal ve düzenli toplumundan çok farklı bir özellik gösterir.

Hayvanların davranışları doğanın hakimiyeti altındadır ve onun dışına da çıkmasına olanak yoktur. Fakat insan, akıl ve bilinciyle tabiat kurallarının dışına çıkıp kendine değişiklik ve çeşitlilik yaratır. Doğanın kurallarının dışına çıkmakla insanoğlunda çoğunlukla sapmalar ve sapmalar da dengesizlikler ve böylece dengesizlikler de ızdırablar ve düzensizlikleri husule getirir. Bu bakımdan, insan topluluklarındaki çatışma ve çarpışmaların önlenmesi, hukukun üstünlüğü, zayıfların haklarının korunması, zorbalıklar ve zulümlerin engellenmesi için insan toplumuna uygun kanun ve düzenin oluşması zorunlu olmaktadır. Kanunların en etkili ve doğrusu Tanrı'nın kanunlarıdır, onların da en mükemmeli, yaşadığımız çağa en yakın olanıdır.

Hürriyet; hayvanlarda doğanın kanunlarına uyumdur, insanlarda ise ilahi kurallara gönül bağlamaları ve dolayısıyla itaattir. Sağlıklı hürriyet; ilahi kuralların sınırları içindeki hürriyettir.

Toplumda sınır tanımayan hürriyetin ortaya çıkaracağı sonuç, bileği daha güçlü ve dişleri daha keskin olanların her zaman galip gelmeleri ve zayıfların ise sürekli ezilip mağlup olmalarıdır. Başka bir ifade ile orman kanununun geçerliliğidir !

Bu açıklama ile elde edilen sonuç; hürriyet; kanunlara bağlılık anlamına gelmektedir.

Bahai hürriyeti ise temelde Hz.Baha'ullah'ın kanun ve öğretilerine bağlı olmak ve teferruatta ise bireyin kendi inisiyatifine ve haline bırakmaktır, Yani imanına ve Tanrı kanunlarına bağlı olmak, gerçek hürriyetin garantisidir.

Hürriyetin anlamı, herkes her şeyi istediği gibi yapmak ve kurlsızlık değildir. Bakınız Akdes Kitabında Hz.Baha'ullah buyuruyorlar:

“Hürriyet hayvanın şa'nıdır, insan ise kural ve kanunlara bağlı olmalı”.

Serbest bildiğimiz hayvan nasıl ki, tabiatın kurallarına bağlı olup onun dışına çıkmıyorsa, insanoğlu da Tanrısal kural ve kaidelerin sınırları içinde olmalıdır, olduğu takdirde; erdemlidir, eğitimlidir ve sağlıklıdır. Evet Tanrısal kanunlar, sağlıksız ve düzensizliği kopmuş topluma düzen getirir.

Hz.Baha'ullah'ın ruhani öğretilerini almış ve hükümlerine tabi Bahailere, toplumun; güzel ahlak ve yeni medeniyetin oluşmasında büyük bir sorumluluk ve görev düşer.

Hz.Şevki Rabbani'nin Bahai yaşam olgusunu belirten buyruğunu birlikte okuyup derin derin düşünelim:

“Erkek, kadın ve tüm Tanrı dostları; birlik ve beraberlikte, iffet (namusta) ve bilgelikte, günden güne ilerleme kaydetmeleri gerekmektedir. Öyle ki; herkes onları izlesinler ve onların, tavırlarına, ahlaklarına ve itidallerine (dengeli olmalarına) hayranlık duysunlar. Yoksa dış toplumun zararlı olan geleneklerini, aşırı hürriyetlerini kapmasınlar. Nefsani fikirlerin ve nefsanî havalalarının takipçisi olmasınlar.”

OCAKBAŞI

Sevgili Emrin Velisi'nin ve Yüce Adalet Evi'nin tebliğ ile ilgili yazılarında iki önemli konu dikkatimizi çekmektedir:

Ferdi plan; Her bir Bahai'nin özellikle tebliği çalışmalarında düzenlenmiş bir planının olması.

Ocak başı toplantılar; En az 19 günde bir (Bahai ayı) evinde,gerçeği arayan dostlarını davet edip Emir hakkında bilgi vermek.

Birinci konu olan ferdi plandan ayrılmayan ikinci konu ocak başı'dır. Bu hususta Hz.Şevki Rabbani "Tüm tebliği çalışmalar ve metotları içinde ocak başı en etkili metottur." diye buyuruyorlar. Yüce Adalet Evi de "Ocak başı metodundaki tebliğ ,hayatımızda ekstra bir işlev olmayıp hayatımızın bir parçası biçiminde olmalıdır." buyurmaktadır.

Ocak başı için birinci basamak, arkadaş edinmek ve dostluk kurmaktır. Bu merhalede başarılı olmak için çekingenliğin yeri olmamalıdır. Nezaket, sevecenlik ve cesaretle bu basamaktan geçmek gerekir.

Ocak başı için İkinci basamak, arkadaşların davetidir. Akraba, komşu, iş yerindeki meslektaşlar, çarşı, pazar, seyahat ve bulduğumuz her yerde tanıştığımız arkadaşların isim, adres , telefon ve hatta onlar hakkında kısa bilgileri içeren uygun bir defterin tutulması son derece yararlı olur.

Bilindiği gibi, İsmi Azam'ı yani Hz.Baha'ullah'ın veya Bahailiğin adını duyurmak için istidat sahibi olsun veya olmasın herkese bildirmekle görevliyiz. Bu aşamada Hz.Şevki Rabbani'nin emri budur: İstisnasız herkese bu şekilde duyuru yapmak lazımdır. Ancak bu aşamadan sonra Baha adını duymuş olanlardan bazıları, ilgilenmez ve duymamış gibi olur, bazıları da talip olur, araştırmak ister. İşte bu ikinci grup ocak başı toplantılara davet edilebilir.

Ocak başı için üçüncü basamak, ocak başı toplantısının hazırlığıdır.

Evimize davet ettiğimiz arkadaşlara duruma göre çay, kahve, tatlı, meyve veya hafif ve olağan bir yemek hazırlanabilir.

Evimiz temiz ve hoş kokulu olmalı ve mümkünse çiçek bulundurulmalı.

Konuşmamızın her zaman direkt şeklinde olması gerekmez. in direkt, havadan sudan başlayarak konuya girilebilir.

Toplantı için daha önce kitap, makale veya broşür gibi materyaller hazırlanabilir.

Resim, albüm, slayt, teyp kaseti ve video gibi araçlardan yararlanılabilir.

Gerçeği arayanlara konuşmak için fırsat vermeli, sürekli yalnız mübelliğ konuşmamalıdır.

Toplantıya uygun görüldüğü takdirde bir iki Bahai ahbab davet edilebilir.

Toplantıda dua ve münacatın okunması çok yararlı olabilir.

Ocak başı toplantılar katı kurallara bağlı olmayıp her bir Bahai'nin kendine özgü yararlı bulunduğu yöntemi uygulayabilir.

Her şeyden önemlisi, Bahai yaşamına uygun ve yakışan sevecenlik, alçak gönüllülük ve arı sevgidir. Bu karakterlerden yoksun, fakat maddi yönden çok zengin, çok namlı ve hatta çok bilgi sahibi olmak, tebliğ için hiç bir değeri olmayıp aksi tesir edebilir.

Duyuru heyetimizin bu yılda "Haftada bir kere ocak başı toplantısı" kampanyasına bazı aziz dostlarımızın katıldıklarını sevinçle duymaktayız, ancak gönlümüz tüm bireylerin sevgili Emrin Velisi ve Yüce Adalet Evimizin çağrısına cevap vermelerini, kolay, az masraflı, zevkli ve en etkili tebliği kampanyamızda katkılarının olmasını ve hizmet alanında bu yüce ruhani şereften mahrum kalmayıp bir payları olmasını ister.

Çok sevgili dostlar ! Mukaddes Milli Mahfilimizin desteğiyle oluşan bu kampanyamıza aktif olarak katılanların elde edecekleri yararları bir düşünelim:

Bir kere tebliğ düşüncesi ön plana çıkar,yani bugünkü şartlarda bir Bahai, en büyük şerefe ve gerçek yaşam amacı olan tebliğ hizmeti hakkında düşünmüş olur. Bu düşünce, yani arkadaş bulma ve buldukları zaman toplantıya davet etmek ve bilahare aktif olarak tebliğ ile meşgul olmak sonuçta ilahi teyidi çekmektir. Hayatımız canlılık kazanır ve yaşamımız bir anlam taşır. Bu konunun bir yanındır, diğer yönlerine hizmet alanında herkes kendi gözleriyle şahit olacaktır.

MEDENİYET

Medeniyet'in kelime kökeni medine ve modon'dan gelir. Medine Arapça'da şehir demektir. İnsanların sosyal hayatı bilindiği gibi aileden başlamıştır. Yani ilk toplumsal birim aileden oluşmuştur. Erkek ve kadın eş olarak çocuk sahibi olmuşlar ve topluca bir yuva , bir kurum teşkil etmişlerdir. Zamanla bu ailelerin birkaçı bir araya gelip müşterek menfaatleri için birlik içinde Kabileyi meydana getirmişlerdir. Avda, ziraatta, işlerinde ve savaşta beraber olmuşlar ve bu işbirliğinin yararlarını fark etmişlerdir. Bu şekilde sosyal hayatta toplumsal yaşantı filiz vermiş olmaktadır. Kabileden sonra zamanla filizlenmiş bu yaşam biçimi şehirlilik veya şehircilik şekli olarak meyvesini vermiştir. Şehirde değişik kabilelerin bir araya gelmeleri ve yerleşme bölgesinde iş taksimi yaparak iptidai bile olsa bazı kuralların ortaya konması beşeriyet tarihinde medeniyetin başlangıcı olarak olduğu kabul edilmektedir. Medeniyetin gelişmesi birçok şehirler arasında ilişkilerin genişlemesi ve aralarında ortaklıkların kurulması, ticari, siyasi, kültürel ilişkiler

için gereken düzen ve kuralların var oluşu milletlerin çekirdeğini oluşturmuştur. Belirli sınırlar içinde, müşterek kültür, yarar ve düzen içinde yaşayan milletler sosyal yaşamda olağanüstü bir tekamülün meyvesi olmuştur. Fakat insanlık alemindeki bu yüce merteye sosyal hayatın son aşaması değildir. İnsan alemine takdir olan en yüce merteye ve tüm ümmetlerin beşeriyet için vaat ettikleri amaç ve gayeler yani “İNSANLIK ALEMİNİN BİRLİĞİ” ‘nin zamanı gelmiştir.

Tabiattaki bütün varlıklar değişmez doğanın nizam ve kanunlarına tabi olarak belirli bir noktaya kadar olgunlaşma gösteriyor ve belirli bir noktaya kadar değişme oluyorsa demek ki tabiatın üstüne ve dışına çıkmaları söz konusu değildir. Fakat Ademoğlu bu kuralın dışındadır. Yani insanlık alemindeki medeniyet ilerleyicidir, doğanın sabit nizamına bağlı değildir. Bu ilerleyici medeniyetin iki kanadı olduğunu görmekteyiz, birisi maddi ve cismani medeniyet ve diğeri ruhani ve ahlaki medeniyet.

Konuyu açmak için Hz.Abd’ulbaha’nın bu husustaki mübarek bir levihini göz önüne getirelim. Yaşamda iki nida yükselmekte; Birisi, maddi medeniyet. Yani bilimsel ve teknolojik ilerlemeler ki cismani yükselişimize neden olmaktadır. Diğeri, İlahi nida ve kutsal öğretilerdir. Bu da ahlak alemine özgüdür. Cismani mükemmellik ve insani faziletler eğer ruhani kemallerle, rahmani karakterlerle yan yana gelmezse medeniyet, ürünsüz ve neticesiz olur ve insanlık aleminin amacı olan saadet ve mutluluk da hasıl olamaz. Ruhani medeniyet, lambanın ışığı gibi insanlık hakikatini aydınlatmakta ve insanlık saadetine neden olmaktadır.

Teknoloji ve sanat çok iyi ve yücedir. Ancak savaşın hizmetine giren teknoloji, insanlık kökünü ve yaşamını mahvedip, cehennemi alet ve edevat yapımını gündün güne çoğaltırsa, vahşiliği medeniyete katmış olur. Medeniyetin zirvesinde olan ülkelere bakınız, savaş alet ve malzemeleri nasıl dehşetli bir şekilde depolanmıştır.

Bakalım medeniyetin yükselişiyle dünyadaki savaşların durumu nedir! Savaşın iki çeşidi olduğu herkesçe bilinmektedir. Birincisi; Aktif savaş veya sıcak savaştır. Bu savaşta taraflar çarpışır ve kan dökerler. İsviçre’de bir üniversitenin araştırmasına göre şu anda dünyanın 110 bölgesinde aktif savaş cereyan etmektedir. İkincisi; Pasif savaş veya soğuk savaştır. Bu çeşit savaşın esası aktif savaş için askeri ve stratejik yönden hazırlık demektir. Bu çeşit savaşta, eğer meydanlarda insan kanı dökülüyorsa, kan dökmek için hazırlık var demektir. Bu savaş tipi bütün ülkelerde bütün hızıyla ve canlılığıyla istisnasız savunma bahanesiyle devam etmektedir.

Birçok bilim adamı dünyamızı “Makrokozmos” ve insanı da “Mikrokozmos” yani küçük dünya olarak tanımlıyorlar. Onun için tabiattaki olayların birçoğu insan vücuduna tıpatıp uymaktadır. Örneğin; bir insanın doğumuyla buluş çağı arasındaki zamanda, tedrici bir gelişme göstermektedir. Süt dönemi, emekleme dönemi, yürüme dönemi, okul öncesi dönemi, okul dönemi ve bilahare buluş dönemi gibi gelişmeler arz etmektedir. Ergenlik veya buluş çağındaki insanın bu fiziksel gelişme süreciyle beraber mental yani aklı, idraki ve zekası da gelişmektedir. Aynı şekilde tüm insanları yani insan alemini de bir bütün olarak kabul edersek onda da bir gelişme ve olgunlaşma dönemleri olmuştur. Bir zamanlar süt dönemi, bir zaman emekleme dönemi vardı ve şimdi artık insanlığın buluş çağına girmekte olduğu bariz bir şekilde anlaşılmaktadır. Dünyamızda insanlık aleminin buluş belirtileri, bilimde, teknolojiye ve sanatta dev adımlarla ilerlemesi, özellikle 150 yıldan beri bariz bir biçimde yükselmesi hepsi insan aleminin fiziksel buluş belirtileri ortaya çıkarmıştır.

İnkâr edilmeyen bu fiziki gelişmelere paralel olarak ruhani yönün de gelişmesi gerekir. Medeniyet seyrinde insanlık aleminin birliği buluşun işaretidir. Gerçeklik güneşi olan Hz. Baha’ullah’ın doğuşuyla ruhani kemalin belirtilerinden olan insanlık aleminin birliğinin sabahı olmuştur.

Birlikte barış içinde yaşamak insanın yapı ve tabiatına uygundur. Hayvan aleminin hepsinde değil ama bazıları tabiatın onlara verdiği tırnak, diş, mide ve bağırsağının yapısına binaen karnını doyurmak için yırtıcı olmaya mecburdur, yalnız yaşama onların doğalarında mevcuttur. İnsan yapısında yırtıcı organlar olmadığından toplu halde yaşaması lazım. Fakat bu insanoğlu ruhani yönü gelişmediği takdirde yırtıcı hayvandan da daha beter olur, yani hayvan karnını doyurmak için mecburen yırtar. Halbuki insanın yırtıcılığı bu değildir. Hayvan karnını doyurduktan sonra yırtmaz. İnsanın yırtıcılığı hudutsuzdur. Yırtıcı hayvanlar çoğunlukla hemcinslerini yırtmazlar, fakat insanoğlu hemcinslerini rahatlıkla yırtar.

Bu durumda maddi medeniyet her ne kadar gerekli ise de yanlış olarak geliştiği zaman insanları hayvandan da daha beter eder. Bilim ve teknoloji ruhani medeniyetten yoksunsa netice vermez. Eğer bilim ve teknoloji tek başına yeterli olsaydı bu sahada ilerlemiş olan kişilerde birlik ve barışı görmemiz gerekirdi. Halbuki bunun tam tersini görmekteyiz. Teknoloji açısından ileri olanlarda dünyayı mahveden ve cehenneme çeviren nükleer silahlar depolanmıştır. Bu aletlerin kullanımı sonucunda yenen ve yenilen diye bir kavramın kalmayacağı herkesçe malumdur.

Hız. Abd'ul Baha'nın buyurduğu gibi; "İnsandan güzel karakterler ve ruhani faziletler ortaya çıkarsa semavi olur, melekuti olur, Rahman'ın tecellisi olur ve meleklerin cem'ine girer. Fakat kavga, dövüş, ve savaşa yönelirse yırtıcı hayvanlardan da daha alçak olur."

Özetle diyebiliriz ki insanın iki yönü vardır. Bir yönü rahmani, fitreten yücelik ve akli kemaldır. Diğer yönü hayvani, alçaklık, şehvani noksanlık ve şeytani huylardır. Başka bir deyimle bu, aydınlık ve karanlığın birleştiği yerdedir. Böyle olunca hem cismani hem de ruhani ve ahlaki yönden eğitime muhtaçtır.

HZ.BAHA'ULLAH'IN MAKAMI (2)

Hız.Baha'ullah'ı acaba ne derecede anlayabiliriz! Bu konuya Hız. Baha'ullah kendisi Cemal levhinde çözüm getirmişlerdir. Kendisini ne şekilde ve ne derecede tanıyabiliyorsak kabul edeceğimizi buyurmuşlardır. Esas olan O'nu sevmektir. Özellikle hakiki aşk ile... Hakiki aşk iki faktöre bağlıdır. Birincisi; Yön ve ikincisi; Ölçüdür. Aşkın yönü aşağıdaki şemada gösterildiği gibidir.

B'den yani "Ben" veya şahıstan hareket ederek tekrar kendine dönme yönüne sahte aşk denilir. Yanındaki şekilde ise B'den O'ya giden veya başka bir deyimle sevgiliyi kendi için elde etmek değil kendini Onun için feda eden bir yön vardır. Burada "O" Tanrı'dır. İşte gerçek aşk budur. Diğer faktör ölçüdür. Amerikalı bir mümin Hız.Abd'ulbaha 'dan "Tanrı aşkı ve sevgisinin ölçüsü nedir" diye sormuştur. Hız.Abd'ulbaha bu ölçünün "İTAAT" olduğunu beyan buyurmuşlardır. Bu iki faktörle herkes kendi kendine sevgi ve aşkının değerlendirmesini yapabilir.

Konuya açıklık getirmek için varlık alemi ve mertebeleri üzerinde biraz duralım. Bu hususta iki görüş önem arz eder;

- 1) Klasik felsefe ve inanç.
- 2) Bahai felsefesi.

Birincisi: Çok geniş ve farklı görüşleri ihtiva eder. İlkel inançta, iki aleme inanılırdı. Hak alemi ve halk alemi. Hak alemi tabiatta bilip, doğanın mazharlarını ve hatta kendi yapıtlarını Hak olarak kabul ederlerdi. Bu grubun en yenisi, gelişmiş ve yükseği olarak bilinenler Vahdet-i vücud ve Tasavvufur. Burada da her ne kadar iki aleme (Hak ve halk alemi) inançları var ise de aslında bu iki alemin birbirlerine karıştığı ve iç içe olduğuna başka bir deyişle Hakk'ın halkta dağıldığına inanırlar. Bu konuya ilerde bir nebze değineceğiz.

İkincisi: Bahai felsefesine göre üç aleme inanırız. Bunlar;

- 1-Hak alemi
- 2-Emir alemi
- 3-Halk alemi

HAK Alemi: Bu alem her şeyin üstünde olan bir alemdir. Öyle bir alem ki beşeriyetin idrakine sığmaz. Örneğin bir sivri sinek hazırlığını yapsın ve güneşe doğru yolculuğa kararlı olsun. Ne kadar yükselirse ve ne kadar güneşe yaklaşırsa o kadar yanar ve kül olur. Hakk'ın katındaki bilgilerimiz ve anladıklarımız Tanrı mazharlarının bizlere sınırlı ölçüde izah ettiklerinden ibarettir. Yani artık biliyoruz ki Hak alemi ve Onun zatı Gayptir, İdrak edilemez ve vasıflandırılmaz. Öyleyse şöyle sonuç alabiliriz:

*Gayp alemi ve hüviyet sırrı, idrakten münezzehtir.

*Ona herhangi bir isim yakıştırılmaz. Çünkü O'nu isimlerle sınırlandıramayız.

*O'nu bir vasıfla vasıflandıramayız. Çünkü O'nu tanımak ve anlamak olanak dışıdır.

*O'na yönelmemiz ve teveccüh etmemiz söz konusu olamaz Çünkü yönelmek için bir yön lazımdır.

Bu da O'nun için bir mekan ve yer tasavvur etmemiz anlamındadır. Halbuki Hakk'ın mekandan münezzehe olduğuna inanmaktayız.

Sonuçta; Hakk'ın zatını tanımamız mümkün değildir. İlahi peygamberlerin buyruğudur ki "Zatı gayptir, idrak edilemez, vasıflandırılmaz." Şimdi nasıl olurda Hakkın zatını hem tanımayalım hem de dindar olalım! Çünkü dindarlığın gereği Tanrıyı tanımadır. Bu çıkmazdan ancak kutsal levhlerdeki açıklamalarla çıkılabilir. Tanrıyı tanıma yolu ancak onu temsil eden görünür biçimde olan ilahi mazharların irfanıdır. Çünkü Tanrı'nın tecellisi, en yüce varlığında yani Tanrı mazharlarında görünür hale gelir. Meşhur güneş ve ayna örneğini göz önüne getirirsek:

Aynada tecelli eden güneş kendi yüce makamındadır. Onun için bir düşüş veya iniş söz konusu olmaz. Aynada görünen bir şahsa her ne kadar kendisidir diyebiliyorsak bunun tasvir olduğunu ve kendi zatı olmadığı ortadadır.

Bu açıklama ile anlaşılıyor ki Hakkın kendisi değil, tecellisi ancak görünür hale gelebilir.

Vahdet-i vücut ve tasavvuf ehli olan geçmiş dinlerin din mensupları, Hak ile halkı iç içe ve birleştiğine itikat ederler, şöyle ki; Hak derya (deniz) ve halkta dalgalar mesabesindedir. Bu ilahi emirde bu tarz itikat, açık deliller ile düzeltilmiştir. Bazı delilleri birlikte görelim:

1) Tanrı kemal-i mutlakdır ve halk alemi noksa-i sırftır. Yani Allah salt kemaldır ve halk sırf noksanlık alemidir. Hal böyle olunca nasıl olurda kemal noksanda yer alır.

2) Tanrı zatı ezeldir, yani kadimdir, Halk ise hadistir, yani sonradan oluşmuş ve meydana gelmiştir. Kadim hiç bir zaman hadis olamaz.

3) Nüzu yani iniş ve aşağı inmek Tanrı şanı değildir. Ayrıca nüzulün gereği üst mertebedeki özelliğini kaybetmesidir. Örneğin, insanın hayvan alemine inmesi insani ruhunu kaybetmesi demektir. Aynı şekilde hayvanında bitki alemine inmesi hayvan ruhunun özelliğini kaybetmesi demektir.

4) Halk aleminde her mevcut şey başka faktörlere bağımlıdır ve bir mecburiyet ve ihtiyaç söz konusudur. Tanrı halk aleminde olursa Onunda muhtaç ve bağımlı olması gerekir ki bu da onun şanı değildir.

EMİR Alemi: Bahai felsefesine göre bu emir alemi son derece önemli olup dinler tarihinde düşünce ve itikat açısından büyük bir aşamadır. İslamiyet'teki emir kelimesi üzerindeki perde Bahai dininde kalkmış ve hakiki anlamı ortaya çıkmıştır. Aşağıdaki İsm-i Azam nakşında dört ha'yı birleştiren iki paralel çizgi vardır ki üç alemi temsil eder. Bunlar üstte Hak alemi, ortada emir alemi ve altta halk alemidir.

Şemada üç alemin birbirine girmediğini görüyoruz. Fakat emir aleminin bir yönünün hak alemine, bir yönünün de halk alemine yönelik olduğu görülmektedir. Konuyu açmak ve daha anlaşılır hale getirmek için ilginç bir örneği burada görelim.

Düşünen birinin düşüncesi bizim için sırdır. Fakat düşünen kişi konuşursa bizim için gayp olan bu düşünce kelam(söz) şeklinde ortaya çıkar Aynı şekilde Hak katındaki sır ve gaybubiyet Emir alemi kanalıyla Tanrı kelamı şeklinde görünür hale gelir. Başka bir deyişle mana artık maddeleşir. Bu canlı örnekle gayp veya Hak alemindeki Tanrı iradesinin, İlahi mazharlar veya Emir alemi vasıtasıyla Halka iletilmesi ve bu iki alem arasında bir ilişki olduğu aklı selimce sabittir.

İlahi mazharlar her ne kadar Tanrı tecellisine mazhar olurlarsa da gene kendi alemlerinden öteye gidemezler. Hz.Baha'ullah kendi levihlerinde buyuruyorlar: "Yüz bin Musa "len teranı" (beni göremezsin) kelimesi ile muhatap olmuş, yüz bin İsa'da ümitsiz geri dönmüştür." Hatta kendileri hakkında da buyuruyorlar: "Ey Tanrım, her ne kadar beni kendi mazhariyetin için seçtinse de, fakat Senin zatına asla bir yol yoktur."

Yukarıdaki izaha göre eğer Tanrı mazharları Tanrı'nın zatına bir merbutiyet söz konusu olsaydı o zaman vahdet ve birliğine hanel gelirdi ve tevhit şirke dönerdi. Tanrı mazharları (peygamberleri) Ruh'ul kuds ile güçlenmişlerdir. Ruh'ul kuds'un menşeinin nereden geldiğini ilerde göreceğiz.

Tanrı mazharlarının emir aleminde birbirlerinden farkları yoktur. Kuran'daki Hadid suresinde "Odur evvel ve aher(ilk ve son), Odur zahir ve batın" ayeti bir delildir. Bu ayetin anlamında tereddüde düşüp Tanrı hakkında olduğunu iddia edenler Tanrı'nın sınırsız olduğunu bilmeleri gerek, evveli ve aheri olmayan Tanrı'ya hudut koymak ve onun için ilk ve son ile bir sınır getirmek olanak dışıdır.

Evvellik ve aherlik, zahirlik ve batınlık O'nun mazharlarına aittir. Nasıl bütün ilahi mazharlar özellikle Hz. Muhammed ilk benim demişlerse, son gelen de benim demeleri mümkündür ve birliğin bir ifadesidir. Yoksa Tanrı rahmetinin kesilişi yani peygamberlerin gelmeyişi anlamında değildir.

Eğer peygamberler arasında görülen bir değişiklik varsa, o da zaman ve mekana göre başka bir ifade ile beşerin kapasitesine göre feyiz derecelerinde farklılık olmuş, güneş aynı güneş fakat zemin ile yakınlığı onun ziya ve hararetinde farklılık hasıl etmiştir. Bahai dininde bu yakınlık o dereceye varmıştır ki Tanrı ile yüz yüze gelebilmiştir.

Tanrı ile yüz yüze gelmek Leka'ullah olarak Kuran'da bir kaç kez müjdelenmiştir. LEKA veya Türkçe telaffuzu LİKA; çehre, yüz ve mülakat anlamındadır.

Bu hususta Kuran'da Büyük Haber (Nebe-i Azim) işiteceksiniz. Ne zaman!.... "Veşreket'ul arz be nuri Rabbeha" yani arz Rabbinizin nuruyla dolduğu zaman. Gene buyuruyorlar: "Yevme yekumu'n nas le Rabb'ul alemin" yani O gün ki insanlar alemlerin Rabbinin karşısında ayağa kalkacaklar. Gene, "Rabb'in saf saf meleklerle geleceği gün" evet o zaman Tanrı ile yüz yüze geleceksiniz diye va'ad edilmiştir.

Tanrı'nın yüzü tabiidir ki maddi değil ve başımızdaki gözle görünen bir yüz olmaması gerek. Biraz önce düşünce ve kelam arasındaki ilişkiye değindik ve gaybın veya mananın madde ve cisimlendirilmiş şekli olarak kelam veya kelime olduğunu vurguladık. Başka bir ifade ile Tanrı'yı kelam ve ayet şeklinde kalp gözüyle görmek mümkündür. Yani kelam ve ayetin bir bakıma Tanrı'yı temsil ve tecessüm ettirdiğini, dolayısıyla ayetlerini görmek Tanrı'yı görmek anlamına geldiğini anlayabiliriz.

H. Baha'ullah kendileri şöyle açıklıyorlar: “Şimdiye kadar kelime bizzat kendisi manaya perde idi, bu Zuhur-u Azam'da kelimenin önündeki perde çekildi. Böylece kelimenin hicabı (perdesi) kalkınca Tanrı'nın cemali, kelimenin ardındaki manada görünür hale geldi ve hakikat gözüyle bakanlara Tanrı ile görüşme mümkün kılındı. H. Baha'ullah bir münacatta şöyle buyuruyorlar:

“Ey benim Allahım ve benim Maksudum ve Ey banim Mevlam! Duydum ki buyurmuşsun: Bu gün öyle bir gündür ki, bir kimse bir defa doğrulukla -Rabbim kendini bana göster- derse Beyan melekutundan, derhal -Bak beni görürsün- hitabını işitir. Bu mübarek ve yüce kelimedden bu günün üstünlüğü açık ve malumdur.”

Yukarıdaki buyrukta BEYAN melekutu ve Kuran'da “Tanrı AYETİ ve lekasına kafir olanlar (iman etmeyenler) konumuzla ilgili ilahi sırlardır.

H. Bab, diri harflerden olan, Osmanlı topraklarında ilk muhacir, mübelliğ ve Emrin ilk şehidi olarak bilinen Molla Ali BESTAMİ'yi İsfahan ulemasından olan ve H. Baha'ullah tarafından Kurdu oğlu olarak lakaplandırılmış Şeyh Muhammed Taki Necefi'ye yazılan levihi vermek üzere gönderdi. Bu levihte H. Bab Molla Ali'yi, Ali'nin makamına kadar yaklaştırmıştır. Yine H. Bab Molla Hüseyin ve Cenab-ı Kuddus'u Muhammed'in Makamına yaklaştırmıştır. Hatta H. Bab şöyle buyuruyorlar: “Men Yozhero'hu'llah devrindeki bir yıllık bebek, bütün Beyan dönemindekilerinden daha yücedir.” Bu örneklerden H. Baha'ullah'ın sahabelerinin makamları tahmin edilebilir. H. Baha'ullah, İsfahanlı Sultan'ul Şuhada'ya şahadetinden sonra şöyle buyurmuşlardır: “Sultan'ul Şüheda öyle bir makama yükseldi ki tüm Nebiler ve Resuller o makama ulaşmayı arzu etmişlerdir.” H. Veliy-i Emrullah'ın “Karn” yani Bahai dininin birinci yüzyılı kitabında emsalsiz bir belagatla H. Baha'ullah'ı vasıflandırmışlardır. (müracaat edilsin).

H. Baha'ullah'ın makamına Bahai irfanıyla bir göz atalım; H. Musa “Rabb'in çadırı yer yüzünde kurulacaktır” diye buyuruyor. H. İsa “Beni Peder gönderdi ve O (Peder) gelecektir.” diye buyuruyor. H. Muhammed Kuran'da Mutaffifin suresi, ayet 6'da “O gün ki insanlar kalkıp alemlerin Rabbinin huzurunda dururlar.” diye buyuruyor. Ayrıca Kuran'da, Fecir suresi ayet 22'de “Rabb'in gelip meleklerle saf saf dizildiği gün” gibi bir çok buyruk vardır.

Bir kere Rab geliş, çıkış, iniş ve yükselişten münezzehtir. Konuyu H. Baha'ullah'ın Levihlerinden yardım alarak ifade etmeye çalışalım: Heykel levhinde son derece önemli bu beyan üzerinde derince düşünelim. Söyle Ruh'ul kuds (kendilerine işaret ederek) işte bu RUH-İ AZAM'ın bir harfiyle yaratılmıştır. H. Baha'ullah bu beyanda kendilerini Ruh-i Azam ve Ruh'ul kuds'un yaratıcısı olarak vasıflandırıyorlar. Bu Levhi destekleyen Ziyaretmelerindeki buyruktur, bu kendilerine ait evsafıdır: “Senin Kaleminin tek bir hareketiyle, “Kaf” ve “Nun” (kon anlamında yani ol) hükmü göründü. Allah'ın gizli sırrı belirdi, varlık başladı ve zuhurlar gönderildi.”

Özetlersek Rabb'in gelişinden maksat Ruh-i Azam'dır. Yoksa Rab Tanrı'nın zatı değildir. H. Baha'ullah'ın zuhurunun yüceliği Rabb'in geliş şekline kutsal kitaplarda ifade edilmiştir. İslami görüşe göre nebilğin ve hatta resullüğün sona ermesi, bu ilahi zuhurun bir işaretidir. Nebi kitapsız peygamber, resul ise bir ümmete gelen peygamber (Yunus 48. ayet) anlamında olduğunu göz önüne getirilirse, H. Baha'ullah ne nebi ne de resuldür. Rabb'in zuhuru ve külli zuhurudur. Bu bölümdeki konular ancak Bahai irfanıyla anlaşılması mümkündür. H. Baha'ullah'ın bir Levhinde son derece dikkate değer bir buyruğunu beraberce görelim: Bir zamanda maani(manalar) hurinin cilvesi (görünmesi) irade olundu. İlahi alemlerden bir nida yükseldi ki “kimlerdir buna layık olanlar.” Bu sebepten yeni bir yaratılışın olunması emr olundu. Yeni istidat ve yaratılış işte H. Bab'ın zuhuru idi. Hiçbir dönemde aynı zamanda iki Emrin mazharı görülmemiştir. H. Bab, Rabb'in zuhuratına hazırlık yaptılar. H. Baha'ullah buyuruyorlar:

“Yaratılışın gayesi Cemal-i Kıdem'in zuhuratıdır.” Bakınız, bir tohum toprağa atılır, daha sonra gayesi olan meyve zamanı gelir. Bir insan 14-15 yıl gelişir, ta ki buluş çağına ulaşır. Aynı şekilde insanlık alemi de gelişti, ta ki H. Baha'ullah'ın zuhuruyla buluş çağına ulaştı ve artık Tanrı'nın günü “Yevm'ullah” oluştu. Milyonlarca insan bu günün yüceliğinden nasip almadan vefat edip gittiler. Bir çok nebil, resuller ve ermişler bu günün hasretini çektiler. Şimdi H. Baha'ullah'ı tanıma ve sevme şerefine nail olanlara ne mutlu ve ne saadet !

Resullerin sultanı olan H. Bab bakınız H. Baha'ullah'ın makamını nasıl anlatıyor: Men yozhero'hu'llah'ın indinde, ben zelil bir köleyim. O'na ilk secde eden ben olacağım, neyim varsa hep Ondandır. Beyan'da ne varsa hepsi Men yozhero'hu'llah'dandır.

H. Baha'ullah'ın makamını bireysel olarak tanımamız son derece çetin bir iştir. Fakat kutsal levihlerden yardım alarak herkes kendine göre bir pay almaktadır. “Tanrı'ya giden yol insanların sayısı kadardır.” sözüne bakıldığında, gerçekten H. Baha'ullah'ı herkes kapasite ve istidadına göre tanıyabilir, çok mutluluk nedeni olmalıdır ki her ne şekilde olursa olsun hakiki bir aşk ile onu seversek ve itaat edersek

hepimizi kabul eder. Fakat aynı Levihte yani Cemal Levhinde bizi ikaz ediyorlar ve buyuruyorlar: “Eğer iki kişi arasında benim makamım hakkında bir anlaşmazlık, tartışma, münakaşa ve bilahare itilaf meydana geldiği takdirde her iki taraf reddedilmiştir.

Bahai dini geçmiş dinlere asla benzemez. Geçmiş dinlere mensup alimler, bu konuda fikir birliği ortaya çıksın diye tartışmalara meydan vermişler, her biri diğerini kendi fikrinin doğru olduğuna zorlamışlar ve böylece gruplaşmalara, firkalara, mezheplere ve tarikatlara yol açmışlardır.

Bahai dininde İlahi mazhardan sonra yetkili Ahd-u Misak’ın merkezi olarak Hz.Abdü’lbaha’mız Tanrı Emrini korumuştur ve kendisinden sonra sevgili Hz.Velliyi Emrullah’ı yüce Emrinin Velisi olarak tayin etmişler ve Emri muhafaza etmesini buyurmuşlardır. Şimdilik en az bin yıla kadar Akdes Kitabının hükmüyle Yüce Adalet Evi Ahd-u Misak’ı temsil etmektedir. Hz.Baha’ullah’a şükür ve senalar olsun.

SEVGİ VE BİRLİĞİN HIRSIZI KÜSKÜNLÜK VE DARGINLIK

Halk arasında yaygın bir söz vardır. “Düşmanlar arasında kin, nefret, kavga, dövüş ve dostlar arasında dargınlık ve küskünlük tabii bir şeydir.” Doğrudur!!! Bu karakterlerin hepsi de tabiidir. Hz.Abd’ulbaha’nın tarifi üzerine tabiidir. Hz.Abd’ulbaha Newyork Teosofist’lerin toplantısında (14 Aralık 1912) bir konuşmalarında şöyle buyuruyorlar:

“...Öyleyse insan hakikati karanlık ve aydınlık (zulmet ile nur) arasındadır ve üç şekildedir. Melekuti, insani ve tabii şekli. Tabii şekli karanlığın karanlığıdır. Zahmet ve zilletin nedeni kavga, dövüş, harp ve öldürmenin sebebidir. Fakat insan aleminin en yüce mertebesi olan melekuti şekli ise nurun nurudur. ve büyük saadet, barış, salah, izzet ve yüceliğin husul sebebidir. Kutsal İlahi Mazharların doğuşu bu hayvani alemin karanlığını Melekuti sıfatların nuruyla ortadan kaldırılması içindir.”

Psikoanaliz’in babası ve tanınmış hekim Freud bilindiği gibi tıpta kendi branşında büyük devrim yaratmış ve uzun zamanlar psikiyatri ve psikolojide herkesin dikkatini üzerine çekmiştir. Freud’un tüm görüşleri her ne kadar tüm araştırmacılar tarafından kabul görmese bile “İd, Ego ve Süper ego” hakkında 1923 tarihinde yayınladığı görüşün bilimselliği herkesçe benimsenmekte ve kabul edilmektedir. Hz.Abd’ulbaha’nın 14 Aralık 1912 tarihli hitabelerine kısmen uyan Freud’un bu görüşüne kısaca değinmek istiyoruz.

Hayvanlarda içgüdü hakimiyeti vardır. Yani içgüdü onların hareket ve davranışlarını yönlendiricidir. Hayvanlarda hayır ve şer söz konusu olmadığından amaçları içgüdünün etkisi altındadır ve seçme problemi yoktur. Yani tabiatın hükmüyle (içgüdülerin hükmüyle) hedef ve yönleri mecburi bir şekilde bellidir. Bu içgüdünün baskısı altında davranmaktadır. İçgüdünün iki önemli fonksiyonu vardır. Birisi tatmin ve haz duyma ve diğeri saldırganlıktır. Bu özellikler hayvan ile insan arasında bir fark görülmemektedir. Freud bu mertebeye “İd” veya Ego altı olarak ad vermiştir. İkinci mertebeye ise insanlara özgü olan “Ego” mertebesidir. Ego, id ile insanın dış ortamı arasındaki ilişkiyi sağlayan bir mertebedir. Ego genellikle dış veya çevrenin etkisi altında olup İd’in saldırganlık ve haz duyma isteklerini dengeleyip kontrolü altına almaktadır.

ATEŞ PARÇASI AHMED “AHMED LEVHİ”

(Emrin Elllerinden Sayın Abulkasım Feysi’nin yazdığı bir makalenin özetidir.)

Ahmet, Hz. Baha’ullah’ın Edirne’de Arapça olarak nazil buyurduğu Ahmet Levhi’nin muhatabıdır. 1805 yılında İran’ın Yazd şehrinde müreffeh bir ailede dünyaya geldi. Ahmet gençlik döneminde yani 14 yaşlarında iken takva ve ruhaniyete çok meyilli idi. 15 yaşında Hak ve Hakikate varmak için araştırma ve talep yoluna girdi. Hakk’a varmak için dua ve zikirler öğrenmişti. Maddi ve bedeni rahatlıktan perhizde bulunurdu. Ailesi bu aşırılıktan hiç hoşlanmazlardı ve eşrafi yaşam biçimine dönmesini isterlerdi. Fakat Ahmet, ilahi sevgiliye varmak, Hakk’a ulaşmak ve özellikle beklenen Mehdi’ye kavuşmak ateşi içinde yanmakta idi. Bir gün, sabah erkenden hamama gitme bahanesiyle özel eşyalarını bir bohçaya koyduktan sonra evden ayrılarak vaat edilen Mehdi’yi bulmak için yollara düştü. Dervişlik kisvesinde köyden köye, şehirden şehre sefer etti. Nerede bir ermiş, pir veya şeyh ile karşı karşıya geldiyse hizmetine girerdi, yani bir feyz almak ve Maksuda varmak için hep çaba ve arayış içinde olurdu. Rahatlık yerine sıkıntıyı tercih ederdi. Uzun zikirler ve dualarla meşgul olurdu. Fakat ne fayda ki bunlardan tatmin olmuyordu ve bunlar susuzluğunu gidermiyordu, aradığından bir iz ve işaret bulamıyordu. Öyle perişan ve ümitsizdi ki, Çareyi

Hindistan'a giderek oradaki tanınmış Hint dervişlerinden feyiz almakta gördü. Hindistan'ın Bombay şehrine vardı. Her yerde Maksudunu aradı. Bir yerde birisinden öğrendi ki, "La ilahe illallah" ayetini özel adap ile 12000 kere zikir ederse kuşkusuz gönlünün istediğine ulaşır. Bir kere, iki kere değil defalarca 12000 zikrini söylediği halde yine kendini karanlıkta hissediyordu. Çaresizce tekrar memleketine dönmek zorunda kaldı, fakat bu sefer Kaşan'ın ikamet için tercih etti. Ahmet bütün zorluk ve sıkıntılara rağmen bu ermişlerin sözüne inanırdı ki, "Kapıyı çalmadan kapı açılmaz, istek ve arama olmadan gerçeğin yüzü görülmez." Şehirde birisinin Mehdilik iddiasında bulunduğunu fısıldayan bir haberi işitir işitmez, Ahmet gerçek bir arayıcı olduğu için uykusu kaçtı. Tam iştihak ile her yandan araştırmaya başladı. Fakat aradığı sevgiliden bir nişan bulamıyordu.

Bir gün Ahmet'in dokuma tezgahının bulunduğu kervansarayına bir yabancı geldi. Ahmet'in bu yabancıya kanı kaynadı. Onun yanına geldi. Hal ve hatır sorduktan sonra "Mehdi'nin zuhuru hakkında bir haberin var mıdır" diye sordu. Eğer bir haber işitirsem tereddüt etmeden peşinden gideceğim dedi. Yolcu Ahmet'in saf olan niyetini anlayınca, "Horasan'da tanınmış alimlerden Molla Abd'ul Halik adlı bir hocaya gidip ondan bilgi alabilirsin" diye tavsiyede bulundu. Ahmet ertesi gün her şeyini bırakarak Horasan yolculuğuna çıktı. Ahmet bu uzun yolculuğa (İzmir- Erzurum mesafesinden daha uzun) yayan olarak aşk ve ümitle koyuldu. Dağ, tepe, ova ve çölleri aşarak Hakk'a ulaşmak için Meşhed kentine vardı. Meşhed'e vardığında yorgunluktan hasta yatağa düştü. Öyle ki ancak iki ay sonra kendini toparladı ve anılan adrese gidebildi. Bundan sonraki macerayı Ahmet'in kendi ifadesinde görelim: "Elimdeki adresi buldum ve kapıyı çaldım. Hizmetçi kapıyı yarı araladı, kimi aradığımı sordu. Ev sahibi ile görüşeceğimi söyledim. Kısa zaman sonra Molla Abd'ul Halik kapıda görüldü. Beni içeri aldı ve ben de yolculuk maksadımı ona anlattım. Bana inanamadığı için hemen kolumdan tutarak kapının dışına attı, kızgınlıkla "Böyle lafları sakın ağzına alma" diye haykırarak kapıyı şiddetle kapattı. (O dönemde Babi olanlara ölüm fermanı çıkmıştı.) Kapıyı yüzüme kapatınca, beni ümitsizliğin, gam ve kederin karanlığıyla karşı karşıya bıraktı. Gönlüm kırık perişan bir vaziyette kendi kendime "Bu zahmetler ve sıkıntılar acaba hep boşa mı gitti, artık kime yöneleyim, Maksudumu nerede arayayım" diye inliyordum! kendime geldim. Hakk'ı aramaktan bir adım bile geri çekilmeyeceğim. Hak ve Hakikate talip olanlara belalar ve imtihanlar mutlaka olacaktır. Dayanacağım, ta ki kalbindeki sırrı bana açsın diye kendimi uyardım. Ertesi sabah tekrar aynı kapıya vardım, fakat bu sefer daha kuvvetli kapıyı çaldım. Bu kez Molla Abd'ul Halik kendisi kapıyı açtı. Ona "hakikati, dilinizden işitinceye kadar kesinlikle buradan gitmem" dediğim zaman, bu sefer art niyetim olmadığını ve talebime sadık olduğumu yani her hangi bir casusluk gayesiyle gelmediğimi anlayınca, namaz kıldırdığı camide akşam vakti gelmemi ve onu takip etmemi bana söyledi."

Ahmet, Mollanın söylediği camiye gitti. Namazdan sonra Mollayı bulabildi, fakat çevresi öyle kalabalıklaştı ki, Ahmet bu arada Mollayı kaybediverdi .. Ertesi gün Molla başka bir camide birisini gönderip, onu alıp, bir eve götürüleceğini söyledi. Söylendiği gibi birisi el ve baş işaretleriyle beni takip et gibi imada bulundu. Dar ve karanlık Meşhed sokaklarında sağlam adımlarla geçerek bir evin önüne geldiler. Kapı açılınca bir koridor gibi yerden bir odaya girdiler. Odada Molla ile nurani aksakallı bir zat-i muhteremle karşı karşıya geldiler. Nur yüzlü zat "Hoş geldiniz, lütfen daha yakına buyurunuz." diye tatlı ve yumuşak bir sesle Ahmet'i muhatap aldı. Bu zat, Hz.Bab'a ilk iman eden sahabelerinden, iman, bilim, irfan ve cesaret yönünden asrın biricigi olan Molla Sadık-i Mukaddes-i Horasani'den başkası değildi. Bu mülakattan sonra Ahmet 25 yıllık talep ve arama sürecinde bir damlaya hasret kalıp bulmadığını şimdi artık bulmuştu ve hakikat çeşmesine varmıştı. Öyle ki doya doya içerek imanla sarhoş olmuştu. Ancak Mehdi'nin üç ayetini işitince işi bitmişti. Hz.Bab'ın bu üç ayeti onu öyle alt üst etmişti ki kendinden geçmişti. Molla Sadık, Ahmet'in bu haliyle evine dönmesini uygun görmedi ve ona o iştihakını şimdilik saklamasını önerdi ve hatta eşine bile bu konuyu açmamasını söyledi.

Ahmet tekrar Kaşan'a gitti ve dokuma tezgahını tekrar kurdu. İşiyile meşgul oldu. O zaman Hz. Bab Şiraz'dan sürgün edilirken Mirza Cani, Kaşan'ın ilk mümininin evinde bir kaç gün misafir kaldılar. O sıralarda Mirza Cani, Ahmet'e "Mahbubumuzu görmek ister misin acaba!" diye müjde verdi. Ahmet'in kalbi duracaktı, hemen ayağa fırladı...O tarihi mülakatın zamanı geldi. Ahmet kendisi şöyle anlatıyor:

"Kaşan'da Mirza Cani'nin evinde ben artık Mahbubumu görüyordum. Hakkın nuru o gencin yüzünde parlamakta idi. Son derece vakar ve celal ile oturmuştu. Bazı müçtehitler ve şehrin ruhanileri yerde çevresinde oturuyorlardı ve hizmetçileri kapıda ayakta durmuşlardı. Müçtehitlerden birisi Hz.Bab'a yönelerek "İşittiğimize göre Şiraz'da bir genç kendisini Bab olarak ilan etmiştir! Acaba doğru mudur" diye sordu. Hz. "Evet" diye cevap buyurdular. Aynı zat "Ayetler nazil etmiş midir!" yine sordu. Hz. Bab "Ayetler de nazil etmişiz" diye beyan buyurdular. Bu cesurca ve açıkça cevaplar herkesin gerçeği anlaması için yeterli idi. Ne yazık ki, koca alimler bunu anlayamadılar. Bu arada çay getirildi. Bir bardağını Hz.Bab'a sundular. Hz. Bab onu, soruyu soran aynı müçtehidin hizmetçisine merhamet buyurdular. Ertesi gün o

hizmetçiyle görüştü, çok kısa zamanda Hz.Bab'ın makamını idrak etti ve iman şerefine ulaştı. Böylece o şehirde (Kaşan) Hz.Bab'a iman edenlerin sayısı üçe yükseldi. Biz üçümüz şehrin müminlerinin ilk çekirdeğini oluşturduk. Sonra müminlerin sayısı hızla arttı. Buda din adamlarının gözünü korkuttu. Bu küçük kanalın koca bir nehre dönüşmesinden korktular. Ulema, cahil halkı kıskırttı. Vurdular, yıktılar, yaktılar ve öldürdüler. Babi diye tanınan herkese hücum edip öldürüyorlardı. Evlerini de yakıp yıkıyorlardı.”

Ahmet ise 40 gece bir sığınakta gizlendi ve kesin ölümden kurtuldu. Artık Ahmet'in Kaşan'da yaşaması olanaksızdı. Bağdat'ta tüm müminlerin toplandıklarını ve bir çekim gücünün orada bulunduğunu işitince gece yarısı şehrin duvarlarından atlayarak yaya olarak Bağdat yolunu tuttu. Evet, Ahmet Men Yozhero'hu'ullah'ın Cemaline müşerref olmak için gidiyordu. Hayatı boyunca aramayı hedef edinmiş olan Ahmet, Bağdat'ta Hz. Baha'ullah'ın huzuruna müşerref olduğunda ve yüce mevlasının Cemalini gördüğünde kendini kaybetti ve bayıldı. Hz. Baha'ullah'ın “O ilk önce Babi oldu ve sonra mağarada saklandı” kelimeleriyle ayıldı ve kendine geldi.

Hz.Baha'ullah, Ahmet'e Bağdat'ta kalmasına izin verdiler. Beyt-i Mübareğin yakınında dükkan açtı ve dokuma tezgahı kurarak neşe içinde çalışmaya başlamış ve yıllar yılı arama zahmetinin meyvesini almıştı. Evvela aradığı mevlası Hz.Bab'ı bulmuştu. Sonra bütün ümmetlerin bekledikleri yüce zuhur olan Hz. Baha'ullah'ın likasına muvaffak olmuştu. Ahmet Hz. Baha'ullah'ın huzurunda iken kendini dünyanın en mutlu kişisi biliyordu.

Osmanlı Padişahının fermanı ilan edildi. Hz. Baha'ullah İstanbul'a sürgün ediliyordu. Ahmet, sürgünde huzurda olmak için yalvardı. Fakat Hz. Baha'ullah O'nun Bağdat'ta, Emrin tebliği ve korunması için kalmasının daha uygun olacağını emrettiler. Tanrı şeriatı için bunun daha hayırlı olacağını söylediler. Ayrılık saati geliyordu. Ahmet eşsiz mahubundan zahiren uzak kalacağı için kan ağlıyordu. Fakat bu sürgün, gerçeklik Güneşinin zirveye yükselmesi için takdir olunmuştu. Edirne'de Akka'da bu İlahi Güneşin tecellisi cihan ve cihandakileri aydınlatması gerekiyordu.

“Ey Ahmet! Onun Tanrı olduğuna, O'ndan başka Sultan, Müheymin, Aziz ve Kadir bir Tanrı bulunmadığına O'nun Ali adıyla gönderdiği Kimsenin hakikaten Tanrı katından gelmiş olduğuna ve hepimizin O'nun buyruğuyla amel eder olduğumuza tanıklık et.”

Ahmet bir kaç yıl sonra tezgahını kapatarak Mevlasının bulunduğu Edirne'ye doğru yaya olarak yola çıktı. İstanbul'a vardığında meşhur Ahmet Levhi Hz. Veliyy-i Emrullah'ın buyurduğu gibi “Yüce ve yüksek ruhani güç ve manevi ilham kaynağı” olan ve bütün dünya Bahailerince en çok okunan levih Hz.Baha'ullah tarafından Edirne'de Ahmet'in adına özel olarak nazil oldu. Ahmet İstanbul'da iken bu levih eline ulaştı.

“Ey Ahmet! Bu levhi ezberle. Onu ömrün oldukça oku. Sakın ihmal etme. Allah onu okuyana yüz şehit ve her iki dünyada ibadet edenler mükafatını takdir buyurmuştur. İşte sana şükreyleyesin diye, kendi fazlımızla böyle bir minnet yükledik.”

Ahmet bu semavi levih hakkında şöyle ifade ediyor:

“Bu cennetlik levhi aldım, tekrar tekrar okudum. Aradığım ve gönlümde arzuladığım ve istediğimin hepsini de onda buldum. Herkesten ve her şeyden müstağni oldum. Anladım ki Mevlam, hemen her tarafa sefer etmemi ve tebliğ yapmamı istiyor. O zaman itaati, O Cemal'in ziyaretine tercih ettim ve Edirne'ye gitmekten vazgeçtim.” Ahmet, bu seferlerin çetin ve tehlikelerle dolu ve çok zahmetli olacağını biliyordu. Mevlasına tevekkül ederek İran'a döndü.

“Ey Ahmet...Sevgimde öyle dimdik dur ki, başına düşman kılıçları inse veya bütün yer gök aleyhine yürüse, yüreğin zerre kadar titremesin. Düşmanlarım için bir ateş parçası ve dostlarım için bir beka kevseri ol;Sakın şüphe edenlerden olma. yolumda bir belaya ve isminden ötürü bir zillete uğrarsan üzülme, senin ve atalarının Rabb'i olan Allah'a tevekkül et.”

Ahmet, Levhindeki emirleri hayatında uygulamaya koyarak levihteki olgunun canlı örneği oldu. Mümin, muhlis, zorluklara dayanıklı, vefa ve samimiyetin bir sembolü olarak hayatının sonuna kadar İran'ı gezerek ahbaplara ruh verdi. ve sevinç kaynağı oldu. Defalarca zindanlara düştü. 1905'te yüz yaşında iken Melekut-i Ebha'ya suud etti. Talep ve aramada merd-i meydan olarak ismini ebedileştirdi.

“Allah'a, Allah'ın kıyamet gününde göndereceği Kimse'ye iman edip Hak yolunda yürüyenlerden şimdi Allah'ın şehrinde her oturana benden selam söyle.”

TEBLİĞİN AYRILMAZ İKİ KANADI (YAYILMA VE SAĞLAMLAŞMA)

Başlığımızın anlamını daha iyi kavramak için Yüce Adalet Evi'nin 25 Mayıs 1975 tarihli tebliğde hayati önem taşıyan, can alıcı noktaları kapsayan mesajını birlikte okuyup inceleyelim.

Bakınız! Her derdin bir dermanı vardır. Örneğin tansiyon yüksekliğinde, anti- hipertansif yani tansiyonu düşürücü ilaç gerek, diyabetli hastalar için kandaki şekeri düşürecek ilaç lazım ve kalp hastasına

ise özel ilaçlar gerekmektedir. Aynı şekilde tebliğin de sağlıklı olması için uygun bir reçetesinin ve kılavuzunun olması gerekir. Aşağıdaki Yüce Adalet Evi'nin mesajını sadece okumak değil, üzerinde uzun uzun düşünmek de gerekir. Tebliğ işinin sağlıklı olması için aşağıdaki reçete ve ilacın uygulaması kaçınılmazdır.

“Sevgili Tanrı Emri'nin Velisi, tekrar tekrar vurgulayarak buyurmuşlardır ki; EMRİN YAYILMASI ile önceki zaferlerin SAĞLAMLAŞMASI birbirlerine bitişik ve yardımcı olup tebliğ emrinin AYRILMAYAN KANATLARINI teşkil etmektedir ve her ikisi birlikte ve aynı anda takip edilmesi gerekir. Bununla birlikte görülüyor ki, dostlar birinin diğerine olan önemi ve önceliği üzerinde halen konuşup, tartışıyorlar.

Tebliğin nihai amacı ve maksadı; bir kimsenin sadece Hz.Baha'ullah'ı Tanrı Zuhurunun doğuşu, insanlığın eğitimcisi ve öğretmeni olarak bu nurlu asır için tanıdığını ilan edip bu kutsal olan gerçeği ikrar ve itiraf etmesiyle değildir. Halbuki Tanrı kelimesinin tebliğindeki esas gaye budur ki; insani gerçekleri, Tanrısal mesaja öyle davet etmeli ve Rahmani olan öğretileri gönüllere ve ruhlara öyle telkin etmeli ki; bu kabiliyetli kimseler bizzat Tanrı Emri'nin hizmetine kalkarak kendi hayatlarını Tanrı kelimesinin yücelmesine adanmışlar.

İşte tebliğ emrine bu görüşle bakıldığı takdirde, anlaşılıyor ki; Rahman hazretlerinin emrine iman ve ıkanın açıklaması, haddizatında çok önem arz etmekle birlikte, insanların hidayet yolunun ancak belirli bir merhalesini teşkil etmektedir. “

Konuyu açarak şöyle denilebilir ki, bir mübelliğ Tanrı emrini bildiği bir yöntem veya metotla birisini tebliğ etti, dinleyici Hz. Baha'ullah'ın zuhurun hak olarak iman ve ikrar etti ve sonucunda tescil oldu. Yukarıdaki beyana göre bu tescil işlemiyle acaba tebliğ emrinin neresindeyiz! Açık cevabını alıntının ikinci paragrafının ortalarında bulabiliriz.

Tebliğ emrinin birinci aşaması duyurudur, ikinci aşaması Tanrı zuhurunu kabul edip tescil olmaktır. Tebliğin en zor ve zaman alan üçüncü aşaması ise derinleşme ve sağlamlaşmadır. Tebliğin dördüncü aşaması yani nihai ve son aşaması ise mümin olan yeni Bahai, bizzat emrin tebliğine ve hizmetine kendisini adayıp ayağa kalkmasıdır. İşte tebliğ işleminin nihai sonucu ve meyvesi budur., yoksa duyuru yapılarak kısa bir zamanda tescil varakasının imzalamasıyla tebliğ işleminin artık bittiği anlamına gelmez. Konuyu birkaç örnekle açalım:

Bir okula veya üniversiteye, birçok çabalarla girebilen bir öğrenci haddizatında başarılı olmuş sayılır, fakat kaydını yapan öğrenci başarısını okula devam etmesiyle perçinler, ayrıca okula devam etmesiyle birlikte derslerine de iyi çalışmalıdır. Okula kayıt olsun ama devam etmesin, ne yararı olacaktır. Bu konuyu iyice düşünmek gerekir.

Bir eve elektrik şebekesi çekilmesi veya su boruları döşenmesi tabiidir ki olumlu bir işlem sayılır, fakat elektrik ve suyun gelmemesi yapılan olumlu işleri sonuçsuz bırakır. Yazımızı konumuza daha yakın olan başka örnekler ile kapatalım:

Bir ana, bir çocuk doğursun da süt vermesin.

Bir bahçıvan, bir fidan diksin de ona su vermesin.

Yukarıdaki örneklere göre bebeğin ve fidanın akıbeti ne ise; Tanrı emrini kabul edip tescil olan, derinleşmesi yapılmayan birisinin akıbeti de aynıdır.

AKADEMİDEN ÖZETLER

Müşavir Sayın Burhaneddin Afşin'in konuşmasından özetler

Konu: Bahai Yeni Dünya Düzeni.

Hz. Baha'ullah'ın kurucusu olduğu yeni dünya düzeninin zamanı geldiği için artık dillerde telaffuz edilmektedir. Belki de anlamını bilmeden bu kelimeleri ağza alıyolar. Hz. Baha'ullah bir beyanda buyuruyorlar:

“Benim öğretilerim, bu asrın ruhudur.” Siz şimdi gelin bu ilahi öğretileri dünyamızdan ayıklayın, o zaman sadeci cesedi kalmış ölü bir alemi görürsünüz.

Bu kursumuzda ortaklaşa çalışırız, öyle bir sınıftır ki; ne hocası vardır, ne de öğrencisi. Hep birlikte çalışırız, hep birlikte öğreniriz. Hz. Şevki Rabbani'nin çok önemli bir eseri olan “Dünyanın şimdiki ve geleceği” kitabından (1941 yılında kaleme alınmıştır.) paragrafları mütalaa edeceğiz. Buyuruyorlar:

“Şimdi; görülmemiş bir şiddetle, bilinmeyen bir seyirle, şu andaki etkileri musibetlerle ve felaketlilerle dolu, sonuçtaki eserleri ise tasavvur edilmeyecek derecede yüce ve şefkatli olan bir FIRTINA arz küresinde harekettedir. Onun tahripkar kuvveti acımasızca genişleyerek şiddetleniyor. Ayrıca temizleyici gücü her ne kadar gözükmezse günden güne güçlenmektedir. Beşer alemi tahrip edici gücün pençesinde

yakalanmış durumda ve kahır edici hışım darbelerine maruz kalmaktadır. Ne onun kaynağını algılayabilmekte; ne de onun önemini anlayabilmektedir. Akıbetini de anlamış değildir. Perişan, dertli ve acizce; dünyanın en ücra ve uzak yörelerinden bile esmekte olan bu ilahi gazap rüzgarlarını seyir etmektedir.

Temelleri sarsılmakta, dengeleri bozulmakta, milletleri dağılmakta, hanedanları bozulmakta, şehirleri yıkılmakta, padişahları vatanlarından terk edilmekte.....

Bu korkunç FIRTINANIN güçlü etkilerini, Hz. Baha'ullah ve Hz. Bab'ın iddialarını ancak derin anlayış sahibi olanlar algılayabilirler. Onlar bu çalkantılı fırtınanın nereden gelmiş ve nereye gideceğini iyice bilirler....”

En büyük adl “Adl-i azam”ın neticesi nedir acaba! Evet temizlemek ve pak etmektir. Tanrı biliyor bu kirlenmiş ve kokuşmuş dünya vücudunun ancak imtihan alevleriyle ve ateşiyle temizleneceğini. Tanrı, dünyayı keselemeye emir verirse o zaman görürsünüz dünyadan ne kalacaktır. Sizce çok tatsız ve aynı zamanda iştah açıcıdır!!!

Bu fıkrayı bir çok yerde anlatmışımdır. Sizlere de anlatayım:

“Hamama gitmeye hiç alışkın olmayan bir hacı varmış. 63 yaşına gelmiş fakat hiç hamam yüzü görmemiş. Arkadaşları bir araya gelmişler ve hacıyı zorlada olsa bir hamama götürmeye karar vermişler. İri yapılı iki tellak tutarak Hacıya adam akıllı kese çekmesi için ricada bulunmuşlar. Arkadaşları saatlerce Hacıyı dışarıda beklemişler, beklemişler fakat Hacıdan hiç ses çıkmamış. Birisi içeri girerek “Hacımızdan ne haber” diye sormuş. İşçi “merak etmeyin bitecek, bitecek” diye cevap vermiş. Bekleyiş akşama kadar sürmüş fakat Hacıdan ses seda çıkmamış. Arkadaşlarından biri tekrar içeri girerek; “Hacının kesesi bitmedi mi” diye sormuş. İşçiler tekrar “Tamam tamam bitecek, merak etmeyin” demişler. Neyse bu bekleyiş sabah seher vaktine kadar sürmüş. İşçiler keselerini sıkarak, nefes nefese dışarı çıkmışlar. Ama yine Hacıdan bir haber yokmuş. Arkadaşları Hacıyı beklemişler ama Hacı gözükmüyormuş. Heyecan ve merakla işçilere “Hacı nerede” diye sormuşlar. İşçiler “Hacı tamam, Hacı bitti” demişler. Arkadaşları “ne demek bitti gitti” demişler. İşçilerin cevabı şu olmuş “Hacı, sırf halis kirden ibaret olduğu için kese çeke çeke kirlerini attığımızda bir de baktık ki Hacı diye bir zat kalmamış, onun için Hacı diye bir şey kalmadı.”

Evet, bu kirli dünyamıza da bir kese çekilirse, belki dünyadan da bir şey kalmayacaktır. Fakat biz böyle olmayacağını biliyoruz. Dünyamız temizlenecek ve paklanacaktır.

Hz. Baha'ullah buyuruyorlar ki, bu asırda insanların yeni bir yaratılışı olacaktır. Bunun İngilizcesi, New race of Man'dir. Bunların oluşması için belalar ve sıkıntıların çoğalmasını beklememiz gerekir. Hz. Şevki Rabbani'den bu belaların nedenini sormuşlar. Buyuruyorlar; “Cesaretle deyin ki, nedeni; Yüce İlahi Emre sırt çevirme ve inkar etme yüzündendir. Bunu not ediniz ve ister Bahai olsun ister olmasın açıkça herkese söyleyiniz.”

Cemal-i Mübarek kendileri buyuruyorlar: “Bunlar hep sizin zulmünüzdendir, yoksa benim zulmünden değil. Onun sonucu İlahi adalettir.” Bir Amerikalı hanım Hz. Şevki Rabbani'den “Bu belaların önüne nasıl geçebiliriz” diye soruyorlar. Buyuruyorlar ki; “Mümkün değildir. Bunu biliniz ki nerede tebliğ işi ilerlese bu, orada belaların hafiflemesine neden olur.” Tanrı'nın terazisi beşer terazisinden çok farklıdır. İran'da Tanrı Emrini yıkmak için her şeyi yaptılar. Öbür taraftan Emrin yücelmesi söz konusu oldu. Yüce Adalet Evi buyuruyorlar; “Fransa'nın ve dünyanın en tanınmış dergisi olan Le Monde, Emir hakkında bir kelime bile yazmak istememişti. Hatta Fransa Milli Mahfili ücretli olarak küçük bir ilan için ne kadar telaş gösterdiyse de kabul etmemişlerdi, bizim prensibimize göre dini konulara girmiyoruz, demişlerdi. Ama İran olaylarından sonra Fransa Milli Mahfili'ne telefon ederek, biz Bahai dini ile ilgili bir makale hazırlayacağız. sizden izin ve yardım rica ediyoruz, demişler ve en güzel bir biçimde bir kaç sayfalık makaleyi basmışlardır.”

SOBEHAT-İ CELAL

“Ey isimlerin İlahi ve göğün yaratıcısı! Namazımı, Senin güzelliğini görmekten beni alıkoyan perdeleri yakacak bir ateş ve vuslatın denizine iletcek bir ışık yapmanı Senin yüceler yücesi ve nurlular nurlusu Gayb Matlalarının yüzü hürmetine Senden dilerim”

Büyük Namaz'dan

Sobehat-i Celal terimi Hz. Baha'ullah'ın eserlerinde özellikle İkan'da tekrarlanmıştır. Sobehat perdeler veya engeller, Celal ise büyük yüce anlamındadır. Yani İlahi mazharların zuhurlarında Hakk'ı tanımakta büyük kuruntu perdeleri olduğu zaman halk irfandan mahrum kalmaktadırlar.

Sobehat-i Celal levihlerde çok önem arz ettiği için üzerinde düşünülmesi ve durulması özellikle tebliğde yararlı olacağı kanısındayız.

Evham, gerçeğin karşıtıdır ve vehmin çoğuludur, yani vehimler. Vehim kuruntu veya gerçek olmayan anlamındadır. Şöyle ki, evhamı karanlık var sayarsak tahkik veya araştırmayı ışık olarak kabul etmemiz yerinde olur.

Konuyu bir örnekle açalım. İnsanın zihninde veya kafasında bir düşünce veya bir inancın olduğunu farz edelim. Bu düşüncenin gerçek mi, evham mı, ne olduğunu ayırt edebilmemiz için bir yolumuz var. Örneğin; kafamızda bir imaj veya bir üçgenin şekli var olduğunu farz edelim. Zihnimizin dışında bu imajın objesi olan aynı üçgen mevcut olduğu takdirde, yani kafamızdaki tasavvur ve dışarıdaki obje (nesne) birbirine uygunluk gösterdiği için tasavvurumuz gerçektir. Eğer zihnimizde bir üçgen olup da dışarıdaki obje dörtgense, demek ki zihnimiz gerçeğe uymamaktadır. Bu karşılaştırma sonucunda gerçeklik ortaya çıkar ve bu işleme araştırma diyoruz. Biraz düşündüğümüzde konunun çok basit olduğunu anlarız, şöyle ki her itikat ve düşüncemizin doğru olup olmadığını anlamak için kafamızdaki ile dışarıdaki gerçeği araştırma yoluyla mukayese edip değerlendirmek gerekir. Buna yanaşmayanlara bağnaz veya mutaassıp denir.

Çok esef vericidir ki, her asırda bir çok insanlar taklit sonucunda araştırma yapmadan elde ettikleri bilgi ve itikatlarının doğru olup olmadığını tartmıyorlar. Daha beteri her yeniliğe ve düşüncelerine zıt gidene muhalefet ediyor kaba kuvvetle bile karşı çıkıyorlar. Bu hususta iddiamızı kanıtlayan Kuran-ı Kerim'den bir kaç ayet şahit getirelim: Yasin suresi, ayet 30: "Kullara yazıklar olsun !Kendilerine hangi elçi gelse, onu alaya alıyorlardı." Mü'min suresi, ayet 5: "Ardından peygambere karşı gelen topluluklar da peygamberlerini yalanlamış; her ümmet peygamberlerini cezalandırmaya azmetmişti. Hakkı batılla gidermek için mücadele etmişlerdir."

Bakara suresi, ayet 87: "Size bir peygamber nefsinizin hoşlanmadığı bir şey getirdikçe, büyüklük taslayarak, bir kısmını yalancı sayıp, bir kısmını öldürdünüz."

Yukarıdaki ayetler, dinler tarihindeki insanların Tanrı mazharlarına karşı itiraz ve muhalefetlerini teyit eder. İşte sobehat-i celal her zaman ve devirde gerçeklerin görülmesine engel teşkil etmiştir. İnsan derisinin en ince kısımlarından biri göz kapağıdır. Bu kadar ince bir engel nasıl insanı görmekten mahrum ederse, sobehat-i celal'dan sayılan taklit ve evham perdeleri de irfan gözümüze kalın bir perde oluşturur ve beşeriyet için karanlık bir dünya yaratır. Sobehat-i celal veya bu kalın perdeler asrımızda da insanları ilahi gerçeklik güneşini görmekten alıkoymuştur. Sohebat-i celal'den en önemlileri; Kıyamet meselesi, son peygamberlik konusu ve hatta Tanrı emrinin tanınmasında engel olan din alimleri (örneğin; Hz. İsa'nın şahadet fermanını imzalayan Yahudi din ulularından Hannan ve Kiyafa ve Hz.Muhammed'i reddeden hahamlar ve papazlar gibi.)

Yeni ilahi zuhurlarında eğer geçmiş din mensupları babaları ve din alimlerinin taklitleri yerine Tanrı mazharlarına yönelseydiler, şu anda değişik din müritleri ayrı ayrı bulunmazdı. Tüm insanlar birlik yolunun yolcusu olurlardı. Bu iddiamızın kanıtı Zuhuruf suresi, ayet 22: "Doğrusu, biz babalarımızı bir din üzerinde bulduk, biz de onların izlerinden gitmekteyiz." Bu ayetin aynen 23. ayete kadar tekrarlandığını görürüz! Tabiidir her dinde ünlü alimler vardı. Fakat iman şerefinden mahrum oldukları halen de tanık olmaktadır. Hz. Baha'ullah bir levihlerinde buyuruyorlar:

"Bugün, doğru olan yol görünmüştür, Adalet terazisi kurulmuştur ve fazıl güneşi doğmuştur. Lakin zalim olan nefislerin zulmeti, bulut mesabesinde, fazıl güneşi ile ehl-i alemin arasında perde olup engellemiştir. Ne mutlu; perdeleri atan ve zuhurun güneşiyle aydınlanmış kimseye. Kendilerini akıllılar ve bilgi sahibi sayan nice kimseler ise Tanrı gününde bütün feyizlerden mahrum kalıp engellendiler."

Geçmiş din alimlerinin ve tüm din mensuplarının kendilerini muvvaht ve Tanrı'nın aziz kulları sayabilmeleri için sobehat-i celal perdelerini kenara çekip gerçeklik güneşinin feyzinden ve irfanından mahrum olmalarını dileriz. Tanrı'nın kulu olmak, her dinde beklenen mev'uda olan irfanla , iman etmekle mümkündür. Dinlerde sadakat ve vefanın gereği Va'd edilen ilahi mazhara iman etmektir. Maalesef dinler tarihi bu sadakat ve vefanın tam varlığını göstermemiştir. İman aşamalarına en büyük engel işte bu iki kelime yani Sobehat-i celal'dır.

ÇEVRE VE İNSAN FAKTÖRÜ

Uzaydan yeryüzüne bakan tüm astronomlar, dünyamızın diğer gezegenlere nazaran ne kadar güzel ve sevimli olduğunu,denizi,ormanı ve topraklarıyla çok güzel bir manzara arz ettiğini söylerler,daha önemli ve ilginç ifadeleri ise,uzaydan dünyamıza bakıldığında hiç bir sınır ve serhattın olmadığı veya görülmediği yolundadır.

İşte biz bu kadar güzel olan dünyamızın günden güne çirkinleştiğine ve kirlendiğine şahit olmaktadır. Denizlerin kirlenmesi,deniz hayvanlarının neslinin tükenmesi,ormanların kuruması ya da yangınlarla yer yer yok olması, havanın zehirli maddelerle bulaşması, toprakların kimyasal maddelerden

etkilenmesi ve havadaki mevcut olan zehirli gaz ve tozlardan pek saf diyemeyeceğimiz yağmurların yağması akla ilk gelenlerdir. Üzücü olan taraf, çevreyi kirleten insanoğlu, kendisi bile hem fiziki hem de ruhi ve akli yönden kirlenmiş ve hatta zehirlenmiştir. Sevgi, birlik ve kardeşlik içinde yaşaması gerekirken düşmanlıklar, kavga dövüş ve savaşları kendine bir yaşam yolu olarak görmüştür.

Bakınız; İsviçre'de bir üniversitenin araştırmalarına göre; şu anda dünyamızın 110 bölgesinde aktif savaş cereyan etmektedir. Kalan diğer bölgeler de caydırıcılık adı altında savaş hazırlığı çabaları daha doğrusu pasif savaşın içindedirler¹.

Bu gün artık insan hayatını, nükleer silahlardan çok çevre kirliliği tehdit etmektedir. Eskiden bir ülkenin kendi sınırları içinde başka ülkelere bağımlı olmadan yaşama imkanı vardı. Fakat çağımızda böyle yaşamak olası değildir. Örneğin radyoaktif maddelerin, yeryüzünün en ücra köşelerine kadar yayılıp her tarafa kirlilik ve ölüm saçması gibi fabrika bacalarından yükselen zehirli dumanlar, bulut ve yağmurlarla sınır tanımadan tarlalara, ormanlara, kır ve sahralara kirlilik ve zehir yağdırmaktadır. Büyük şehirlerin kanalizasyon ve büyük fabrika atıkları ırmaklara, denizlere dökülmesiyle öylesine kirlenmiştir ki; yüzyıllarca neslini devam ettiren milyonlarca balık ve deniz hayvanı telef olmaktadır ayrıca öylesine ırmaklar ve denizler oluşmuştur ki; insanoğlu için büyük tehlikeler ve çeşitli cilt hastalıklarına neden olabilecek toksik maddeler ve bir çok patojen mikroorganizmalarla dolmuştur. Bazı şehirlerin havası o derece kirlenmiştir ki; insanın yaşayabilmek ve soluk alabilmek için yakın zamanda maskelerle dolaşmak gerekecektir.

Birleşmiş milletlerin bu konudaki işaret ettiği bazı rakamlara göz atmamızda yarar vardır: Her yıl içinde 99 milyon ton kükürt oksit, 68 milyon ton azot oksit, 117 milyon ton karbon oksit yeryüzünün atmosferine dahil olmaktadır². Dünya sağlık teşkilatının resmi raporlarına göre de, bir çok büyük şehirde çevre kirliliği bakımından artık yaşanmaz bir dereceye gelinmiştir¹.

İnsanoğlunun patolojik yaşam dünyası öyle dengesiz olmuştur ki; doğada yaşam için gerekli olan faktörler ortadan kalkma tehdidi ve tehlikesi içindedir. İnsanoğlu, ya yaşam tarzını ve düzenini olumlu biçimde düzelterektir ya da yavaş yavaş yok olup gidecektir.

Kesif bir oksijen tabakası olan ozon, yeryüzünden takriben 15-40 Km. uzaklıktadır, atmosfer bir fabrika gibi -ultraviöle için- filtre görevini yapar².

Ozon tabakasının incilmesi sonucunda, deride güneş gören yerlerde çıkan bazı dermatozların insidansında yükselme görülmüştür. Bununla kalmayıp deri hastalıklarında en korkunç ve tehlikeli olan malign melanomaya zemin hazırlanmasıdır. Öyle ki premaliğin melanositik nevusların ultraviyolenin etkisiyle malignite kazanma riski yükselmiştir. Ozon tabakasının incelendiği yörelerde deri kanserinin insidansının bariz bir şekilde arttığı tespit edilmiştir²⁻³.

Sınai, tarımsal ve hatta ev makinelerinden çıkan çeşitli gazlar atmosferde, özellikle karbonik gazlar kürenin ısı derecesini yükseltmektedir, bu da, yağmur ve kuraklık üzerinde etkilidir. Son yüzyılda küre ısısının % 3-6 santigrad yükseldiği tespit edilmiştir.

Deniz ürünlerinden milyonlarca canlı varlık yararlanmakta ve deniz ürünleri önemli bir besin olarak görülmektedir. Yılda 50-60 milyon ton kanalizasyon atıkları, 22-50 milyon ton petrolün denize dökülmesi sonucunda ne gibi felaketlerle karşı karşıya olduğumuzu görüyoruz. Televizyonlarda denize dökülen petrol yüzünden ülkelerin ne gibi tehlikeli durumlarla mücadele içinde olduklarını görmekteyiz.

140 milyon hektarlık ormanların her yıl 50 milyonu yangınlarla ve başka nedenlerle yok oluyor ki bu da yılda ormanların % 35 'inin yok olması demektir.

Çevremizi saran doğanın toprak, hava ve suyun beşerden olan afetleri ve kirlenmesi saymakla bitmez, yılda sanayi artışı ve ilaçlama yüzünden tahminen 339 milyon ton zehirli madde doğaya atılıyor, bunun 81 milyon tonu Amerika Birleşik Devletlerine aittir. Bu korkunç ve üzücü rakamları çoğaltmak mümkündür. Esas düşünmemiz gereken konu ise önlemin nasıl olacağıdır. Çözüm ararken bir gerçeği göz önünde bulundurmak gerekir. Eski çağlarda insanların yaşantı biçimleri farklıydı. Bilindiği gibi sosyal hayatın ilk nüvesini aile oluşturuyordu, zamanla ailelerin bir araya gelmeleri gerekti ve böylece ikinci sosyal aşama olan kabileler oluştu. Zamanla kabileler de bir araya gelerek şehir anlamına gelen "modon" veya "medine" sosyal hayatın bir doğal aşaması olarak ortaya çıktı, ve böylece bu günkü anlamıyla medeniyetin çekirdeği atılmış oldu. Sosyal gelişmenin tabii seyri olarak şehirlerin belirli bir kanun ve kurala bağlı olarak daha ileri bir seviyeye yükselmesi dolayısıyla milletlerin doğuşu ortaya çıktı⁴. Milletlerin ortaya çıkışını her ne kadar medeniyetin büyük bir aşaması olarak görürsek de, insanların sosyal hayatın son aşaması olarak kabul etmek mümkün değildir, çünkü, sosyal yaşamın nihai ve son gayesi bu oluşmuş olan milletlerin de artık birleşmesidir, yani İNSAN ALEMİNİN BİRLİĞİ kaçınılmazdır ve kurulmak üzeredir. Tanrı'nın bahsettiği dünyamız hepimiz içindir.

"DÜNYA BİR VATANDIR VE İNSANLAR DA ONUN VATANDAŞ- LARIDIR"⁷

Öyleyse, çevre sorunlarının karşısında tüm insanlar cihanbin olmadıkça ve tüm milletlerin menfaati göz önüne alınmadıkça, çözülmesi mümkün olmayacaktır. Örneğin Avrupalı kendi çevre sağlığına ne derece gayret sarf ederse, aynı derecede Afrika'daki çevre sorunlarına da aynı derecede gayret sarf etmelidir. Amerikalı kendi çevre sorunlarıyla ne kadar ilgileniyorsa, Hindistan'daki 214 şehrin kanalizasyon sularıyla kirlenen Ganj nehrinin temizlenmesinde de o kadar ilgi göstermelidir.

Artık dünya ehlinin, her çeşit bağınazlığı bırakıp küresel ve evrensel düşünceleri gerektiği kanısındayım. .

Dünyamızın çevre kirliliği bakımından bir bütün olduğuna inanmadıkça, insanlık temellerini yıkan çeşit çeşit bağınazlıkları ortadan kaldırmadıkça, çevre ile ilgili ortaya atılan her türlü güzel fikir ve önerilerden bir sonuç çıkmayacağı ve uygulamalarından da görüldüğü gibi olumlu bir yanı olmayacağı ortadadır.

İnsan vücudunu oluşturan çeşitli organların bilindiği gibi her biri ayrı ayrı fonksiyonları icra etmektedirler, her ne kadar değişiklik içinde görülse de santral sinir sistemin hakimiyeti altında birlik içindedir. Aynı şekilde insanlık aleminde de her ne kadar farklılık görülse de bir bütün olarak koordine çalışma içinde olmalıdır, eski bir deyimle kesrette vahdet veya çoklukta birlik içinde olmalıdır. Çevre sorunlarını, insanlık aleminin birliği ve sevgi ile çözmekten başka bir yolumuz yoktur.

TESLİMİYET

Kur'an dikkatle incelendiği takdirde, İslam'ın iki anlamı olduğu fark edilir:

.İslam'ın genel anlamı, yani TESLİMİYET, Tanrı'ya iman ve teslim olmak demektir. Bütün ilahi peygamberler insanları İslam'a davet etmektedirler ve bu anlamda tüm ilahi dinler de İSLAM'dır

Al-i imran suresi, ayet 19'da "Allah katında din, ancak İslam'dır." buyuruyorlar. Bu ayetin (19.) yorumunu, Diyanet İşleri Başkanlığının 11.6.1982 tarihli ve 27 sayılı onayıyla Tercüman'ın hazırladığı Kur'an'da sayfa 53, numara 12'de aynen şöyle izah ediliyor: "Yahudi ve Hıristiyanlara gönderilen dinin aslında ve ruhunda İslamiyet yani Hakk'a teslimiyet vardır. Bu da önceki dine uyanların, bir sonraki dine uymalarını gerektirir."

Yukarıdaki ayet ve yoruma göre, her önceki dine mensup olan mümin ancak sonraki ilahi dine teslim olursa, yani iman ve itikat ederse Müslümanlık sıfatına bürünür. Bu anlamda İslam sadece Hz. Muhammed'in dini değil, geçmiş tüm dinlerin de adıdır. O dinlere mensup olanların da Müslüman olduklarını aşağıda Kur'an-i Kerimdeki bir kaç örnekle görelim:

1-Al-i imran suresi, ayet 67.:

"İbrahim ne Yahudi ne de Hıristiyan idi, ama Hakk'a yönelmiş bir MÜSLİMDİ, Allah'a ortak koşanlardan değildi."

2-Yunus suresi, ayet 84:

"Musa; ey milletim ! dedi 'Allah'a inandıysanız ve O'na teslim (MÜSLÜMAN) olduysanız, O'na güvenin."

3-Al-i imran suresi, ayet 53 :"İsa, onların inkar ve inatlarını hissedince Allah yolunda yardımcınız kim ! dedi, Havariler, Allah yolunda yardımcıları biziz, Allah'a iman ettik, şahit ol ki biz herhalde MÜSLÜMANLARIZ dediler."

4-Maide suresi, ayet 111:"Ve hani havariler (Hz. İsa'nın talebeleri) bana ve peygamberlerine iman edin diye ilhamda bulunmuştum, onlar da biz iman ettik, MÜSLÜMAN olduğumuza şahit ol 5-Yusuf suresi, ayet 101: "Rabbim ! gerçekten bana (Hz. Yusuf) mülk verdin, rüyaları yorumlamayı da, bana öğrettin... işlerimi düzene koyan, bana sahip çıkan Sensin. Ruhumu MÜSLÜMAN olduğum halde al ve beni iyi kişilere kat."

1. Dinin esası veya temelleridir. Bütün dinlerde bulunan aynı ilahi esaslardır; örneğin Tanrı'ya tanımak ve sevmek, iyi ahlak ve davranışlara sahip olunmasıdır.

2. Esas olmayan, her dinin ayrıntısıdır. Bu kısım, dinin hukuk, ibadet ve şer'i hükümlerini içermektedir. Her dinde bu kısımlar değişmiştir ve değişmektedir.

Doğada insan hariç bütün varlıklar tabiatın değişmez kanunları altında varlıklarını sürdürmektedirler. Gelişme ve evrim halinde olan tek varlık insandır; onun bedeni tabiata bağımlı olduğundan diğer yaratıklar gibi değişmez ve özellikleri sabittir, ancak akli sürekli gelişme göstermektedir ve bu seyrin bir sonu olmadığına hepimiz şahidiz. Tarih boyunca, insan akli durmadan evrim içindedir. Şöyle ki; bugünkü akıl ve ilmimiz dünden daha ileridir ve yarınki akıl ve ilmimiz de bugünkünden kuşkusuz daha ileri olacaktır. Yani kısacası akıl ve ilmimiz durmadan daima ilerleme kaydetmektedir. Bu ilerleme ile neden kanunlar sabit olsun ve gelişmesin.

Kanun, ister medeni ve insan yapıtı olsun, ister ilahi olsun; insanların anlayış ve kabiliyetine, gelişmesine ve aralarındaki ilişkilerine uygun bir biçimde olması gerekir. Kanunlar, insan yapısına uygunluk gösterdiği takdirde icra olasılığı vardır. Örneğin, kanun ve kurallar, insan kabiliyeti ve anlayışının üstündeyse amel ve icrası mümkün değildir. Aynı şekilde her hangi bir kanun silsilesi insanların seviye ve kabiliyetinin altında da olursa uyulması tazmin edilemez. Öyleyse hukuk ve kanun elbise gibi insan bünyesine mütenasip olduğu takdirde giyinmesi mümkün olur. Bu kanunların ilahi bile olsa aynı kurallar geçerlidir. Bu düşünce biçimini İlahi dinler bile teyit eder. Kur'an'da Bakara suresi, ayet 286 "Allah kişiye ancak gücünün yeteceği kadar yükler." buyruğu işte bunun kanıtıdır.

Açıklanması gereken bir başka konu mükemmeliyet konusudur. Kur'an-ı Kerim'deki "Bu gün artık dininizi tamamladık" buyruğunu dinler silsilesinin kesildiğine ve Tanrı zuhurların sona erdiğine ve dünyanın sonuna kadar Tanrı'nın insanlara yeni kanunların göndermeyeceğine inananlar vardır. Ancak bu inanç ve düşünce biçimini Tanrı kitabı Kur'an desteklemiyor, aksine; "Senden önce nasıl peygamberler gönderdik, senden sonra da gene göndereceğiz ve sünnetimizde bir değişiklik yoktur" buyuruyorlar. Bakınız bir kitap Tanrı tarafından ise bu mükemmel olması gerekir, nasıl olur da, Tanrı bir peygamber göndersin de ona noksan ve gayri mükemmel bir semavi kitap göndersin, bu mümkün değil. Bütün kutsal kitaplar hem mükemmel olarak gelmiştir, hem de sonra insanların gelişmesine paralel yeni ilahi kitap da gönderilmiştir. Bir örnek konunun aydınlatması için yeterli olacağı kanısındayız:

Tanrı tarafından zamana ve asra göre Tevrat'ın en mükemmel bir şekilde gönderildiğini vurgulayan Kuran'daki En'am suresi, 154 ayetini bir kaç defa okuyarak düşünmemiz çok yararlı olacaktır:

"Sonra biz Musa'ya kitabı, onu güzel, nimeti tamamlamak, her şeyi uzun uzadıya açıklamak ve doğru yolu göstermek, aynı zamanda rahmet olmak için verdik; ola ki Rablerine kavuşacaklarına inanırlar."

Tebliğde bu hususta çok önemli bir sorunla mutlaka karşı karşıya gelmişizdir Şöyle ki, Tevrat'ın bozulduğunu bilgili veya bilgisiz, herkes iddia ediyor. Kuran'daki tahrif kelimesini bozulma, yok etme, ayetlerini çıkarma ve ilave etme anlamını körü körüne bazıları kabul ediyorlar. Kur'an'da doğru bir inceleme yapılırsa tahrifin doğru anlamı ortaya çıkacaktır (bu tahrif konusunu bir makalemizde ele alacağız) Şimdi Tevrat'ın bozulduğunu organik(yapısal) olarak var sayalım kabul etmiş olalım. Yukarıdaki En'am suresinin 154 üncü ayetindeki Tevrat hakkında medh-ü senayı ne yapalım. Bakınız Tanrı kitabı olan Tevrat'ın özelliklerini Kur'an'ı kerim şöyle sıralamıştır; güzel, nimet-i tamam, her şeyi tafsilatlı açıklayan, doğru yolu gösteren ve rahmet olan .. "Mükemmel olan Tevrat'ı bozdular diyelim! Hz. İsa'nın zuhuruyla Tanrı'nın yardım ve kudretiyle bu mükemmel kitabı orijinal biçimine getirip kitap değiştirmeden yayılması gerekmez miydi."

Dikkate değer başka bir konudan da bahsetmek yerinde olur. Bu konu dinin teferruatı olan şer'î hükümlerin zaman süreci içinde değişmesi konusudur. Kur'an'da Bakara suresi, 285inci ayetinde şöyle buyurmuştur:

"Biz, herhangi bir ayetin hükmünü yürürlükten kaldırır veya unutturursak, onun yerine daha hayırlısı veya onun benzerini getiririz. Allah'ın her şeye kadir olduğunu bilmez misin ."

"Kur'an'da Nasih ve Mensuh" adlı kitapta (Hak yayınları.İst.No:14) Hz.Muhammed'in 23 yıllık risalet devrinde Kur'an'da 220 ayet nash (hükmü kaldırılmış) olmuştur.

Ayrıca, "Hadisde Nasih Mensuh" adlı kitapta (Marmara Üniversitesi, İlahiyat Fakültesi Vakfı yayınları Nu.12) yazar, nash olan 200 örnek hadis getirmiştir.

İslamiyet'te büyük değişim ve gelişimin zamanının 1000 yıl sonra olacağı hem Kur'an ayetlerinde, hem de bir çok hadislerde haber verilmiştir. İslam'ın yapılanma veya Kur'an'ın deyiimiyle tedbiri 260 hicride tamamlanmıştır. Bu hesapla 1260 yılında büyük bir gelişme olması gerekir ve olmuştur (Hz.Bab'ın zuhuru 1260 Hicri veya 1844 Miladi). Bin yıllık süreyi Secde/5 ve Hacc/47'de bulabiliriz

Isra suresi, ayet 15'te "Biz peygamber göndermedikçe kimseye azap etmeyiz." Tabiidir ki, bir ilahi zuhur ehli irfan ve imanı olmayanlara azaptır. Sebe/29'da; bu va'd ne zaman diye sorulduğunda 30.uncu ayette şöyle cevap veriyorlar "De ki; Size bir gün tayin edilmiştir." Secde ve Hacc surelerinde "Bir gün Rabbin indinde, saydığımız bin yıla eşittir." Bir peygamberin zuhuru esas yenilik ve gelişim içindir. Her dinin şeriati beşeriyetin gelişmesi ve ilerlemesiyle yenilenip gelişir.

T E S C İ L

Bilindiği gibi Tanrı Emrinin tebliğ işleminin, bir kaç aşaması vardır. Şöyle ki arayıcı, her hangi bir yoldan yeni ilahi zuhurdan, ilk önce haberdar olur, yani bir duyuru sonucunda Tanrı Emrini duyar. Bu duyuru karşısında; ya ilgisini hiç çekmez veya onda bir merak uyanır ve konuyu araştırmak ister.

Anılan bu iki şık karşısında mübelliğin görevi acaba nedir ?

Birinci şıkla ilgili tutum hakkında Hz.Şevki Rabbani bir yazılarında bize açık bir biçimde yol gösteriyorlar:

“İnananlar; Emri herkese, hatta ilk bakışta istidat sahibi olmayanlara da duyurmalıdırlar ...görünüşte öğretilerin kabulünde her hangi bir yaklaşımları olmazsa bile, Tanrı kelimesi onlara tebliğ edilmelidir...”

Genel duyuruyu basit bir örnekle açıklamaya çalışalım: Diyelim mahallemize gezici bir “Yoğurtçu” gelir, yüksek sesle Yoğuuurt !Yoğuuurt ! diye bağırır. Yoğurt sattığına dair bu sesi mahalle sakinleri hepsi duyar, (Genel duyuru !) ancak yoğurt isteyen kapıya gider ve yoğurtçu ile görüşür, pazarlık eder, anlaşırsa ihtiyacı olan yoğurdu alır. Umumi duyuru hikmet dairesinde herkese yapılmalıdır. Hz.Şevki Rabbani'nin buyruğunu bir daha okuyalım:

“İnananlar; Emri herkese, hatta ilk bakışta istidat sahibi olmayanlara da duyurmalıdırlar ...görünüşte öğretilerin kabulünde her hangi bir yaklaşımları olmazsa bile, Tanrı kelimesi onlara tebliğ edilmelidir...”

İkinci şıkta ise arayıcının istek ve sorularına yönelik aydınlatma yoluna gidilir. Hatırlanması gereken bir noktaya da değinilmesi yerinde olur. Hz. Baha'ullah bu aşamada kulak bulmadıkça dudak açmamamızın gerekliliğini buyuruyorlar, yani bu aşamada arayıcı susuz değilse su verilmenin bir anlamı olmadığını vurguluyorlar.

Bu aşamada, ne yapmamız gerektiğini, daha doğrusu bir mübelliğin tutum ve davranışlarını Hz.Abd'ulbaha çok açık ve belirgin bir şekilde bize öğretiyorlar. Nasıl ki bir doktor, hastasını tedavi etmeden önce, dinler ve muayene eder, sonuç olarak teşhisten sonra tedaviye çaba sarf ederse aynen ve tıpatıp ruhani doktorun yani mübelliğin tutum ve davranışları da aynı olmalıdır. Dinleyerek, muayene etmek suretiyle arayıcının neyi aradığını mübelliğ bilmeli, ondan sonra ruhani tedavisine geçmelidir.

Arayıcı, aradığını bulduğu takdirde, yeni bir aşamaya girer ve Hz.Baha'ullah'ın yüce Emrine yönelir ve böylece kabulünü “Tescil” ile sonuçlandırır. Tescil İslami deyimle Sırat köprüsünden geçmektir, ruhani doğuştur, bu aşama yeni bir hayatın başlangıcıdır. Tescil çok önemli bir aşama sayılmasına rağmen, tebliğin nihai veya son işlemi değildir. Tebliğ işleminin ancak bir kanadıdır,öbür kanadı, yeni Bahai olan dostların Emirde derinleşmeleridir. Şöyle ki iki kanadın birlikte çırpınması ve hareket etmesi şarttır. Önemle üzerinde durulması gereken konu, kutsal tebliğ işleminin doğru ve mükemmel olması için, duyuru ve derinleşmenin aynı anda ve birlikte, yani ayrılmayan iki kanat gibi birlikte ve uyum içinden hareket etmesidir

Tescilden sonra, arayıcıyı ihmal etmek ve derinleşme işlevini yapmamak sonucunda ne olur ! aşağıdaki örneklere benzer bir olay olur:

A-)Yeni doğan bir bebeğin, beslenme ve bakımının yapılmaması.

B-)Üniversiteyi kazanmış bir öğrencinin, kaydını yapmaması veya okula devam etmemesi.

C-)Eve su borusu veya elektrik kabloların çekilmesine karşın su veya elektriğin bağlanmaması.

Tebliğin verimli ve mükemmel olması için öğretilere ve ilahi levihlerde tebliğ metotlarına uymalıyız. Bu hususta Yüce Adalet Evi'nin ”Kitle Tebliği ve İlgili Konular” derlemesinden bazılarını birlikte görelim ve üzerinde düşünelim:

“Şunu akılda tutmalıyız ki,tescil varakasına atılan imza,bu varakanın Emrin kabul edildiği tarihin bir kaydı ve Emri kabul eden kişi hakkında bilgi kağıdı olma açısından bu yeni ahababın topluma girebilmesini mümkün kılan idari gerekleri yerine getirmek içindir. Emrin kabul edilmesinin daha derin anlamla birey ile Tanrı arasındadır.”

Yüce Adalet Evi'nin 7 Şubat 1971 tarihinde Türkiye'deki bir ahababa tescille ilgili yazdıkları bir mektupta buyuruyorlar:

“ama, yeni Emri kabul edenlerin tescil varakalarının kabul veya reddi hakkında, bu işler ruhani Mahfillere aittir, yani Tanrı Emrine her konuda uygun ne ise ona göre karar alırlar ve lakin, insanların kabul şartı;ancak yüce zuhurun mazharlarına, Ahd ve misakına iman ve ikan etmeleri ve Yeni düzenin kuruluşlarına itaat etmekten başka bir şey değildir.”

“Toplu tebliğler sırasında, ahabplar Emrin şefkatli ve insancıl yönlerini özellikle vurgulayarak, bunu üyeler kazanmak için bir araç olarak kullanmaktan kaçınmalıdırlar...Yeni tescil kişilerin Emre ait bütün kanıtları, tarihini, kuralları ve prensipleri bilmeleri gerekmez; ancak kendi istekleriyle tescil olan bu kişilerin Emrin kıvılcımını yakalamış olmaktan başka Bahailiğin belli başlı özelliklerini ve uymak zorunda oldukları kurallara, itaat etmek zorunda oldukları bir yönetimin varlığını BİLMELERİ GEREKİR.”

Rızvan 151 mesajında buyuruyorlar:

“Mesajı vermek sadece ilk adımdır. Daha sonra onun anlaşıldığı ve uygulandığından emin olmalıyız.”

“Milli Ruhani Mahfiller, bölgelerindeki Emri çalışmaları en iyi takdir edebilecek pozisyonadırlar ve birinci sorumlulukları genişleme ve sağlamlaşma çalışmalarını yönetmektir. Bilindiği gibi, Hz.Şevki

Efendi tebliğ çalışmasının bu ikiz prosesinin önemini ve bunların el ele, paralel olarak yürütülmesinin gereğini vurgulamışlardır. Sağlamlaşmayı göz ardı ederek yalnız yayılmaya önem vermek ne kadar yanlışsa genişlemeyi ikinci plana iterek yalnız derinleşmeye önem vermek de o kadar yanlıştır. İki arasında bir denge olmalıdır.”

Hız.Şevki Rabbani buyuruyorlar:

“Tescilden sonra, bu yeni ahbabların derinleşme sırasında izlenmeleri zorunludur.”

“Tescilden sonra; Emri kabul edenler kendi başlarına bırakılmamalıdır.”

“Tebliğın temel amacının, yalnızca sayıların hatırı için sayıca artmak değil, fakat Tanrı Emrinin ilerlemesi olduğunu anlamış olduğundan emin olmak istiyoruz. Ancak bu kuralı uygularken, tüm öğretilerden haberdar olmasalar bile, bu Emrin ruhaniyeti ile tanışmış o bekleyen ruhları aramıza kabul etmeyecek kadar katı olmamalıyız.”

İNSAN MAKAMI

Bahai dininde, insanın makamının çok yüce olduğu vurgulanıyor. Hz.Baha’ullah insanı, paha biçilmez mücevheratla dolu bir madene benzetiyorlar, Öyle ki; bu madenlerin ortaya çıkmasının ancak İlahi eğitimle mümkün olabileceğini buyuruyorlar.

Hız.Baha’ullah bazı levihlerinde, insanı muma benzetirler. Şöyle ki mumun içinde ışık gizlidir; ancak bir ateş kaynağıyla temas ettiği takdirde, gizli kalmış ışığı ortaya çıkar ve amacına ulaşmış olur.

Hız.Baha’ullah bir levihlerinde Hz. Ali’nin bir buyruğunu naklederek buyuruyorlar:

“Ey insanoğlu ! Sen, küçücük bir kitle olduğunu sakın zannetme; Sende büyük bir alemin gizli olduğunu iyice bil !”

Hadis-i kudsî’de “İnsan; Benim sırrım ve Ben de onun sırrıyım” diye buyuruyorlar.

Hız.Abdü’lbaha’nın buyurduğu gibi, insanlar iki türlü yaşantıya sahip olabilirler:

a) Toprakta yaşayan solucanlar gibi, yani devamlı yerin dibine girmeğe ve kara toprağın karanlığına meyletmekteler.

b) Uçan kuşlar gibi, ancak göklerde pervaz isterler ve semalarda uçmayı severler

Tanrısal eğitimi ile insanoğlu nasıl ki, semavi olabiliyorsa, onsu zemini solucan mesabesinde de olabilmektedir.

Bahai dininde; insan makamının yüceliğini aşağıdaki Hız.Baha’ullah’ın buyruğunda derin düşünerek bulabilir:

“Ey Varlık oğlu ! Yüreğın yurdumdur; onu gelip yerleşmem için arıt, ruhun nazargahımdır; onu görünmem için temizle !”

İKAN

İkan yakın hasıl etmektir. Yakın ise şüphenin karşıtıdır. Bilmek, güven duymak, açıklanmış ve ispat edilmiş demektir. Yakın’dan farklı anlamda olduğu bellidir. İkan’ı felsefede ve Hız.Baha’ullah’ın da teyit buyurduğu 3 ana grupta incelemek mümkündür. Herhangi bir konuda anlayışımız ve ikanımız değişik mertebelerde ve makamlarda olabilir. Birincisi; İlm’ul yakın, yani konu üzerinde nazari veya teorik bilgilerimize dayanarak yakın edebiliriz. Bu söylentilere ve işittiklerimize göre itikattır. Mesela, ateşın varlığını biliyor ve inanıyoruz. Özelliği sıcaklıktır, yakıcılıktır, ışıktır vs.

Yakın’ın ikinci mertebesi ayn’ul yakın’dır. Bu, sadece teorik bilgilere dayanmayıp şahsın kendi gözüyle görebilmesidir. Daha önce ateşın özelliğini işitmiş ve inanmış, şimdi bir adım ileriye giderek ateş denilen nesneyi artık gözüyle görmeyi başarmıştır. Ayn Arapçada göz demektir. Gözle yakın etmekten sonra gelen üçüncü merhale Hakk’ul yakın mertebesidir. Yani gözle görünen ateşe elini sokar ve yandığını hisseder. Artık söylenen ateşi hem gözle görmüş hem de ısısını hissetmiştir. Bu mertebe ideal bir makamdır. Hakk’ul yakın şehrine girenlerin evham yükünü taşımamaları gerekir. Başka bir deyişle, Hakk’ul yakın şehrine giren artık hakikat ateşiyle evham perdelerini yakıp yok etmelidir. Kişinin hem evham perdesiyle hem de yakın gözüyle gerçeği görebilmesi mümkün değildir.

Bu girişten sonra İkan’ın zıddının evham olduğu anlaşılıyor. Evham vehimler demektir. Yani vehmin çoğuludur. Kuruntu, gerçek olmayan, hiç ve hakikate dayanmayan gölgedir. Konuyu açmak için bir benzetme yapalım. Eğer evhamı ana olarak kabul edersek iki yaramaz evladından bahsetmek lazımdır. Bunlardan birincisi Taklit ve kardeşi Taassuptur. Evham ana’nın “T” ile başlayan iki yavrusu dünyayı yakan ve yıkan, cehenneme dönüştüren iki etkindir. Bu iki kardeşin en önemli özelliklerinden üçünü görelim.

1)İki "T" yani taklitçi ve taassuplu kimseler, hiç bir zaman itikat ve düşüncelerinin aydınlanmasına, incelenmesine, geliştirilmesine taraftar olmayıp bu inançlarına aykırı bir fikir ve yolu işitir veya görürlerse

bilmeden araştırmadan karşı gelmeyi adet edinmişlerdir. Bunlar gerçeği araştırmayı, aramayı ve öğrenmeyi sevmezler. Bu gibi insanları, geceleri su birikintilerine yansıyan ayın şeklini gören insanlara benzetebiliriz. Her grup insan, ay bizdedir ve bizim ay'ımız hak ve doğrudur, derler. Birisi gelip onlara, lütfen başınızı kaldırınız ve semadaki hakiki ayı görünüz, derse inat edip kafalarını kaldırmazlar. Kuruntu ve bağnazlık içinde kalıp dururlar.

2) Taklitçinin gözü araştırmadan, aramadan elde ettiği taklit karanlığına alışmıştır. Bu yüzden ışık gözünü rahatsız eder .O, yıkılmakta ve çürümekte olan evham yuvasına sığınmış ve hakikat ışığından kaçmaktadır.

3) Bu grupların ölçek ve terazileri evhamdan dolayı arızalı olup gerçekleri sağlıklı ölçemez. Gerçeği elde etmek için araştırmak şarttır. Bu araştırmayı yaparken tarafsız olmak gerekir. Bağnazlık ve taklit içinde olanlar hakikati bulamazlar.

Gerçeği araştırmak, Hz.Baha'ullah'ın temel prensiplerinden biridir. Araştırmanın özelliği, kafamızdaki nesnenin şeklinin dışarıdaki obje(nesne) ile uyum göstermesi gerekliliğidir. Örneğin, kafamızdaki düşüncenin şekli üçgense ve dışarıda ise bir dörtgen mevcutsa düşüncemiz gerçek dışıdır. Araştırma, bu karşılaştırmayı yapabilme cesaretinde olmak demektir. Araştırmaya kalkışmak, bir apartmanın üst katına merdivenler yoluyla çıkmaya benzer. Taklitçi ise en üst kata ulaşmak için merdivenle çıkmak yerine zıplayarak çaba sarf eder.

Hz.Baha'ullah'ın buyurduğu gibi, insanların çoğu geçmiş evham ve hikayeler yüzünden alemlerin Maksudundan mahrum kalmışlardır. İnsanlar, halkın elindeki mevcut hikaye, söylenti ve işaretlerden arınmış olmalı ve canı gönülden Rahmana yönelmelidirler. Eğer bir kimse eski vehimlere kapılmış ise eşsiz Kevser çeşmesinden içmesinin olanağı yoktur... Bunlar asırlar ve devreler süresince farkında olmadan vehimlere tapmışlardır...

MÜPTEDİ BEBEK GİBİDİR

Yeni doğan bir bebeğin mide, bağırsak ve genel metabolizması durumu ilk günlerde ana sütünden başka bir besini kabul etmez. Anne ve baba bebeklerinin daha hızlı büyümesi ve daha sağlıklı yaşaması için kendi yedikleri sebze, meyve, et, hububat ve ekmeği bebeğe verirlerse, besleyici ve canlandırıcı olan bu besinler ne yazık ki bebeğin ölümüne neden olacaktır. Bu bebeğe, belirli bir süre sonra büyüdüğünde, yavaş yavaş ve azar azar, ilk önce sulu, yumuşak besinler ve bilahare her şey verilebilir.

Kutsal levihlerde müptedi bebeğe benzetilmiştir. İlahi hikmet ve irfan da besin gibidir. Araştırmacıya tedricen yani yavaş yavaş sunulmalıdır. Hazmı kolay olmayan derin bir bilgi müptediye verilirse, müptedi alt üst olabilir. Fayda yerine zarar verir. Bu husus son derece önem arz eden bir konu olduğundan hatırdada tutulması için bu yazının başlığı olarak getirilmiştir.

Hz.Baha'ullah aşağıdaki cümlede tebliğin ana tekniğini ve sırrını tatlı ve hikmetle dolu bir şekilde bizlere beyan buyurmuşlardır.

“Beyan (söz), ana sütü tabiatında ve baba şefkatiyle süslü olmalıdır.”

Gene buyuruyorlar:

“Nezdinizde, başkalarının mahrum olduğu bir kelime veya bir cevher varsa, muhabbet ve şefkat lisanı ile söyleyiniz. Tesir eder ve kabul edilirse maksada ulaşılmıştır. Aksi takdirde kendi haline bırakınız ve hakkında cefa değil, dua ediniz.”

“Söyle Ey İnsanlar! söz icap ettiği kadar söylenmelidir...Söz icap ettiği kadar verilir ki, dünya çocukları büyüklük diyarına varsınlar ve birlik sarayına yerleşsinler...Konuşma etkili olmalı (nüfuz etmeli), nüfuzlu olmadığı takdirde tesirli olamaz. Onun nüfuzu da temiz nefesler ve saf kalplere bağlıdır. Aynı zamanda itidale muhtaçtır. Çünkü itidal olmazsa dinleyici dayanamaz ve ilk baştan düşmanlığa kalkar. İtidal ile konuşmak, kitap ve levihlerde nazil olan hikmetlere riayet etmekten ibarettir.”

“Konuşmacı, dinleyicinin anlayışı haricinde konuşursa, adaletten ayrılmış olur.”

BAHA' ULLAH HAKİKAT GÜNEŞİ (3)

Hz. Baha'ullah, kendileri makamı hakkında, herkesin anladığı şekilde düşünmelerine izin vermişlerdir. Yani kapasite ve anlayışına göre her fert, Hz.Baha'ullah'ı Tanrı mazharı olarak bilip O'nu sever ve itaat eder. Fakat bu inanç şekli üzerinde münakaşa ve mücadele başlarsa ve herkes kendi fikrinin doğruluğu üzerinde ayrılık meydana getirecek olursa, ihtilafa neden olacak derecede ısrar ve mücadele ortaya çıkarsa işte o zaman her iki taraf da reddedilmiş sayılır. Bu hususta en doğru yolun, Tanrı ayetlerini

okuyup üzerinde derin derin düşünme yolu olduğu kanaatindeyiz. Çünkü beşer için Tanrı mazharlarının makamlarının tanıma hudutlarını en doğru biçimde bu ayetler belirtmiştir.

Hz.Baha'ullah'ın makamı güneşe benzetilebilir. Güneşin feyizlerinden yararlanabiliriz. Fakat ona gitmemiz ve ulaşmamız olanak dışıdır. Aynı şekilde Hz. Baha'ullah'ın tüm feyiz ve tecellisine başka bir ifade ile tüm öğretilerine ulaşılabilir. Ancak kendisinin özüne vukufumuz olanaksızdır. Bunun nedeni mertebemiz ve kapasitemizin durumudur.

Hz.Abdülbaha "Mufavezat" (bir hususta müzakerelerde bulunma) kitabında bu konuda açıklamalarda bulunuyorlar. Alt mertebenin üst mertebeyi kavraması imkansızdır. Örneğin, cansız (cemad), bitki (nebat) mertebesini anlayamaz, bitki de hayvan aleminin mahiyetini anlayamaz, hayvan da insan aleminin yüceliğini ve keyfiyetini anlamaz. Aynı şekilde insan da Ruh'ul kuds'un mahiyetini kavrayamaz. Çünkü anlayış ve kapasitesinin dışındadır. Son derece önemli ve ilginç bir örnek olduğu için tekrarında yarar görüyoruz; Mesela birisi düşündüğü zaman bu düşünce gaybtır, yani görülmez. Ne zaman o düşünce kelimaya dönüşürse ve ortaya çıkarsa gaybtan şuhuda veya görünür bir hale gelir. Böylece ruh ve akıl aleminde bulunan ve görülmeyen, kelimada görünür hale gelir. Denilebilir ki kelimaya, görülmeyen düşüncenin bir tecellisidir. Fakat kendisi değil. Ondandır, ondan sadır olmuştur. Ancak o değildir.

Gayb olan Tanrı tecellisinin görünür hale gelmesi icap ederse, bu tecelli İlahi mazharlar şeklinde insan alemine ayan olur. Bu zuhuratların hepsinin bir olmasına karşın belirli zamanlarda insan aleminin kapasite ve istidadına uygun tecelli eder.

İşte 12 Kasım 1817, Tahran'da Ruh-i Azam'ı kendisinde taşıyan Hüseyin Ali dünyaya geldi.

EVHAM PERDELERİ

Geçmiş dinlere mensup insanların, bekledikleri halde gelecek olan peygambere itiraz etmelerinin ve imandan mahrum kalmalarının nedenlerinden biri de evham perdesidir.

Maalesef bu günkü insanlar arasında itikat ve iman ettikleri dini, araştırma sonucu elde edenlere son derece az rastlanır.

Tüm dinlerin tarihlerini, özelliklerini, kutsal kitaplarını hatta o dine mensup olan kişilerin sosyal hayatlarını ve davranışlarını inceleyip dinine mukayese sonucu iman eden kişiye "muhakkik" yani gerçeği arayıp ortaya çıkaran denir. Fakat tahkik (araştırma) yerine taklit şeklinde yani dinlerin gerçeğini araştırmayıp atalarının ve babalarının inandığı dine körü körüne inanan kimselere "mukallit" yani taklitçi derler. Halbuki bir dini araştırırken taklidin muteber olmayıp tahkik (araştırma) yapılmasının gerekliliğini tüm dinler emretmiştir. Bu hususta Kuran-ı Kerim 'de Zuhuf suresindeki iki ayeti beraber görelim. (Diyanet İşleri Başkanlığı yayınları ..Kuran'ı Kerim ve Türkçe anlamı, sayfa 489, ayet 22) "Hayır; Doğrusu biz babalarımızı bir din üzerinde bulduk, biz de onların izlerinden gitmekteyiz, derler." Aynı surenin 23. ayetinin sonunda gene buyuruyorlar: "Doğrusu babalarımızı bir din üzerinde bulduk, biz de onların izlerini izlemekteyiz, derler." Bu iki ayet biz insanlara, gerçeği araştırmadan babaların yolunu tutmuş olanların elde ettikleri sonucun, yeni Tanrısal zuhurattan mahrum kalmaktan ibaret olduğu dersini vermektedir.

Hz.Baha'ullah'ın önemli prensiplerinden biri de "Gerçeğin serbestçe araştırılması"dır. Hz.Baha'ullah ilahi dinlerin bir olduğunu, dinlerin gerçeğinde bir ayrılık ve farklılık olmadığını, bu ayrılık ve ihtilafların taklitlere bağlı olduğunu vurguluyorlar.

Taklitlere bağlı din mensupları eğer hakikati araştırırlarsa kuşkusuz gerçeğin bir olduğunu anlarlar ve sonuçta birliğe giderler.

Konuyu açıklamaya çalışalım, taklidi tanıdıktan sonra çok önemli bir meseleyi çözmüş oluruz. Yani dinlerin sahipleri ve kurucuları arasında herhangi bir ihtilaf ve anlaşmazlık olmadığı malumdur. Önceki peygamberler sonrakileri müjde vermişler, sonraki peygamberler ise öncekilerini tasdik ve teyit etmişlerdir. Peki, bu ilahi peygamberler arasında anlaşma ve barış olduğu halde, onlara iman edenler ve bağlı olanlar arasında tarih boyunca neden ihtilaf, kavga, düşmanlık ve savaşlar olmuştur ve halen de devam etmektedir...

Geçmiş din mensupları, eğer dinlerinin gereği olan araştırma emrini uygulaysaydılar kuşkusuz bu kadar ihtilaf çıkmazdı. Fakat bunu yapmadılar ve ellerindeki taklitlere sıkı sıkı bağlandılar. Her ümmetin taklitleri farklı olduğundan aralarında birlik yerine ayrılık oluştu ve sonuçlarını da görüyoruz.

Bu konuda iyice düşünürsek TAKLİT'in insanların anlayışlarına iki yönden perde olduğunu görürüz.

Birincisi;Taklit, ehli iman dedikleri insanlara perde olmuştur. Böylece ilahi peygamberleri tanımaktan mahrum kalmışlardır.

İkincisi;Geçmiş din mensuplarındaki bu taklitler materyalist gruplarında dinden uzaklaşmasına sebep olmuşlardır. Çünkü materyalist gruplarının karıştırdıkları önemli bir konu vardır. Onlar dinin

esaslarıyla bu halk arasındaki taklitlerin bir olduğunu zannedip ikisinin aynı olduğunu sanmışlardır. Böylelikle dinleri reddetmişlerdir.

Sonuç olarak dinde taklit, hem dindarları birbirlerine düşürmüş hem de dinsizlerin cesaretini arttırmış yani dinin esas ve gerçeğini fark edemediklerinden bu taklitler yüzünden dinsizliği tercih etmelerine neden olmuştur.

Mevlana Mesnevi’de buyuruyor:

“Halk ra taklideşan ber bad dad

Ey do sad lanet ber in taklit dad”

İnsanları berbat eden taklittir

Ey,ikiyüz lanet olsun bu taklide

KALK VE YÜRÜ

Yukarıdaki iki kelimeyi Hz.Şevki Rabbani Amerikalı Bahai bir gencin “Emirde nasıl hizmet edebilirim “sorusuna İngilizce olarak cevap buyurmuşlardır. Kalkmak ve yürümek fiillerini tek bir kelime ile ifade etmek için hareket kelimesini kullanabiliriz.

Kalkmak ve yürümek hareketlerini sağlayan nedir acaba! Hz.Baha’ullah kendileri buyuruyorlar; Eğer birisi beni tanırsa, öyle ayağa kalkacaktır ki yer ve gök güçleri onu oturtmaktan aciz kalırlar. Öyleyse hareketimizin sebebi ve etkeni Hz.Baha’ullah’ı tanımadır. Bu kutsal yılda Yüce Adalet Evi’nin emri üzerine tüm ahbapların çabaları önce kendilerinin Hz.Baha’ullah’ın makamını tanımaları sonra da tanıtılmalarıdır. Hz.Baha’ullah’ı tanıdıktan sonra kuşkusuz herkes O’na aşık olur, bu aşk ve sevgi insanı alevlendirir. İşte bu alevlendirme harekete sebep olur. Böylece Hz.Şevki Rabbani’nin kalkmak ve yürümek emri de yerine gelmiş olur.

Hz.Baha’ullah bir levihlerinde buyuruyorlar:

“Senin(Tanrı) sevgin, şulelenmiş bir nardır ve kulların cisimleri kupkuru odun gibidir. Ateş ile odunun temasıyla durgunluk ve suskunluk mümkün müdür! nerede!”

Hz.Baha’ullah’ın makamını kendimize göre anlamak, O’nun eserlerini ve kelimelerini okumakla olur. Tabiidir ki sadece okumak da yeterli değildir. Okuduğumuzun üzerinde derin derin düşünmek gerekir. Yani Akdes Kitabında buyurulduğu gibi “Beyanımın denizine dalınız, ta ki onda olan hikmet ve sırların cevherlerini anlayasınız.”

Hamd olsun ki, Türkçe’de Hz.Baha’ullah’ın Beyanları yani mübarek kelimeleri ve levihlerini ihtiva eden epeyce kitap ve eser mevcuttur. İşte Bahai Emrinin farzlarından birisi Tanrı ayetlerini sabah ve akşam okumaktır. Bu hususta Hz.Baha’ullah şöyle buyuruyorlar; Kim bu emrime uymazsa ahdime vefa etmemiş olur. Bu önemli ve hayati Tanrı Emrinin yerine getirilmesi ne para ne de pul ister ve ne zordur ne de yorucu. Sabah ve akşam yorgunluk ve bezginlik getirmeyecek derecede hatta bir cümle bile okumakla bu önemli farizeyi yerine getirmiş oluruz.

Sevgili dostlar! Eğer bazen hastanelere uğrarsak çok öğretici dersler alabiliriz. Örneğin orada dev gibi bir delikanlının kan kanseri olup kısa bir zamanda bir deri bir kemiğe dönüştüğünü görebiliriz. Veya önceden çok sağlıklı olan bir ağa, muhtar veya hali vakti yerinde olan 50-60 yaşında bir kişinin beyin damarının çatlaması yüzünden felç olmuş bir şekilde hareketsiz ve bilinçsiz bir et yığını halinde görebiliriz. Dünyanın vefasızlığını bize gösteren bir çok olayla her gün karşılaşmaktayız. Bu olaylar bizi yakalamadan neden KALKIP YÜRÜMEYELİM Hemen şimdi zaman geçirmeden durumumuza uygun plan düşünüp çizelim. Tanrı Emrinin hizmetinde hiç olmazsa bizimde bir katkımız olsun ve böylece yaşamamızın bir anlamı olsun.

Uygun görürseniz ne yapabileceğinizi ana hatlarıyla lütfen bize yazın. Ta ki sizin planınız diğer dostlara ferdi plan için bir ışık tutsun. Ne yapabiliriz ki!... dersiniz gene bize yazın. Belki bizim yardımlarımız olabilir.

TEBLİĞ

Tebliğ, bildirmek ve duyurmaktır. Bahai Dininde duyurudan maksat Tanrı’nın hoş kokularını neşretmektir. Yani duyuru işleminin neticesinde işitenlere ilahi hoş kokularının iletmek ve yaymaktır. İşte tebliğin özündeki anlam budur. Tabiidir ki Tanrı Emri’nin duyurulması yücelmesi ve hoş kokuların yayılması, zaman, mekan ve işiticinin anlama ve kapasitesine göre icra edilmelidir.

Yukarıdaki faktörleri göz önüne aldığımız taktirde, tebliğin metotlarından bahsetmek gerekir. Her Bahai tebliğde kendine özgü bir çok metot dener. Etkili ve yararlı olanlar uygulanır. Fakat bu

makalelerimizde Tanrı'nın kendisinin bize öğrettiği ve İlahi dostlara kılavuz olacak metotlardan bir kaçını incelemek istiyoruz.

Tebliğ'in ilk adımı ve başlangıcı, ahabın kendisini tebliğ etmesidir. Yani Tanrı'nın sevgi ateşiyle kaynamamız gerekir. Bir kap suyu ateş üzerine koymuşlar ve kendi diliyle demiş:

“İsterdim ki kaynamayayım, fakat elimde değil ki! Isıttı, ısıttı kaynatıverdi beni bu ATEŞ”

İlahi sevgi ateşinin hepimizi harekete geçirmesini Hz.Baha'ullah'tan yalvararak diliyoruz.

H.z.Abdülbaha Sefername'de (Cilt2, s.293) buyuruyorlar:

“İnsan ilk olarak kendini tebliğ etmelidir. Kendisi inkıta(kesilmiş) ve incizap(cezbedilmiş) içinde olmalıdır ki nefesi başkalarının üzerinde etki yapsın.”

Yukarıdaki buyrukta ve levihlerde sıklıkla geçen iki kelimenin anlamını kısaca inceleyelim:

İnkıta:Kesilme,Tanrı ile kul arasında engeller kaldırılıp O'ndan başka her şeyden kesilme ve O'na yönelme anlamındadır.

İncizap:Çekme ve cezbetme, dünya ve maddiyat zincirini koparıp Tanrı'ya yönelme anlamındadır.

Bundan sonraki mektuplarımızda levihlerdeki tebliğ metotlarını inceleyeceğiz. H.z.Abdülbaha buyuruyorlar:

“Tebliğ'de gecikme olduğu takdirde teyit (ilahi yardım) tamamen kesilecektir. Tebliğ olmaksızın, ilahi dostlara teyit gelmesi olanaksız ve gayri mümkündür.”

OCAKBAŞI TOPLANTILARI (2)

Mektubumuzun adı olan Ocak başı hakkında sorulan soruya H.z. Şevki Rabbani “Tebliğ yollarından en etkilişi Ocak başı metodudur. şeklinde ifade buyuruyorlar.

Yüce Adalet Evi bir mesajlarında şöyle buyuruyorlar: “Keza H.z.Veliyy-i Emrullah, kendi buyruklarında Baha ehline hitap ederek teşvik ediyorlar ki, Her hane ve ailede en az 19 günde bir defa, tebliği bir mahfil(ocak başı) düzenlesinler ve bu ruhani şölende Bahai olmayan dostlarına Tanrı Emrinin prensiplerinden ve hedeflerinden bilgi versinler...”

Gene H.z. Şevki Rabbani bir Bahai yaşam biçimini göz önüne sergiliyorlar:

“Ocak başı şeklindeki tebliğ yaşamlarınızda ekstra bir görev şeklinde kabul edilmemeli, belki yaşamımızın bir parçası veya kendisi olmalıdır. “

Ocakbaşı toplantıları yapmak ilk bakışta bizlere zor gözükebilir. Fakat son derece kolay ve ruhani neşe veren kutsal bir faaliyettir. Üç adımlık basit bir yoldur. Bu adımları beraberce atalım:

BİRİNCİ ADIM:Karar ve sebat(kararlılık)

Oturup bir program düzenlemek, örneğin hafta içi bir geceyi ocakbaşı için tahsis etmek. Bu adımın atılması son derece kolay olup beş dakikamızı bile almaz.

İKİNCİ ADIM:Ocakbaşı toplantılarımıza müptedilerimizi davet etmek.

Mesela en uygun toplantı günü cuma gecesi olsun. Cuma ocakbaşı toplantımızı nasıl düzenleyelim;

a) Bir hafta içerisinde yeni arkadaşlıklar edinmek. Nasıl!

-Yürürken etrafımıza dost arama gözüyle bakmalıyız.

-Güler yüzlü, herkesi özel tebessüm ve itina ile karşılamalıyız

-Herkesle selamlaşıp, hal ve hatır sormalı ve özenle yaklaşmalıyız.

-Tanıştığımız yeni dostlarımızın isimlerini öğrenip isim ve adreslerini kaydetmeliyiz.

-Tanıştığımız yeni arkadaşlarımızı cuma akşamı için çay veya kahve içmeye davet etmeliyiz.

b)Eski dostlarımızı cuma günü ocakbaşı toplantımıza davet etmek

-Tanıdıklarımızdan ailece davet etmek mümkündür.

-Toplantıya bir kaç aile birden davet etmek verimli olmayabilir. Fakat düşünce ve itikatça birbirlerine benzeyen aileler davet edilebilir.

c)Yukarıdaki a ve b şıklarını uygulayamazsak yine de kararımızdan dönmeyelim ve kendi ailemizle veya bir kaç Bahai ahabımızı çağırarak ocakbaşı toplantımızı gerçekleştirelim.

ÜÇÜNCÜ ADIM: Ocakbaşı toplantısının programı

Bu adım 1. ve 2. adım kadar kolay bir iştir. Bahai olmayan dostumuzun Emir hakkında soruları olduğu takdirde mesele kalmamıştır. Vereceğimiz cevaplarla toplantımız son derece iyi ve verimli geçecektir. Ayrıca aşağıdaki konuların uygulanması bize yardımcı olabilir ve yararlı sonuçlar elde edilebilir.

- Her halükarda 12 prensipten başlamak yararlıdır.

-Önceki din mensuplarının Tanrı Mazharlarına itiraz nedenlerinin incelenmesi.

- Emrin Tarihi. Tarihi hikayeler de yararlı olabilir.

- Emrin dünyadaki ilerleyişi ve istatistiği.

- Resim albümü, slayt, film ve müzikten yararlanmak.

- Mümkinse ilk olarak şer’i hükümlerden konuşmamak.
- İlk önce bir konuyu açıklayıp sonra levihleri şahit olarak göstermek.
- Dua ve münacatı hiç bir zaman unutmamak.
- Mevcut istidlali kitapları beraberce paragraf paragraf okuyup tartışmak

Görüldüğü gibi ocakbaşı toplantılarının düzenlenmesi hiç de zor değil. Bu toplantılarda Bahai olan nice ünlü mübelliğler ve muhacirler yetişmiştir. Hz. Şevki Rabbani ve Yüce Adalet Evi’nin bu emri batıda son derece yaygındır. Neden bizde de yaygın olmasın. Doğuda özellikle ülkemizde misafirperverlikle ün yapmış insanlar için ocakbaşı muhabbetleri ve toplantıları olağan bir gelenektir. Öyleyse zor olmayan ve rahatlıkla haftada bir gece yapabileceğimiz ocakbaşı toplantılarımızı bu haftadan itibaren titizlikle düzenleyebiliriz ve ruhani hayatımıza bir renk katabiliriz. Hep birlikte, Hz.Baha’ullah’ın tebliğ ile ilgili emirlerine itaat etmekle ve Sevgili Hz. Şevki Rabbani ve Yüce Adalet Evi’nin ocakbaşı ile ilgili emirlerini yerine getirmekle mutluyuz. Verdiğimiz bu kararda kararlıyız, azimliyiz. Ya Baha’ul Ebha...

MÜBELLİĞ DOKTOR GİBİDİR

İslamiyet’te çok yaygın ve bilinen bir hadis vardır. Hz. Muhammed “İlim iki çeşittir, birisi beden(ler) ilmi ve diğeri din(ler) ilmidir.” şeklinde buyurmuşlardır. Bu hadis üzerinde bin yıldan beri değişik yorumlar yapılmış ve muhtelif fikirler ortaya atılmasına rağmen neden beden ilminin din ilminden önce geldiğine dair açık ve tatminkar bir izah yapılamamıştır. Bir ahbab bu konunun hikmetini Hz.Abdülbaha’dan sorduğunda konunun gerçek anlamı ortaya çıkmıştır ve Hz.Abdülbaha hikmetlerle dolu bir levhte bu hadisin sırrını açıklamışlardır. Bu kutsal levhin bazı konuları üzerinde duralım.; Hz.Abdülbaha buyuruyorlar, Ruhani tıp (tebliğ) , cismani tıbbın tıpatıp aynı özelliklerine sahip olduğu için beden ilmi, din ilmine bir örnektir ve ondan önce gelmiştir. Yani tebliğde de cismani tıbbın aynı yöntemleri takip edilmelidir. Hatta ayrıntılarda bile bu iki bilim birbirlerine uymaktadırlar. Hastalıkların teşhisi, tedavi yöntemi ve hastalara nasıl davranılması gerektiği konularında ikisi arasında hiç bir ayırım yoktur. Öyleyse batini hastalıkların tedavisinde ilahi hidayetle çalışan ruhani tabip (mübelliğ), tüm tedavilerinde cismani tıbbı örnek almalıdır ve o düzene göre hareket etmelidir. Örneğin, ilk önce herkesin hastalığına teşhis konmalı, bünye ve genel durumu göz önüne alınmalı, ondan sonra uygun ilaç verilmelidir. Tabiidir ki hastaya son derece yumuşak ve sevgi ile davranılmalıdır. Yani onun hastalığı şiddetlenince tabibinde hiddetlenmemesi gerekir ve hastayı kendinden uzaklaştırmamalıdır. İmkan dahilinde tedavisine çalışmalıdır.

Hz.Abdülbaha, ruhani tabibin cismani tıptan örnek almasını buyuruyorlar. Şimdi cismani tıpta kabul edilen belli başlı prensipleri inceleyelim ve bu prensipleri tebliğde yani ruhani tıpta da uygulayalım.

Doktor hasta ile karşı karşıya gelince teşhis için zorunlu klasik bazı yöntemlere başvurmalı:

1-ANAMNEZ: İlk yapacağı iş, hastanın şikayetini sormak yani hastanın derdini öğrenmek. Daha sonra hikayesini öğrenir. Yani hastalığı hakkında bilgi alır ve ne şekilde başladığını ortaya çıkartır. Böylece bilgi sahibi olur.

2-FİZİK MUAYENE: Bu aşamada, doktor derde yönelik muayeneye geçer ve değişik metotlarla tüm vücudu yoklar.

1. ve 2. maddeleri yerine getirdikten sonra sentez yapar. Elde ettiği bilgileri değerlendirir ve bilahare TEŞHİSE gider. Koyduğu teşhisle yolun yarısına gelmiştir. İkinci aşaması ise TEDAVİ olacaktır. Tedavi her ne kadar son derece önemli ve hayati ise de teşhis koymadan hikmetli bir hekim hiç bir zaman bu merhaleye adım atmamalıdır. Tedavide göz önüne alınması gereken noktaları şöyle sıralayabiliriz:

Hastanın genel durumu ve bünyesi.

Doz, bu konu tedavide hayati öneme haizdir. Tıpta dozun minimal (en küçük), optimal (uygun ve etkili), toksik (zehir etkisi olan doz) ve fatal (öldürücü) dozlar şeklinde mütalaa edilir. Bu dozların uygun bir ölçüde verilmesi doktorun bilgi ve becerisine bağlıdır.

Yukarda anlattığımız prensipleri aynen tebliğde de uygulamalıyız. Yani İlahi eczanede her derde ilaç mevcuttur. Fakat derde ve teşhise göre ilaç uygulamamız gereklidir. Ayrıca vereceğimiz ilacın dozu da önemlidir. Bazen doz kafi gelmeyebilir, bazen hayat vermesi gereken doz öldürücü olabilir.

Konuyu toparlarsak diyebiliriz ki, bir doktorun hastasını muayene etmeden reçete yazması doğal değilse, aynı şekilde bir mübelliğin de müptedisini bilmeden ve teşhis koymadan reçete vermesi doğru olmaz. Bir mübelliğ eğer bütün bildiklerini müptediye yüklerse, herhalde adaletsizlik ve hikmetsizlik yapmış olur.

Teşhis ve tedaviden sonra cismani tıpta bakım ve kontrol şarttır., aynı şekilde ruhani tıpta yani tebliğde de derinleşme ve bakım zaruridir.

Hz.Baha'ullah biz Bahailere "Siz manevi tabiplersiniz" buyruğu ile şereflendirmişlerdir. Hepimiz bu inayete candan layık olmaya çalışacağız.

BAHAİ DİNİNİN AMACI

İnsan alemi sürekli gelişme halindedir. Aile, kabile, şehir hayatı ve millet aşamalarından geçmiştir. Şimdi artık insanlık aleminin birliği aşamasına girmiş bulunuyor, yani ergenlik devresine ayak basmıştır. Hz.Muhammed'e kadar olan tüm ilahi peygamberlerin kurdukları dinler kutsal kitapların ifadesine göre bir ümmete özgü idi. Bu özellikle zuhur eden peygamberler silsilesinde artık Hz.Muhammed ile son bulmuştur ve yeni bir dönem, yani artık ümmetlerin birliği zamanı gelmiştir. İşte Bahai dini bu özel dönemin başlangıcıdır ve Hz.Baha'ullah da bu yeni çağın kurucusudur.

Hz.Baha'ullah'a bu devirde biz, nebi veya resul olarak hitap etmemekteyiz. O Tanrı'nın Cemalidir, O Rabbin tecellisidir. Kur'an'da 20 ayette "Leka'ullah" yani Tanrı ile görüşmek ve yüz yüze gelmekten söz edilmiştir. Tevrat ve İncil'de birçok yerlerinde Rab, melekut ve Pederin geleceğinden bahsediliyor.

Dinlerin zuhurunda her zaman gelişim ve değişim görülmektedir.

Hz.Baha'ullah'ın dini, evrensel gelişimini, kendisiyle getirmiştir. Yani nasıl ki ergenlik çağında bir çocuk, fiziksel (bedeni) ve ussal (akli) yönden kısa bir sürede belirgin bir biçimde farklılıklar ve değişimler gösteriyorsa, insan alemi de 150 yıldan beri dev adımlarla ilerleyerek ergenlik belirtilerini apaçık göstermiştir. Ergenlik çağının gerekleri nasıl ki bebeklik çağının gereklerinden farklıysa, insanlık aleminin yaşantısının her aşamasında da farklılık göstermesi tabiidir. Yani, insanlığın bünyesine göre Tanrı zuhuru tecelli eder.

Asra uygun olan Bahai dini:

İnsan Aleminin Birliği Evrensel, yeni ve çağdaştır. Kaynağı ilahidir.

BİLİM VE DİN

Orta çağlarda Hıristiyanlık döneminde, dine karşı olan her şey batıl olarak kabul edilirdi, o zaman İlim ve akıl da dine göre batıl sayılırdı. Her hangi bir ilim adamı veya akıl sahibi, dine karşı bir söz veya fikri olsaydı reddedilmiş sayılırdı, hatta din adına ve imanın gereği olarak tekfir edilip bazen diri diri yanmaya mahkum olurdu. Bir çok bilim dalı,örneğin Astronomi, Botanik, Biyoloji, Jeoloji gibi ilimler dine karşı olarak ilan edilmişti.

Rönesans döneminde bilim ve teknolojinin ilerlemesiyle, iş tersine döndü,bu sefer akıl ve ilim dini reddetti. Akıl dinin bir tarafa bırakılmasını istiyordu. Yani dine karşı bir reaksiyon oluşmuştu. Ya din ya da bilim, ikisi birlikte olamaz deniliyordu.

Böylece yine din ile bilim arasında bir ayrılık hatta düşmanlık oluştu ve çağımıza kadar bu devam etmektedir.

19. asırda Hz.Baha'ullah'ın zuhuruyla din ve bilimin karşı karşıya değil yan yana ve uyum içinde olmaları gerektiğini vurgulandı.

Objektif ve önyargısız bir gözle bakıldığı zaman, esas konunun anlaşılmasında anlaşmazlık olduğu fark ediliyor. Dininin ilimle olan ayrılıkları ve çatışmasının başlıca nedenleri aşağıdaki gibidir:

- I) Dinin yanlış anlaşılması.
- II) Dinin yanlış uygulanması.
- III) Bilimin sürekli ilerlemesine karşın, dinin durgunluğu.
- IV) Bilimin yanlış tanımlanması.

I. Her asırda dinler, yeni medeniyetlerin kurucusu olmuşlardır. Her din kendi döneminde ruhani bir devrim yaratmıştır. Tarih, her dinin, insanlara yeni bir ruhani hayat kazandırmakla birlikte canlı ve geçerli olduğu süresince ilim ve fende de öncülük yaptığını göstermektedir. İsrail oğullarının ilimde yükselmeleri ve Yunan filozofların onların mektebinden yararlanmaları, Hıristiyanlık'ta Kilisenin bahçesinde botanik deneyleri ve bodrumda ise laboratuvar kurulması, İslamiyet'te dünyada ilk üniversitenin Bağdat'ta kurulması gibi, yüzlerce örnek verilebilir.

Böylece gerçek din, ilmin köstekliyecisi olmayıp ilerlemesine her zaman katkısı olmuştur. Fakat zamanla dinin gerçeği kaybolunca hakikati temsil etmeyen dinler, ilimle çatışma halinde olmuştur.

Gözden kaçmaması gereken önemli bir konu, dinlerin gerçeğinin mutlak (salt) olmayıp nispi oluşudur. Yani geçmiş dinlerin gerçeği tedrici olarak ortaya çıkmıştır.

Bir bebeğin ateşe yaklaşması tehlikesini yaşına uygun "cız, cız" olarak basit bir biçimde ikaz edilmesi ne kadar doğalsa, aynı şekilde dinlerin gerçeği de ilk önce basit bir şekilde yavaş yavaş ve örnekler

çerçevesinde anlatılmıştır. Adem, Havva, cennet, cehennem ve kıyamet gibi kavramların bilimsel izahını yapılamadığı için dine karşı saldırımlar olmuştur.

Artık Bahai dini bunların zahiri ve maddi anlamı yanında, hepsinde de iç anlamları ve manevi izahının olduğunu ortaya koymuştur.

Dinin gerçek anlamı medeniyettir, yani bir yaşam yoludur, karakterlerin eğitimidir ve gönüllere ait bir ihtiyaçtır. Ancak zamanla misyon ve görevini tamamladıktan sonra orijinini ve özünü kaybeder, o zaman bu ruhsuz ve savunmasız cesede karşı saldırımlara başlayanlar olur.

II. Dinler üzerinde tetkik eden bilim adamları (Moore) her ilahi dinin üç aşamadan geçtiğini vurguluyorlar:

Bütün dinler üç aşama geçiriyorlar. Birinci aşama ahlaktan yana ve insanların yücelmesini planlıyor. İkinci aşama veya orta dönemde, ahlak ve yüce karakterler ile dindeki şekilcilik birbirlerinden ayrılır ve uzaklaşmaya başlar. Üçüncü aşama veya dinlerin son döneminde ilahi dinler, mezhebi kuruluşlara dönüşerek kupkuru merasimler ve şekillere yönelik seremonilerden başka bir şey kalmaz.

Dinin ilimle aykırılığını savunanlar her zaman dinin orijinaline değil, dinin son safhasına yani bozulmuş ve taklitten ibaret kısmını nazar ederler. Dinin özü kaybolduğu zaman, din mensupları ilahi dinle alakası olmayan hurafe ve taklitlerle meşgul olurlar, ilim ve akılla izahı olmayan bu davranışlarını gören din karşıtları bundan dolayı dini reddederler, halbuki reddettikleri şeyin din olmadığını farkında değiller.

Yani bilimsel verilerimiz yeteneğimiz günden güne gelişmektedir. Başka bir ifade ile dünkü veya geçmişteki bilgimiz geleceğe nazaran her zaman noksan sayılmaktadır.

Bazı din alimleri her dini konunun bir bilimsel izahını bulmaya çalışırlar, halbuki ilmin ve aklın zamanla ilerlediğini ve geliştiğini göz önüne alırsak, farkında olmadan dinin değerini düşürdükleri ortaya çıkar.

III. DİN bir yönüyle kanun demektir. Kanunlar ilahi bile olsa, insanların arasındaki ilişki, kabiliyet ve ihtiyaç faktörlerine göre değişmektedir. Herhangi bir kanun Tanrısal bile olsa bu üç faktör göz önüne alınmadığı takdirde geçerliliği olmayan kurallardır. İnsanlar arasındaki; ilişkiler değişince, yetenekleri artınca, ihtiyaçları değişince tabiidir ki, kanunlar da o bünyeye ve bedene mütenasip olması gerekir. Eğer bilim kafilesi sürekli ilerlerse fakat dinde ilerleme kaydedilmezse, o zaman bilimle din arasında mesafe oluşur ve gün geçtikçe bu ara da genişler.

IV. Kabul edilebilen ilmi gerçekler dört aşamadan geçmek zorundadır:

1-Hipotez veya faraziye (Ön fikir).

2-Teori.

3-Özel tecrübe; deneylere dayanarak teorinin ispatıdır.

4-Genel tecrübe; deneylere dayanarak istisna kabul edilmeyen kurallar.

Dikkate değer konu, her hipotez ve hatta teori üç ve dört. aşamadan geçmediği takdirde, onu ilmi gerçek olarak kabul etmek mümkün değildir. Yıllarca bilim adamlarının, ısrarla ispat etmeye çalıştıkları teori ve düşünceleri bir gün bilimsel kanıtlarla reddedildiğini görmekteyiz. Bir grup bilim adamları hararetle ispatını çalıştıkları bir teoriyi, başka bilimciler tarafından şiddetli bir biçimde reddine çalıştıklarına tarih boyunca şahit olmaktadır. Daha ilginç tarafı, nasıl ki; dünkü bilimsel verilerimiz bugünkünden noksanmış, kuşkusuz bugünkü verilerimiz de yarınkinden noksan olacaktır.

Sonuç olarak; bilim insan aleminin ayrıcalığı ve yüceliğidir, ilim gerçeklik güneşinin tek ufuktur. İlmin de iki çeşidi vardır: Maddi ilimler ve ilahi ilimler.

Maddi ilimler tabiatın sırlarını keşfeder, ilahi ilimler ise hakikat sırlarını ortaya çıkartır. İnsan alemi her ikisini de tahsil etmelidir, birisi ile yetinilmemelidir. Nasıl ki bir kuşun tek kanadı uçması doğal değildir, aynen insan kuşunun da bir kanadı maddi ilimler ve diğer kanadı ilahi ilimlerdir. Birisi tabiatın ve ötekisi ise tabiatın ötesinden haber verir.

Bahai dini açısından, bilim ve dinin her birisi belli sahalarda birbirleriyle çatışmadan belirgin görevlerini yapmaktadırlar. Uyumsuzluk olduğu takdirde anlaşılma engellerin varlığını kabul etmekteyiz.

BAHAİLİK VE İSLAMİYET

Tüm Tanrısal zuhurlarda o dönemdeki insanların çoğu iman şerefine nail olamadılar. Ayrıca bunların bir kısmı da itirazcıların ve muhaliflerin grubuna dahil oldular.

Tanrı mazharlarına karşı itiraz edenler, muhalif olanlar ve hatta kin ve nefretle dolu düşmanlar onların en önde gelen muhalifleri; önceki dinlerin liderleri ve görünüşteki alimler idiler. O din adamları ki kendi din mensuplarına, gelecek olan zuhurun önemini söylüyorlardı ve herkese va'ad edilen ilahi zata iman etmelerini öğütleyip duruyorlardı.

Aynı zamanda zuhur döneminde Tanrı mazharını tanımayan ve dolayısıyla imandan mahrum kalanlar kendilerini mümin ve muvahhitler grubundan sayarlardı. Gece ve gündüz dua ve niyaz ile Tanrı'nın va'ad edilen kurtarıcının biran evvel teşrif etmesi için gözyaşı dökerlerdi. Ağlama duvarının taşlarına başlarını vuran ve ağlayan zavallı Yahudiler İsa'nın gelmesi için yalvarıyorlar mıydı acaba !!! Bekledikleri zat geldiğinde başına neler getirmediler ki!!! Hıristiyanlık'ta, gelecek zuhur Tanrı'nın Melekutu olarak müjdelenmiştir. Onun için Hıristiyanlar namazlarında her gün "Senin Melekut'un gelsin." diye dua ederler. Melekut geldiğinde, o istek sahibi olanların hiçbirisi onu tanımadılar ve hatta yüz çevirdiler.

İslamiyet'te, Mehdi'nin geleceği müjdelenmiştir. Bir grup "Eccellah ta'ala ferece" yani "Ey Tanrım; Onun gönderilmesinde acele et." Başka bir grup, deyiş ve nefeslerinde Mehdi'ye sıra gelince "Tez gele" diye Tanrı'dan iltimas etmesini isterler. Gelmesini acele ile isteyen zuhur zamanındaki o halk, Hz. Mehdi'nin mübarek göğsüne 750 kurşun sıkarak işte böylece me'vudu karşıladılar.

Yukarıdaki anlattığımız örnekler bize şu gerçeği gösterir ki, yeni zuhurlarda din adamlarının çoğu zuhur eden Tanrı mazharlarının hiçbirini iman ehli saymayıp, O ilahi zevata küfür damgasını da vurmuşlardır. Nebilerin serveri ve ziyneti olan Hz. Muhammet'e neler yapmadılar, reddetmek için nice kitaplar yazmadılar!.

Hz. Bab ve Hz. Baha'ullah dönemindeki görünüşte mümin ve muvahhid (Tanrı'nın birliğini inananlar) olanlar gene kendi iç karakterlerini gösterdiler ve tarihi tekrarlattılar. Kuran-i Kerim'deki (Bakara suresi ayet 87) ayeti doğruladılar.

"Sizin nefsinizin arzularına uygun olmayan şeylerle, gelen bütün peygamberlere kibirlendiniz, bir kısmını (o gelen peygamberleri) yalanladınız ve bir kısmını da öldürdünüz."

Nasıl ki İsa'yı Tevrat'ın yıkıcısı ve Muhammet'i Tevrat ve İncil'in yıkıcısı olarak yaygara ile ilan ettiler. Aynı şekilde Bahai'liği de İslamiyet'in yıkıcısı olarak söylediler ve yazdılar. Bu yazımızda ilahi dinlerin birbirlerini yıkmak için değil, tamamlamak için zuhur ettiğini vurgulamak isteriz. Bunun şahidi Kuran'daki ayetlerdir. Dikkatle Tanrı kitabını tetkik ettiğimizde tüm dinlerin İslam olduğunu görürüz. Hz. Baha'ullah'ın prensiplerinden bir tanesi dinlerin özü ve esasının bir oluşudur. Öyleyse ayrı ayrı görülen dinleri bir bütün olarak kabul etmek gerekir. Yani gelişme arz eden bir tek dindir. Gelişmekte olan Tanrı'nın dininin her merhalesine teslim olmak gerekir. Bahailer geçmiş bütün İlahi dinleri candan kabul etmekle beraber bugünkü Tanrı tecellisine de teslim olmuşlar ve kabul etmişlerdir. Dinlerin birliğine inanan Bahailer ayrıca tevhidin anlamını da Tanrı zuhurlarının birliği olarak biliyorlar. Tanrı birliğini, peygamberlerin birliğini, dinlerin birliğini bilinçli olarak inananlar nasıl olur da yıkıcı olsunlar. İrfan ve insaf ehli olanlar bu ihtilaflara itibar etmezler.

Dünyada milyonlarca Bahaiden ancak onda biri Müslüman kökenli olabilir. Geri kalan kısmı, Bahai olmadan önce İslamiyeti kabul etmeyen ve inanmayanlardan idiler. Bunlardan Baha'ullah'ı kabul etmeden önce yalnız Muhammed'e değil, İsa, Musa ve belki hiç bir İlahi peygambere inanmıyorlardı. Bahailiği kabul ettikten sonra tüm İlahi dinleri ve elçileri kabul etmek zorunda kaldılar veya daha doğrusu bu şerefe nail oldular. Hz. Baha'ullah'ın sayesinde dünyanın her tarafındaki Bahailer, İslamiyet'i kabul etmekle kalmayıp, her biri İslam'ın savunucusu oldular.

Bahailer, Hz. Muhammet'in hakkaniyetini ve İslam'ın hak dini olduğunu, inanmayanlar için candan çabalayıp gayretler sarf ederler. Bakınız bir Bahai tebliğde bir ateistle konuşurken nasıl Tanrı'yı tanımadan Bahai olunmazsa aynı şekilde Baha'ullah'tan önceki peygamberleri ve Muhammed'i kabul etmeden de Bahai olunmayacağını söyler. Bu mümkün değildir. Bahailerin Müslüman olmayanlara yaptıkları tebliğlerde en çetin ve tartışmalı geçen bölümü işte Hz. Muhammed'in Tanrı resulü olarak ispatlarıdır. Çünkü Hz. Muhammed'i kabul edemeyen bir kimse Bahai toplumuna intisap etmesi ve tescil olmasına kesinlikle olanak yoktur.

Bahai dini, Britanica Year Book'un istatistiğine göre dünyanın yaygınlık itibarıyla ikinci dinidir. Şu anda 231 memleket ve adada dağılım göstermiştir. Bahailer, Hz. Muhammed'e iman etmeden Bahai olamazlar. Öyleyse Bahailik İslamiyet'in yıkıcısı olmayıp, savunucusudur.

İlginç olan konu da şudur ki, Hz. Baha'ullah'ın doğuşuyla yalnız Hz. Muhammed'in hakkaniyeti değil Hz. İsa'nın hakkaniyeti Yahudilere açıklanmıştır. Hz. Musa'nın ve geçmiş bütün İlahi zuhurların hakkaniyeti örneğin Hz. Zerdüş'tün, Hz. Buda'nın ve benzeri bilinmeyen zuhurların hakkaniyeti herkese açıklanmış ve ortaya çıkmıştır. Evet Baha'ullah'ın güneşi Tanrı'nın Gününü (Yevm'ullah) getirmiştir. Baha'nın bahasıyla (ışığıyla) gizli ve karanlıkta olanlar açıklanmış ve aydınlanmıştır.

Kanımızca evham, bağnazlık ve taklitten uzak olan bir insaf sahibi kimse bu kısa açıklamadan anlar ki Bahai dini bir tavan gibidir. Yani değişik din duvarlarını bir çatı altında toplayandır. Tüm dinlerin birleştiricisi, uzlaştırıcısı ve gerçeği ortaya çıkarıcı İlahi bir Emir'dir.

H.z.Abd'ulbaha'nın hitabelerinde okuyan anlamıştır ki O mübarek H.z. Muhammed'in zuhurunun ispatını Yahudilerin ve Hıristiyanların Mabetlerinde benzersiz, açık bir şekilde beyan buyurmuşlardır. Daha öncesi H.z. Muhammed'in adını bu mabetlerde iyilikle anmayı kimsenin cesaret edemediği bir durumda bu tarihi konuşmalarıyla herkesi hayretler içinde bırakmışlardır.

Dünya ikinci Bahai Kongresi'nde 180 memlekette 30000'e yakın Bahai'nin katılımı ile 23-26 Kasım 1992 New York'taki konuşmalarda saygı ile H.z. Muhammed'in adını Müslüman kökenli olmayanların defalarca anmasının ne kadar gurur verici olduğunu hatırlatmak gerekir.

Bunlar gösteriyor ki, H.z. Baha'ullah İslam'ı tahrip değil teyit etmiştir. H.z. Baha'ullah bize öğretiyor ki, bütün dinler tek dinin gelişmekte olan şeklidir. Nasıl ki bir insan doğuyorsa, zamanla süt dönemi, emekleme çağı, oyun dönemi ve bilahare ergenlik ve olgunluk dönemine geliyorsa yani değişik merhaleleri geçiren ise de aynı insan oluşu gibi, dinlerde de her ne kadar isim değişikliği ve gelişmeden dolayı farklılaşma oluyor ise hepsi bir tek dinin yeni merhalesidir.

Yani Dinlerde Değişme Değil Gelişme Vardır.

“TANRI AYETLERİNİ HER SABAH VE AKŞAM OKUYUNUZ” AKDES KİTABI

Düşündüğümüz zaman, düşüncemiz “gayp”tır, gizlidir. Yani görünürde, ortada değildir. Ne zaman ki düşünce kelam şeklinde kendini gösterirse o zaman “şuhud” olur. Yani görünür hale gelir, gizlilikten ve gayp olmaktan çıkar. Nihan olan aşikar olur, pinhan olan ortaya çıkar. Öyleyse KELİME'nin bir yönü gayba, bir yönü de şuhuda (görünür) yöneliktir.

Aynı şekilde Hak gayp ve halk da şuhuttur denilebilir. Gayptan şuhuda iletişim ancak bir vasıta ile mümkün olabilir. Bu vasıta, İlahi mazharlar veya elçilerdir. Onlar kelimeye benzerler. Gaypta olan düşünce nasıl ki kelime ile görünür hale gelirse aynen batın ve gaypta olan Tanrı, İlahi mazharlar ve kelime şeklinde zahir olur. Bu yüzden İlahi elçilere mazhar yani Tanrı'nın zuhur ettiği yer denilir. Aynı şekilde Onlar Hak ile halk arasında vasıta ve irtibatlılar.

Kelam veya kelime batın ile zahiri birleştirdiği için Kuran-ı Kerim'de “O'dur zahir, O'dur batın.” diye buyurulmuştur. Hadid Suresi, ayet 3'te “O'dur ilk ve O'dur son, O'dur zahir ve O'dur batın” buyruğu Tanrı'nın ilki ve sonu olmadığına göre İlahi elçilere atfedilmiştir.

Tanrı kelimesi başka bir ifadeyle Tanrı zuhuru veya elçileri de denilebilir. Yani batını alemde zahiri aleme tecelli eden kelimedir. Tanrı zuhuratı alan elçilerdir. Bu kelimenin mucizesi yaratıcılık özelliğidir. Nasıl ki Tanrı yaratıcıdır, aynı şekilde onun kelimesi de yaratıcıdır. Tarih boyunca ilahi mazharların sözü tüm muhalefetlere rağmen, gönülleri fethedebilmiştir. Öyle kalpleri değiştirmiştir ki, müminleri şevkle ve sevinç ile şehadet meydanlarına sevk etmiştir.

H.z. Musa Firavunlara karşı, H.z. İsa inatla dolu yahudilere karşı, H.z. Muhammed cahil ve vahşi kabilelere karşı, H.z. Bab ve H.z. Baha'ullah ise müstebit sultanlara, tanınmış din alimlere, cahil ve bağınaz taklitçilere karşı Tanrı kelamını izhar eylediler ve o büyük engellerin karşısında muzaffer de oldular. H.z. Baha'ullah'ın Tanrısals kelamı ve ilahi nidası 225 memleket ve adadaki insanların gönüllerini feth etmiştir. Artık yeryüzünde (dünyada) Baha'ullah'ın zuhuratının nüfuz etmediği bir yer kalmadığı iddia edilebilir. Tanrı kelamının yüreklerde sevgi ve iman ateşinin meydana getirisi, yeni yaratılışın nedeni ve böylece ilahi mucizesi işte budur.

Tanrı kelamı, bu alemde Tanrı'nın zuhuratı olduğuna göre onunla bile olmak, temas kurmak tabiidir ki ruhani ve manevi mahsulleri meydana getirir. Bu yeni zuhurda bu imkan ve olanak tüm müminlere verilmiştir. Öyle ki herhangi bir Bahai sabah ve akşam Tanrı ayetlerini okursa, Tanrı ile yakınlaşmıştır, hatta onunla birleşmiştir.

Daha önceden de belirttiğimiz gibi Tanrı ayetlerinin sabah ve akşam okunması, namaz, günlük münacat ve dualardan farklı ve ayrıdır. Namaz, dua ve münacatlar kuldun Tanrıya yöneliktir. Fakat levih ve ayetleri okumak Tanrı'dan kullara iletişimin sağlanmasıdır. Sonuç olarak her ne kadar hepse Tanrı ile kulun yaklaşması ise de yön ve gayede farklılıklar olabilmektedir.

Geçmiş ilahi zuhurlarında, o zamandaki tüm insanlar için okuma imkanı ve şartları mevcut değildi. Herkes için okuma olanağı yoktu. Her yerde okuma materyalinin bulunması mümkün değildi. Fakat bu yeni zuhurda her sabah ve akşam Tanrı ayetlerinin okunması şerefi bu devirdeki müminlere nasip olmuştur.

H.z. Baha'ullah'ın, Bahailere “Tanrı ayetlerini her sabah ve akşam okuyunuz” buyruğu bir tavsiye olmayıp emirdir. Yani isteyen okusun, isteyen okumasın veya isteyen yalnız sabah, isteyen yalnız akşam okusun biçiminde değildir. Evet hem sabah hem de akşam Tanrı ayetlerinin okunması tüm müminlere farz, zorunlu ve bir kural olarak emredilmiştir.

Biz Hz.Baha'ullah'a aşık olan Bahailer Mevlamıza karşı sevgiden dolayı bu emri candan icra etmekteyiz ve hepimiz, ruhani sağlığımız için ilahi tabibin reçetesini bir daha okuyarak uygulamaya devam edeceğiz.

“TANRI AYETLERİNİ HER SABAH VE AKŞAM OKUYUNUZ, OKUMAYAN BİR KİMSE TANRI AHDİNE VE MİSAKINA VEFA ETMEMİŞ OLUR. “
AKDES KİTABI

TEBLİĞİN EN DOĞRU YOLU !

Nereden aldığımı ve kimin sözü olduğunu araştırayım!

“Hz.Abd’ulbaha’nın Amerika’dan ayrıldığı gün huzurlarına müşerref olabildim. Bu benim medarı iftiharımdır. Günlerden beri içimde taşıdığım bir suali sormak istiyordum. Fakat soracağım mevzu sonucunda, herkesle konuşmam için memur edileceğimden korkuyor ve hayli zamandan beri sakladığım soruyu bir türlü soramıyor ve kendi kendime üzülüyordum. Nihayet son gün geldi. Huzura vardığımda hemen buyurdular: “Acaba kimsenin soracağı herhangi bir soru var mı!” Derhal sordum: “Hz. Baha’ullah’ın Emrini tebliğ etmenin en doğru ve en iyi yolu nedir!” Mübarek çehreleri değişti ve gayet sarih bir lisanla aşağıdaki beyanları buyurdular:

“Birinci adım, ruhani isteğin kalplerde belirlenmesi, sonra Bahai hayatının gelişmesi. Susuzluğu gidermenin yolu budur. Bütün düşünce ve dikkatinizi ahiret hayatına toplayınız. Mukaddes kitap ve peygamberlerin haberlerini okuyunuz, bu hususta tahsil ediniz. Hz. Baha’ullah’ın ayetlerini okuyunuz ve üzerinde düşününüz, dua ediniz ve bu iki yapıcı mühim esası unutmayınız, bu iş için çok vakit sarf ediniz. Muhakkak ki bu suretle gide gide o ruhani susuzluk ve istek sizin kalbinize yerleşecektir. İşte bu halin oluşmasından sonra Bahai hayatının gelişmesini sağlayabilirsiniz. Nitekim Bahai hayatına haiz olabilmek için, dünya insanlarından daha çok şefkatli olmalı, doğru ve herkesten temiz olmalı, yalnız ve yalnız hak ve hakikat taraftarı olmalı ve ilahi usule uygun bir hayat yaşamalı.”

GÜNDE 95 DEFA ALLAHU’ABHA’NIN ZİKRI

İslami felsefenin şirin konularından biri İSM-İ AZAM konusudur. İsim ad, azam da en büyük anlamındadır. Tanrı’nın bir çok isimleri vardır. Bunlardan en büyüğü İsm-i Azam’dır. İsm-i Azam sır olarak biliniyor ve yeni zuhurda açıklanacağı bekleniliyordu. Ama Hz. Muhammed’in zuhurunda istisna olan bir kaç ermiş kişiden başka kimse İsm-i Azam’ı anlamamıştı.

Burada iki meseleyi çözmek gerekir. Birincisi, Tanrı’nın isimleri arasında neden birisi diğerlerinden daha büyük olsun. İkincisi ise, neden İsm-i Azam’ın belirli bir süreye kadar gizli kalması icap etsin.

1-İsm-i Azam, Tanrı’nın güzelliği, nuru, celal ve azametidir. Bir ağacın varlığını göz önüne getirelim. En önemli dönemi meyve veya mahsul zamanıdır. Zaten bir ağacın, tohumken, filiz,dal, yaprak ve çiçek verirken o ağacın gayesi mahsul ve meyve vermesidir. Aynı şekilde tüm peygamberlerin beşeriyetin gelişmesine ve yetişmesine çabaları olmuştur. Hz. Musa, Hz. İsa, Hz. Muhammet ve diğer geçmiş peygamberler insan alemini Tanrı gününe yani YEVMULLAH için hazırladılar. Tabiidir ki böyle özel günde Tanrı’nın özelliği ortaya çıkmıştır. Böylece EBHA adıyla kendini göstermiştir.

2- Ergenlik ve buluş çağının gereği, idrak ve anlayışın artması ve fiziksel olarak vücudun gelişmesidir. 2-3 yaşlarında çocuğunu bir baba tehlikelerden “cız, cız”şeklinde ikaz ediyor ise buluş çağındaki aynı çocuğunu tehlikelerden korumak için delil, mantık, akıl, ve anlayışla ikaz edecek ve uyaracaktır. Baba aynı baba ve çocuk da aynı çocuk, fakat gelişme ve anlayış farklı olduğundan uyarıların biçimi yani seviyeleri değişmiştir.

Beşeriyet bir zamanlar süt emen çocuk gibi idi. Sonra emekleme çağına girdi ve şimdi de buluş çağına girmek üzeredir. Artık İsm-i Azam’ı anlama devri gelip çatmıştır. İnsan alemi buluş çağına varmadan bu yüce kelimeyi anlamak kabiliyetinde olmadığı için gizli kalma hikmetinde idi. Eski zamanlarda nice büyük alimler ve akıllılar İsm-i Azam’ın anlamından aciz idiler. Ama artık bu yüce devirde Hz.Baha’ullah’a iman edenler karşı karşıya geldikleri zaman yani cemel görünce İsm-i Azam’ı ALLAH-U EBHA’yı dile getirirler ve kutsal kitabımız “AKDES”te her bir Bahai’nin günde (24 saatte) 95 defa Allah’u Ebha’yı yani İsm-i Azam’ı zikretmesi bir kural olarak konmuştur. Bir Bahai namaz, oruç ve diğer hükümler gibi bu emri de her gün yerine getirmektedir. İşte Tanrı’nın en büyük isminin zikri yani günlük 95 defa candan “ALLAH’U EBHA”nın söylenmesi gönüle şifa verir, kalp ufkunu aydınlatır, ruhu harekete geçirir ve yükselmesine neden olur. Allah’u Ebha zikri bizi Hz.Baha’ullah’a yaklaştırır ve Tanrı yakınlığı kazandırır.

Böylece Allah'ı Ebha'nın söylenmesiyle Tanrı eşliğinde şükranlarımızı arz etmiş oluruz. Yani Tanrı yakınları evliya ve ermişlerin hasretle gözlediği ve vuslatına kavuşamadıkları İsm-i Azam'ın tanınmasını bizlere nasip buyurduğu için şükür etmek gerekir.

Eski zamanlarda alfabetik harflerin sayısal değeri üzerinde duruluyordu. Bu hesaplama ebced (elif=A, Be=B, Cim=C ve Dal=D) harfleri ile yapılıyordu. Fakat günümüzde unutulmuştur. Ebced harflerine kısaca değinmekte yarar vardır. Her alfabetik harfe bir sayısal değer verilmiştir. Böylece harflerden oluşan kelime de sayısal değer kazanmış olur. Yani bir kelimenin harflerini teşkil eden sayısal değerinin toplamı o kelimenin sayısı olur. Mesela, Baha kelimesi B-A-H-A harflerinden meydana gelmiştir. Arapça harfleriyle bu 4 harfin sayılarının toplamı 9'a eşittir. Yani 9 sayısı Baha'ya eşittir. Böylece 9= Baha ve İsm-i Azam sayısıdır.

Ebced harflerine meraklı olan dostlar için kısaca izah edelim:

Ebced harfleri toplam 8 kelimededen oluşmaktadır. Bu kelimelerin bir anlamı olmadığını hatırlatalım.

1-abcer 2-hevez 3-hoti 4-kelemen

5-sa' fez 6-gereşet 7-sakhaz 8-zazek

Konuyu daha iyi kavramamız için her kelimeyi meydana getiren harflerin altındaki ona ait sayısal değerini yazacağız. Böylece her harf bir sayısal değer kazanmış olur. Öyleyse her kelimenin sayısal değeri o kelimeyi oluşturan harflere ait sayısal değerlerin toplamına eşittir.

a b c d h v z(ze) h t(ta) y(ya)

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10

k l m n s(sin) a(ayn) f s(sad)

20 30 40 50 60 70 80 90

q(kaf) r ş t(te) s(se) H(hk) z(zal) z(zad) z(za) g(gayn)

Kuran-ı Kerim'in bazı surelerinin başında kesik harflerin (Huruf-i Mukattaa) bulunuşu ebced harfleriyle belirli tarihlere işaretler. Örneğin Fatiha ile Rad sureleri arasındaki kesik harflerin toplamı ebced hesabıyla 1267 dur. Hz. Muhammed'in Emrini açıkça ilanı hicretten 7 yıl önce olmuştur. Hz. Bab'ın zuhur tarihine bu 7 yılı ilave ettiğimiz takdirde Kuran'ın kehaneti yani 1267 ortaya çıkar.

Hz. Ali'den rivayet edilen bir hadiste, İsm-i Azam'ın Bismillahirrahmanirrahim'de gizli olduğu vurgulanıyor. Burada iki önemli noktayı işaret edelim:

a) EBHA kelimesinin harflerinin toplamı ebced hesabıyla 19'a eşittir. Bismillahirrahmanirrahim de Arapça harfleriyle 19(Ebha)dur.

b) İmam Cafer'i Sadık "El ba'e Baha'ullah" yani Bismillah'ın tefsirinde Ba'nın Baha'ullah olduğunu buyuruyor.

MÜBELLİĞ GÜREŞÇİ GİBİDİR

Bir güreşçinin minderde başarı kazanması sadece güç ve kuvvetine bağlı değildir. Nice güçlü pehlivanlar kuvvetli oldukları halde yenik düşmüşlerdir. Bir güreşçinin, gücünün yanında TEKNİKten de pay alması gerekir. Güreşçi için kuvvet her ne kadar gerekirse teknik bilmesi de o kadar elzemdir. Teknikten haberdar olmayan güçlü bir güreşçi hayal kırıklığına uğrar.

Yukarıdaki örnek bir mübelliğ için geçerlidir. Mübelliğde ki iman, güreşçide ki kuvvetin aynısıdır ve şarttır. Fakat tebliğde iman yalnız başına yeterli değildir ve hikmet de gereklidir. Buradaki hikmet, güreşçinin tekniğine benzer. Çok mümin bir mübelliğ hikmeti uygulamadığı takdirde bazen tebliğde istendiği kadar başarılı olmayabilir.

Öyleyse imanla dolu hem de bilgili bir mübelliğ acaba tebliğde adaletsizlik yapar mı! Aklımıza gelen yanıt 'hayır' dır. Halbuki bazen mübelliğ de adaletin dışına çıkar. Nasıl! Bu konuyu Hz. Baha'ullah'ın bir buyruğunu göz önüne alarak inceleyelim. Buyuruyorlar ki; "Eğer konuşmacı (mübelliğ), dinleyicinin(müptedi) kapasite ve anlayışının üstünde konuşursa adaletin dışına çıkmıştır." Bu örnek, imanla alakası olmayan ince bir tekniktir. Teknik şudur ki, herkesle anlayabilecek bir dil veya seviyede konuşmak lazımdır. Bakınız, imanlı hem de çok bilgili bir mübelliğ, iştiricinin veya müptedinin anlayış ve kapasitesinin üstünde bildiklerini ona yüklerse ve karşı taraf da bunu taşıyamazsa acaba bir faydası olur mu! Halbuki kendi bilgi hazinesine göre değil, müptedinin anlayış derecesine göre Emri tebliğ ettiğinde müptedi konuyu kavradıktan sonra zamanla gelişir ve yetişir.

Bu basit örnekle anlaşılıyor ki teknik yani hikmet tebliğin şartıdır. Hikmetsiz tebliğ olamaz, denilebilir. Bu tekniği yani hikmeti nasıl elde edelim. En doğru yolu levihlerde ve kutsal yazılarda teferruatıyla bulabiliriz. Hikmetle ilgili bir makalemizi ilerdeki mektuplarımızda ele alırız.

Hız. Şevki Rabbani bu hususta buyuruyorlar ki, İlahi emrin prensiplerini açıklanmasında son derece dikkat ve titizlik gerekmektedir. Tebliğ emrindeki muvaffakiyetin husulü sadece sadakat, hulûs ve imana bağlı olmayıp, aynı zamanda tedbir, son derece düşünme ve hikmet de lazımdır.

PERVAZ

Farsça bir kelime olan pervaz'ın anlamı "uçuş" demektir. Kuşların uçuşlarını biliyoruz ve görüyoruz. Acaba insan da uçabilir mi! Bunun cevabını Hz. Abd'ulbaha çok tatlı bir şekilde Paris seyahatlerinde Bay Scott'ın evinde 27 Kasım 1911 tarihinde bir konuşmalarında ifade buyurmuşlardır. Hz. Abd'ulbaha, Paris'te iken uçağın kalkışına şahit olmuşlar ve son derece o manzaradan hoşlanmışlardır. Uçağın kalkış ve pervazını bir örnek olarak almışlar ve son derece önemli olan yaşam dersini bizlere vermişlerdir. Buyuruyorlar:

"Bugün; burada, kapının önünde yeryüzünün (uçanın) kalkışını gördüm. Çok hoş bir görünüm idi. Gerçekten çok acayip bir sanattır. Beşerin gücünü gösteren bir delildir, Tanrı insana öyle bir güç vermiş ki kuşların kapasitesinin üstündeki bir zirveye pervaz ediyor.

Gene buyuruyorlar:

"Bu yeryüzü çok çok hoşuma gitti."

Hız. Abd'ulbaha'nın da hoşlandığı ve methini yaptığı uçağın kalkışı ve pervazı son derece güzel ve ihtişamlı bir manzaradır. Dev gibi demirden bir kuşun, içinde yüzlerce insan ve tonlarca yük, azamet ve ağırbaşlılıkla havalanması ve pervazı hayret verici aynı zamanda zevkli bir görünümdür. Hz. Abd'ulbaha, uçağın kalkış ve pervazını bir benzetme olarak beyan buyurmuşlardır. Şöyle ki her şeyin bir pervazı vardır. Uçak yakıtın etkisi ve kuvveti ile pervaz eder. Kuşların pervazı da kanatları ve latif olan havanın etkisi ile olur. Aynı şekilde insanların aklı, ruhu ve kalbi içinde bir pervaz vardır. Fakat insan ruhunun pervazı İlahi beşaretler (müjdelere) ile olur. İnsan aklının pervazı algıların artmasıyla olur. İnsanların kalbinin pervazı Tanrı sevgisiyledir. İlahi öğretilerin nüzul sebebi; insan ruhunun pervazı ve Melekut-i Ala'nın zirvesine ulaşabilmesi içindir. Ayrıca insan kalbinin Tanrı sevgisiyle pervaz edebilmesi içindir.

Öyleyse her şey için bir pervaz vardır. Yani her şey en yüce mertebeye ulaşmışsa o pervaz etmiş demektir. Örneğin, bu lamba ışık verdiği takdirde en yüce mertebesine ulaşmış ve kendine göre pervaz etmiştir. Bu çiçek, en yüce mertebesine ulaştığında pervaz etmiş olur. Aynı şekilde insanında en yüce mertebesine vasil olduğu takdirde pervaz etmiş sayılır. Fakat insanın pervazı iman ile olur. İnsanın pervazı insan aleminin faziletleriyle olur. İnsanın pervazı insanlık kemallerinin elde edilmesiyle olur. İnsanın pervazı ilahi öğretilere göre amel etmesiyle olur. İnsanın pervazı insan aleminin birliğine yapacağı hizmetle olur. İnsanın pervazı hakikat nuruyla aydınlanmasında olur.

BEDİ (YENİ)

İnsan aleminin tümünü bir insan vücuduna benzetebiliriz. Bir insanın doğumdan sonra gelişmesini göz önüne alırsak, ilk olarak emikleme ve sonra yürüme, oyun çağı, okul çağı, ergenlik öncesi ve bilahare buluş (ergenlik) çağına girmektedir. Ergenlik çağının belirtilerini hepimiz biliyoruz. Bu dönemde özellikle bedensel ve düşünsel olarak yeni bir safha açılır ve yepyeni bir çağ başlar. Aynı şekilde insanlık alemimiz de değişik gelişmeleri geçirdikten sonra artık ergenlik çağına adımını basmış bulunur.

Tüm geçmiş zuhurlar (peygamberler) insan aleminin bu güne ulaşması için Tanrı tarafından görevli idiler ve insan aleminin bünyesini kabiliyetine göre geliştirmeye çaba saffettiler. Değişik çağlarda insanın gelişmesi tedrici bir ilerleme şeklinde olmuşsa da, ergenlik çağına girdiğinde birden ve fark edilir değişiklikler ve gelişmeler ortaya çıkar. Yani daha önce kişide bulunmayan özellikler bu dönemde kendini gösterir. Örnek olarak; kadın ve erkeğe özgü olan değişiklikler ve özellikler peyda olur. Kısacası ergenliğin özelliğini bir kelime ile ifade etmek gerekirse YENİLİKLERin ortaya çıkması çağı denilebilir.

Madem insan aleminde ergenlik çağına girmişse, en büyük özelliği olan kısa bir ifade ile YENİLİKLERin zuhur etmesi gerekmektedir.

Geçmiş çağlarda nübüvvet ve risalet, yani nebilik ve resullükten bahsedilirken bu İlahi zuhurda yani ergenlik çağına yakışan zuhurda, Rabb'in tecellisinden söz etmek gerekir.

Tanrı'nın bu yeni (bedi) Emrine hangi taraftan bakarsanız yenilikler görürsünüz. Bahai dini, geçmiş dinlerin esaslarını her ne kadar yeniliyorsa da, ergenlik çağının özelliğine uygun olarak gelişmeler ve yenilikler getirmiştir. Özet olarak Hz. Baha'ullah'ın "Yeni (Bedi) Dünya Düzeni" diye ifade edilebilir.

Hız. Baha'ullah'ın Yeni Dünya Düzeni hakkında değişik anlatım şekillerinden bir tanesini bu makalemizde beraber inceleyelim.

Hız. Baha'ullah'ın Yeni Dünya Düzenini iki bölümde incelemek mümkündür.

1-HÜKÜMLER: Bu bölümün muhtevası şer'î hükümlerdir ki, her dinde yapı ve biçimi değişiklik göstermiştir. Mesela namaz, oruç ve hac her dinde bulunmasına rağmen şekli ve icra tarzında hep

değişiklikler olmuştur. Evlenme, hukuk ve benzeri hükümleri de insanlar arasındaki ilişkilerde farklılık arz ettiği için her dinde Tanrı'nın kendi iradesiyle değişmeler olmuştur. Bahai dininde şer'i hükümlerde asrın icabına dayanarak Tanrı'nın taktir buyurduğu şekilde yenilenmiştir.

2-PRENSİPLER: Dinin ilke ve esaslarını ihtiva eden bu bölüm, kendisi de iki kısımdan ibarettir.

a)Ruhani Prensipler:

Ahbablar arasında 12 prensip olarak bilinen Bahai akidesi aşağıdaki gibidir.

*Genel Barış

*İnsanlık Aleminin Birliği

*Gerçeğin Serbestçe Araştırılması

*Allah'ın ve Elçilerinin Birliğini Tanımak

*Dinin Ana Maksudı Birlik Olduğu

*Din Akıl ve İlim İle uyumlu olmalı

*Kadın Erkek Eşitliği

*Taassupların Terk Edilmesi

*Eğitim ve Öğretimin Umumi ve Mecburi Olması

*Evrensel İktisadi Problemlerin Çözümü

*Umumi Yardımcı Bir Dünya Dilinin Olması

*Milletlerarası Bir Adalet Divanının Planlanması

b)İDARİ PRENSİPLER:

Bahai Dininde idari prensip veya İdari Düzen, dinler tarihinde benzeri bulunmayan Tanrı'nın Akdes Kitabı'nda temelini attığı bir dünya düzenidir.

İdari düzenin ne olduğunu anlamak ve anlatmak bizim kapasitemizin üstündedir. Hz. Şevki Rabbani'nin buyurduğu gibi ceninde olan bu düzenin mahiyetini şimdilik hakkıyla kimse anlayamaz, ilerde inkişaf edip yüceliği ayan olacaktır.

Bahai olmanın şartı hem hüküm hem de prensiplere sınıksız bağlı olmaktır. İdari prensipler, yani Bahai kuruluşlar bu yüce Emrin bir parçasıdır. Tabiidir ki Emrin ruhu Bahai kuruluşlarında (mahfiller, 19 gün ziyafetleri vb.) akmaktadır. Bir Bahai bu kuruluşlar içinde bulunmasıyla, Ahd-u Misak'a bağlı kalarak Tanrı Emrinin ruhuyla temastadır denilebilir.

Sonunda ve sonuçta çok çok önemli olan Hz. Şevki Rabbani'nin bu buyruğu üzerinde hep beraber derince düşünelim ve ufuklarımızı genişletelim:

“Şiraz'da doğup Tahran'da yeniden alevlenen, Bağdat ve Edirne'de ateşi körüklenen, batıya götürülüp bu gün beş kıtanın saçakları aydınlatmakta olan bu ölümsüz, bu dünyaya hayat bahşeden Ruhun; gelişmesini canlandırmak ve yayılan enerjisini kanalize etmek üzere düzenlenmiş müesseselerin içine girerek hulul etmesinin zamanı şimdi gelmiş bulunmaktadır.”

Ya Baha-ul Abha

SON PEYGAMBERLİK (1)

İkan'da Hz. Baha'ullah buyuruyorlar: “Her devirde, o devrin insanları kitabın bir ayetine dayanarak (Artık bundan böyle dünyaya başka bir peygamber gelmeyecektir.) gibi boş sözler söylemişlerdir... Pek çok millet bu ruh hastalığına müpteladır.” Altını çizdiğimiz buyruk hakkında Gülpayegan'lı Ab'ul Fazail “Feraid” kitabında son peygamberliği “Hatemiyyet veya salgın umumi Veba” biçiminde ifade etmektedir.

Hz. Baha'ullah'ın buyruğundan ilham alarak şöyle denilebilir: Son peygamberliğe itikat etmek bir çeşit inanç patolojisi veya hastalığıdır. Yani aile, toplum ve din adamlarından nesilden nesle bulaşan salgın bir hastalık olarak kabul edilmektedir.

Bu hastalığın umumi oluşu ilginçtir. Şöyle ki Yahudilerde, Hıristiyanlarda ve daha önceki dinlerde aynı özelliği arz eden hastalığı görmek kabildir. Tarih boyunca, her önceki din, bir sonraki dini kabul edemeyişi onun şahididir.

Bu hususta Kuran'da Yahudilerle olan örnek insaf sahibi için yeterlidir ve konuyu net bir şekilde açıklar:

Maide suresi, ayet 64:

“Yahudiler; Allah'ın eli bağlıdır (Peygamber gönderemez) dediler. Dediklerinden dolayı elleri bağlansın, lanet olsun. Hayır! Allah'ın iki eli de açıktır. Nasıl dilerse öyle ihsanda bulunur. Şanıma and olsun ki; sana Rabbından indirilen onların azgınlığı ve küfrünü arttırır. Aralarında ta kıyamete kadar sürecek düşmanlık ve kin attık, savaş için ne ateş yakarsalar Allah onu söndürür.”

Yukarıdaki ayetin tercümesine biraz yorum katarak Tanrı elinin bağıllığını, rızık ve dünyevi nimetler olarak mana vermeye çalışıyorlar. Halbuki Yahudilerin o zamandan bu yana Musa'dan sonra bir peygamberin gelmeyeceğini ve dolayısıyla Hz. Musa'dan sonraki peygamberlere iman etmemeleri Kuran'daki ayetin hakiki manasını izah eden canlı ve mantıklı bir delildir. Ayrıca eğer Tanrı elinin bağıllığı rızık ve dünya nimetleri yönünden olsaydı, hiçbir Yahudi'nin Tanrı'dan rızık ve nimet istememesi gerekir. Halbuki milyonlarca Yahudi ibadethanelerinde yalvarıp yakararak Tanrı'dan nimet ve lütf diliyorlar. Evet, Yahudilerin Tanrı'ya dua ve niyaz etmeleri yukarıdaki kutsal ayetteki anlamı bazı yorumcuların anlayışına uymadığını gösterir. Tanrı elinin bağıllığı anlamının destekleyen, yani Musa'dan sonra artık peygamber gelmesinin mümkün olmadığı inancını ortaya çıkaran Kuran'ın ayetini inceleyelim:

Mümin suresi, ayet 34:

“And olsun ki daha önce de Yusuf size delillerle gelmişti, o vakit de onun size getirdikleri şeylerden şüphelenip durmuştunuz. Hatta Yusuf ölünce “bundan sonra Allah asla bir peygamber gönderemez” demiştiniz. İşte haddini aşan şüpheçileri böyle şaşırır.”

Yukarıdaki ayette şaşırtır kelimesi üzerinde düşünmek gerekir. Önemli bir konuyu hatırlatmakta yarar var. Yahudiler, Hz. İsa'nın zuhurunu beklerler, ancak Musa'nın şeriatını yaymak için gelecektir, yoksa yeni bir din tesisi için değildir. İslamiyet'te de benzer itikadı görmekteyiz. Şöyle ki; Hz. Mehdi'nin geleceği ekseriyetle beklenir. Fakat yeni bir dinle değil, İslamiyeti yayacaktır diye itikat ediliyor.

Tarih geleceğin aynasıdır. Görüp ondan ders almak gerekir. Bakalım geçmiş dinlerin bu hastalıktan dolayı zarar ve zıyanları ne idi! Tabiidir ki; Tanrı zuhurlarından ve asrın İlahi şeriatinden mahrum ve nasipsiz kaldılar. Bugün ise gene aynı değişmez neticeyi beklememiz lazımdır.

Son Peygamberliğine itikat edenlerden Ahzap suresi 40. ayetin şan-i nüzulünü araştırmak lazım. Zeyd'in boşanmış eşi Hz. Muhammed'in nikahına gelince itirazlar başladı. Oğlunun karısıyla nasıl evlenebilir dediler. O zaman bu ayeti kerime nazil oldu: “Muhammed sizin erkeklerinizden hiçbirinin babası değildir. O Allah'ın resulu ve nebilerin sonuncusudur. Allah her şeyi bilendir.”Burada, Zeyd'in Peygamberin evladı olmadığını ve mirasla gelen nübüvvet artık, erkek evladı yaşamadığından Nebiliğin tesisi mümkün olamayacağını vurgulamışlar. Bu ayetin şahidi “Eğer İbrahim yaşasaydı (Hz. Muhammed'in erkek evladı) Nebi olacaktı.” diye hadisi şeriftir. Nebilik kapısı kapandığı fakat Resuller'in geleceğini vurgulayan bazı ayetler peygamberlerin geleceğini haber vermektedir. Örneğin Araf suresi ayet 34'te “Ey Adem Oğulları size peygamberler gelecektir.” Bu ayetin gelecek zamanda olduğu Arapça bilenler için açıktır. Fakat “Ya Beni Adem!” hitabının Hz. Adem'den sonrakilere ait olduğunu ortaya atanlar vardır. Kuran'ı dikkatle incelediğimizde aynı surenin 4 ayet yukarısı yani 31. ayette “Ya Beni Adem her mescide güzel elbiselerinizi giyinerek gidiniz.”hitabı Müslümanlara ait olduğu belli eder.

Nakli delilleri daha geniş ve ayrıntılı olarak Bahai kitaplarında görebiliriz. Burada üç akli delil üzerinde durmak istiyoruz. Yani son peygamberlik konusunu savunanlardan bu üç sorunun cevabı belki konuyu açıklık getirir.

1- a)Tanrı'nın rahmeti acaba sınırlı mıdır! yoksa sınırsız mıdır! Rahmeti sınırsız olduğu herkesçe biliniyor.

b)Tanrı'nın sayısız rahmetlerinden en büyüğü nedir! Kuşkusuz en büyük rahmeti Tanrı peygamberleridir.

Yukarıdaki izahtan sonra her akli selim hükmeder ki Tanrı'nın en büyük rahmetlerinden olan Peygamberlerin hiç bir zaman sınırlandırılmaları mümkün değil ve son bulamazlar.

2-Tanrı dini acaba mükemmel midir! Yoksa noksan mı zuhur ederler! Bu sorunun cevabı tabiidir ki; kendi zamanı için tüm dinler mükemmel bir şekilde zuhur eder. Bunun en güzel şahidi En'am suresi ayet 152:

“Sonra, iyilik her şeyi tafsilatlı, açıklamak ve hidayet ve rahmet olmak üzere Musa'ya Kitabı verdik. Rablerine kavuşacaklarına belki artık inanırlar.” Bu ayetten anlıyoruz ki bir dinin mükemmeliyeti ondan sonra bir daha İlahi bir dinin gelmemesi anlamında değildir. Bu hususta şöyle iddia ediliyor. Tevrat mükemmelmiş, fakat onu bozmuşlar. Kuran'ın kabul buyurduğu ve ellerinde bulunanı Tevrat ve İncil'i onayladığı halde, bozulmuş olarak kabul edelim! Öyleyse yeni gelen bir peygamber semavi ve mükemmel olan bu kitapları düzelterek orijinal şekline neden getirmedi! Ve yerine yepyeni kitaplar ortaya çıkardı!

3-Tanrı dinlerinin gerçeği acaba mutlak mıdır, yoksa nispi midir! Dinlerin hakikati, mutlak olmayıp nispidir. Eğer mutlak olsaydı, dinlerin yenilenmesi gerekmezdi. İlk din tüm gerçeği getirip müteaddit dinlerin olmaması gerekirdi. Bilindiği gibi “Tanrı'nın sıfatları Tanrı'dan ayrılmaz.” Şöyle ki, Tanrı güçlüdür. Tanrı bilgidir dediğimiz zaman ezelden ebede dek Tanrı'nın güç ve bilgi sahibi olduğu kastedilir. Başka bir deyimle Tanrı'nın sıfatları için bir sınır yani başlangıç ve son tasavvur edilemez.

Yukarıdaki şemada Tanrı sıfatları için bir (b) başlangıç ve bir (s) son kabul edersek, bu hududun dışındakiler acaba Tanrı sıfatlarından yoksun mudur! Estağfurullah! Öyleyse her mümin inanır ki, Tanrı'nın bütün sıfatları O'ndan ayrılmaz. Tanrı'nın sıfatlarından birisi Rab'lık veya mürebbilik yani eğitim vermektir. Bu sıfatın tecellisi ancak İlahi peygamberlerle mümkündür. Tanrı yaradılışın ezeliinden ilk insana aynı zamanda peygamberlik görevi vermiş yaradılışın sonuna kadar peygamberleri görevlendirmiştir. Rablığın sona ermesi Tanrı şanı değildir. Bu gerçeklerin görülmesindeki engeller evham perdeleri ve taklittir.

Bilindiği gibi inançlar iki şekilde insanlarda oluşmaktadır: Birisi; serbestçe araştırma ve tetkik sonucunda elde edilir ki, bunu Tahkiki inanç denir ve diğeri ise; araştırmadan, fikrin doğruluğunu incelemeyen ve kaynağından haberdar olmadan elde edilir ki, buna da Taklidi inanç denir. Taklidi inanç; ilk elde edildiği zaman çok gevşek olmasına karşın demir zincir gibi sağlamdır.

Bu salgın evham ve taklit hastalığının teşhisinde üç belirtiyi görmek mümkündür:

1- İnanıldığı konuların aydınlanması ve çözümü için herhangi bir çabada bulunmaz . İncancına ters düşen her fikri araştırma yerine karşı gelerek mücadelede bulunur.

2- Evham ve taklit içinde olan birisi, gözü karanlığa alışmış bir kimseye benzer, aydınlıktan rahatsız olur. Yeni görüşten her zaman kaçır.

3- Taklitçinin terazisi yanlış tarttığından her zaman tartı ve ölçüsü sağlıksız ve yanlış çıkar.

Sonuç olarak, Adem dönemi Hz.Muhammed ile sona ermiştir veya ümmetçilik evrenselliğe dönüşmüştür. Çünkü Hz.Baha'ullah'ın zuhuru Nebe-i Azimdir, Rabbin tecellisidir, yeni bir dönemin başlangıcıdır. Kur'an'da 6666 ayetindeki bir tek hatemul nebiyyin ayetine karşın 20'den fazla ayette "İka'ullah" yani Tanrı ile görüşme ve mülakatı vaadi vardır. "NÜBUVVET DEVRİ SONA ERMİŞ VE EZELİ HAKİKAT DERVİ GELMİŞTİR."

PEYGAMBERİMİZ SONDUR! (2)

Sanmayın ki makalemizin başlığı sadece Müslümanların ifadesidir. Tüm geçmiş dinlerin mensuplarıyla konuştuğumuz zaman anlaşılıyor ki son peygamberlik meselesi hepsinde de vardır. Hatta İslamiyet'ten önceki dinlere bağlı insanlar daha da koyu son peygambercilerdir.

Bu iddianın açıklaması için kutsal kitapların bazı ayetlerini birlikte inceleyelim:

Tevrat ve Yahudilik:

*Çıkış, bab 31, ayet 15:

"Ve nesillerde Sebti (İstirahat günü olan cumartesi günü) ebedi bir ahit (sözleşme) olmak üzere, İsrail oğulları Sebti tutacaklar. O İsrail oğulları ile benim aramda ebediyen bir alamettir."

*Mezmur 19, ayet 7:

"Rabb'in Şeriatı (Musa'ya indirilen din) kamildir, canı tazeler."

Yukarıdaki belirgin yazılan "ebediyen ve kamildir" kelimeleri üzerinde biraz düşünmek gerek. Tevrat'ın kamillliğini destekleyen Kuran'ın En'am suresi 154. ayet şöyle buyurmuştur:

"Sonra, iyilik edenlere bir bütün halinde her şeyi ayırt edip açıklamak üzere doğru yolu gösteren ve rahmetten ibaret olan kitabı (Tevrat) Musa'ya verdik. Artık Rab'lerine kavuşacaklarına belki inanırlar.

Anlaşılıyor ki; kitabın mükemmelliği başka bir İlahi yol gösterici kitabın gelemeyeceği anlamında değildir.

*Tevrat- İşaya bab 48, ayet 12:

"Ey Yakup! ve çağırduğın İsrail! Beni dinle, Ben O' yum, ilk Benim son da Benim ."

Tevrat ve İncil'den bazı ayetler şahit olarak getirildiği zaman, bazı insanların yüzleri ekşir, "Bu kitaplar bozulmuş ve değiştirilmiştir." derler. Tahrif meselesinde hiç araştırmadan, yani bilgisi olmadan fikri olanların sayısı çok olduğu için bir başka sohbetimizde Bahai kaynaklarından yararlanarak konunun gerçeğini araştırma olanağını bulacağız. Bununla birlikte Yahudilerin son peygamberlikle ilgili iddialarını doğrulayan Kuran-ı Kerim'den iki ayeti şahit getirmemiz yerinde olur.

Maide suresi ayet 64:

"Yahudiler, Allah'ın eli bağlıdır (peygamber göndermez) dediler, dediklerinden dolayı elleri bağlansın, lanet olsun. Hayır! Allah'ın iki eli de açıktır."

Yukarıdaki ayeti asırlardır okuruz fakat manası üzerinde bir parça düşünseydik Yahudilerin itirazlarını şüphesiz biz de tekrarlamazdık.

İnsaf sahibi olanlar için Maide 64. ayetin tümünün, bir çok konuları ihtiva ettiği ve içinde dersler olduğu kanısındayız. Fakat hakikat arayıcılara bu konuda doyurucu bir ayeti daha şahit getirelim, ta ki herkese bu ayet-i şerife yol gösterici bir lamba olsun.

Maide suresi, ayet 34:

“And olsun ki, daha önce de Yusuf size delillerle gelmişti, o vakit de Onun size getirdiği şeylerden şüphelenip durmuştunuz. Hatta Yusuf ölünce “bundan sonra Allah asla peygamber gönderemez.” demiştiniz. İşte Allah haddini aşanları böyle şaşırır.”

Anlaşıldığı gibi Yahudilerin son peygamberlik inancı ve itikadı açık bir sonucu ortaya çıkarmıştır. Bu sonuç, sonraki Tanrı mazharlarını tanımalarından ve imanından mahrum kalmalarıdır. Tarih bu yanlışlığın tekrarründe varılan sonucun aynı olacağını göstermektedir.

İlginç bir konuya değinmekte yarar var. Yahudilerin son peygamberlik inancına karşın Mesih’in geleceğini hareketli bir biçimde beklemektedirler. Bu çelişki sorulduğu zaman “Evet bekliyoruz. Mesih (İsa) gelecek ve İsrail oğullarını kurtaracaktır, fakat yeni bir kitap ve yeni bir din ile gelmesi kesinlikle söz konusu değildir. Mesih geldiği zaman Hz. Musa’nın şeriatını dünyaya neşredecektir.” derler.

Gene düşünülmesi gereken bir konudur, va’d edilen yeni bir peygamberi beklerler. Fakat bu peygamber eskiyi devam ettirecek ve yenilik getirmeyecek. (Dikkat! Tüm peygamberler yenilik getirdikleri için kabul görmemişlerdir.)

* İncil ve Hıristiyanlık:

Yuhanna’nın vahyi, bab 22, ayet 13:

“Alfa ve omega (a ve z) birinci ve sonuncu, başlangıç ve son Benim.”

Petros’un birinci mektubu, bab 1 ayet 25:

“Fakat Rabb’in sözü ebediyen durur ve size müjdelenmiş olan söz budur.”

Matta bab 24, ayet 35:

“Gök ve yer geçecek (zail olacak) fakat Benim sözlerim geçmeyecektir.”

Matta bab 28, ayet 18:

“İsa yanlarına geldi ve onlara söyleyip dedi; gökte ve yeryüzünde bütün hakimiyet Bana verildi, siz gidip bütün milletlere öğretin, onları Baba ve oğlu ve Ruhulkudüs ismiyle vaftiz eyleyin. Size emrettiğim her şeyi tutmalarını onlara öğretin ve işte Ben, bütün günler, dünyanın sonuna kadar sizinle beraberim.”

İncil’in ebedi değişmez ve İsa’nın da son olduğuna dair ayetler ortadadır.

Bu örnekler karşın, Kur’an’ın tümünde ise bir tek ayet, Ahzab suresi ayet 40’da buyuruyor ki; “Muhammed içinizdekilerden herhangi bir adamın (erkeklerinizden) babası değildir. O Allah’ın resulu ve nebilerin mührü (sonudur). Allah her şeyi bilendir.”

Bu ayetin şan-i nuzlü üzerinde durmak gerekir. Ayrıca Tanrı rahmetinin sonsuz olduğunu ve hiç bir şekilde kesilmeyeceğine dair birçok ayet vardır.

Bir kere, ilklilik ve sonluk, yani sınırlandırmak Tanrı için geçerli değildir. Kutsal kitaplardaki ilklilik ve sonluktan maksat Tanrı mazharların birliğidir. Yani ilk ve son arasında bir farklılık olmadığı bize anlatılıyor. Yoksa Tanrı için bir sınır koymak, ilklilik ve sonluğun söz konusu olması mümkün değildir. Kur’an’daki bir buyruk bu konuyu açıklar ve çözüm getirir. Bakara suresi ayet 285’te şöyle buyurmuştur: “Peygamberler (resuller) arasında bir fark yoktur.”

Yukarıdaki ayet üzerinde düşündüğümüz takdirde şöyle bir sonuç ortaya çıkar. Burada peygamberler arasında bir farkın olmayışı tabiidir ki; isimle değil, çünkü geçmişteki tüm peygamberlerin ayrı ayrı isimleri olduğu muhakkaktır. Bu farksızlık cisimlerine göre de değildir. Çünkü hepsinde cisim olarak farklılık göstermişlerdir. Gene bu farklılık, hem mekan hem de zaman açısındandır. Öyleyse peygamberler arasında bir farkın olmaması tabiidir ki ruhani ve Tanrı’dan alıp verdikleri feyiz yönündendir. Bu feyzin hararet ve şiddeti her ne kadar insanoğlunun kabiliyet ve anlayış derecesine göre farklılık gösterirse orijini Tanrı’dan oluşu yönünden aynı olup birbirlerinden farkı yoktur. Hz.Bab’ın buyurduğu gibi güneş her ne kadar gün, ay veya yıl olarak değişik vasıflarını taşıyorsa aynı güneştir.

Tanrı mazharların birliği hakkında en değerli bilgileri İkan ve Mufavezat kitaplarında bulabiliriz.

Öyleyse tevhitte maksat peygamberlerin birliğidir. Tevrat, İncil, Kur’an ve hatta birçok hadis’te Hz.Musa, Hz. İsa ve Hz. Muhammed ilk ve son olarak vasıflandırılmıştır. Cismani ve bedensel olarak ilk oluşları mümkün müdür ! Hayır; beden ve zahiri cisim olarak ayrı ayrı oldukları kesindir, ancak ilahi makamda ve peygamberlik rütbesinde ilk olabilirler. Nasıl ilki olabiliyorsa aynı şekilde son gelen veya gelecek de onlar olabilirler.

Sonuç olarak Hz.Abdu’lbaha’nın konu ile ilgili açıklaması aşağıdaki şemada gösterilmiştir:

- 1- Cismani.
- 2- İnsani.
- 3- İlahi.

Son yıllarda dünyada birçok dini hareketin ortaya çıkışına hepimiz tanığız. Bu durum şekillenmekte olan toplumsal bazı oluşum ve eylemlere karşı aks'ul amel yani reaksiyondur. 19. asırdan sonra bilim ve teknolojinin dev adımlarla ilerlemesine rağmen, insanlık aleminin aynı oranda mutlu olmadığı ortadadır. Bilim ve teknolojinin yalnız başına insanların rahatlığına kuşkusuz katkısı vardır. Ancak moral ve ruhani eğitim için kesin bir faktör olamamıştır. Ahlaki değerlerin günden güne eridiğine, dünyamızın bütün olarak savaş halinde olduğuna (100'den fazla ülkede aktif savaş ve geri kalan diğer ülkelerde de pasif savaş), gelir dağılımında adaletsizliğe, bireysel olarak huzursuzluk, depresyon, endişe ve onlara bağlı uyuşturucu, alkol ve sigara kullanımının artmasına, her saatte veya her 15 dakikada da bir intihar girişimine ve birçok benzer olumsuzluğa tanık olmaktadır.

Böyle bir ortamda ciddi bir yoksulluk söz konusudur, evet bu da ruhani yoksulluktur. Maddi fakirlik çaba ve çalışmalarla ortadan kaldırılabılır, ilmi yoksulluk; eğitimle azaltılabilir, ancak ruhani ve ahlaki yoksulluğun giderilmesi hiç de kolay değildir. İşte bu sorun karşısında insanlarımız bir çare arayışı içindedir. Sorunun çözümünü dinde aramaktadırlar, çünkü insanlık tarihinde ahlak ve karakterin yönlendirilmesinde dinler, kendi buldukları çağlarda devrimler yaratarak en etkili faktör olmuşlardır. Öyleyse ahlak çöküntüsünde insanlarımızın bir kısmının dine yönelmeleri doğal bir arayıştır. Zaman ve mekana göre bir misyonu olan geçmiş dinler bu misyonlarını artık tamamlamış bulduklarından, doğal çağın gereksinimlerine yanıt vermeleri zorlaşmaktadır. Son zamanlarda dünyanın her tarafında geçmiş dinlere yönelik görülmektedir. Avrupa ve Amerika'da çok eski dinlere yönelişin, örneğin Budizm'e rağbetin arttığını görüyoruz. Fanatik Yahudilerin hareketlenmeleri, Hıristiyan misyonerlerin değişik tarikatlar biçiminde yoğun çalışmaları ve "İslami" yaftalı hareketlerin çoğalması bunların örneğidir. Eski dinlerin canlanması birçok insanın görünüşte dinlere yönelmeleri, hasta olan toplumun şifa bulmasına keşke bir etkisi olsaydı !

Diğer taraftan materyalizm ve ateizm, dindar gözükene fakat Tanrı öğretilerine göre davranmayan insanlar yüzünden, bariz bir şekilde artmaktadır. Halbuki hoşgörü, sevgi, birlik ve insanlığın kemal ve faziletleri bir inanca özgü karakterlerden olması gerekir. Ancak görülen odur ki inananlarda bulunması gereken bu erdemlerin yokluğu, materyalizme yönelişin asıl sebepleri arasındadır.

Sonuç olarak diyebiliriz ki; dinin, ahlak ve ruhani eğitimde büyük bir rolü vardır. Ancak dinler de, çağa uygun olmalı, insanlar arasında ilişkiler değiştikçe, insan bünyesi geliştikçe ve insanların ihtiyaçları arttıkça Tanrı öğretileri ve kuralları da ilerleyici olmalıdır. Bugün artık gerçek din; insanlık aleminin birliğini sağlamalı, genel barışı temin etmeli, gerçeğin serbestçe araştırılmasını öğretmeli, evham- taklit ve taassuplardan arı olmalı, ilimle yan yana bulunmalı, kadın ile erkek haklarını eşit bilmeli, eğitim ve öğretim olanaklarını tüm insanlara eşit bir şekilde sağlamaya çalışmalı, dinlerin esaslarının bir olduğunu dolayısıyla tüm dinlerin birliğini ilan etmelidir.

Yukarıdaki özellikler göz önüne alındığında, bu asırda din; ilahi, evrensel ve çağa uygun olduğu zaman hasta halindeki insanlık alemi için şifa kaynağı olacaktır.

KİTAPLARIN TAHRİFİ

Yaygın olarak Türkçe, Arapça ve Farsça'da kullanılan "Tahrif" sözcüğünün anlamını sözlük ve lügat kamusalarda yapılan incelemelerde; "bir kelam veya sözcüğün; harflerinin yerini veya manasını değiştirme" demektir. Bu araştırmanın birkaç örneğini görelim:

"Ferit Devellioğlu, Osmanlıca-Türkçe Ansiklopedik Lügat. Aydın Kitapevi"

Tahrif: 1. harflerinin yerini değiştirme bozmak, kalem oynatma,değiştirme 2.bir ibarenin manasını değiştirme.

"Ferhenge Farsi-ye Amid. II.cilt, İntişarat-i Amir Kebir- Tehran"

Tahrif: Bir kelamın aslından değiştirme, kelimenin harflerinin yerlerini değiştirme.

"El Müncid Arab kamusu."

Tahrif: Kelimenin harflerini değiştirme.

Hız.Baha'ullah tahrifi, Kitab-i İkan'da şöyle tarif ediyorlar:

"Tahrif; kitabı kendi istek ve arzularına göre mana vererek tefsir etmektir."

Yukarıdaki sözlük incelemeleri ve kanımızca ilahi bir anlatım olan Hz.Baha'ullah'ın buyruğunun ışığı altında halk arasında yaygın olarak tahrif hakkında anlayışların kutsal kitapların yardımıyla bu inançların doğruluğunu birlikte inceleyelim.

Toplumda yaygın inanç, asıl Tevrat ve İncil'in yok olması veya yandığı böylece şu anda elde bulunan Tevrat ve İncil'in gerçek Tevrat ve İncil ile bir alakası olmadığıdır.

Başka bir inanç, daha yumuşak ve toleranslı bir anlayıştır, söyle ki; Yahudi ve Hıristiyanların din adamları kutsal kitaplardaki bazı ayetleri değiştirip onun yerine kendi yararlarına göre kelimeler ilave ettiler ve bazı görüşler bu doğrultuda söylediler ki; Hz. Muhammed hakkındaki haberleri kitaptan çıkardılar.

Kutsal kitapların tahrifine işaret eden Kur'an'-i Kerim'in mevcut ayetlerini bazılarını özellikle şan-i nuzullarını incelediğim zaman halkın anlayışından epeyce de farklı olduğunu ortaya çıkmaktadır.

Kur'an'da tahrif ile ilgili bağımsız 4 yerde ayetler vardır. Örneğin İbn-i Surya meselesi. Bu konuyu Hz. Baha'ullah da İkan'da açık bir şekilde izah buyurmuştur.

“Onlar, sözleri yerlerinden değiştirirler.” – Yuharrifunel kelime an mevazi'hi ” Maide 13 (Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları- Ankara 1988,Emel Matbaacılık San LTD.ŞTİ sayfa 108) ayetinin nuzul sebebi bu olaydır

Yukardaki ayetin şan-i nuzulünü Kitab-i İkan, sayfa38'den aktaralım:

“Surya oğlu'nun hikayesi bu cümledendir: Bir gün Hayber ahalisi, zina işleyen evli erkek ve evli kadına tatbik edilecek cezayı Furkan Noktasından (Hz. Muhammed) sorarlar. “Bu gibilerin cezası, Tanrı'nın hükmüne göre, recimdir (taşlanıp öldürmek)” Cevabını verir. Onlar: Tevrat'ta böyle bir hüküm yoktur” diye inkar ederler. Bunun üzerine Hazret: “Bilginleriniz arasında kime, salahiyetle söz söyleyebilir, tanrı ve sözüne itimat edersiniz” diye sorar. Surya oğlu cevabını verirler. Hazret onu yanına çağırarak : “sizin için denizi yaran, üzerinize Man(Kudret helvası) indiren, size buluttan gölgelik yapan, sizi Firavun ve kavminden kurtaran ve sizi bütün insanlardan üstün tutan Tanrı hakkı için söyle: Musa'nın zina işleyen evli bir erkek ile evli bir kadın hakkında tatbik edilecek hükmü nedir”. Surya oğlu: “Ya Muhammed, recimdir” cevabını verir. Hazret sorar: “O halde bu hüküm Yahudiler arasında neden tatbik ve icra mevkiinden kalkmış bulunuyor?”. Surya oğlu cevap verir: Buhtunnasr kutsal mabedi yakıp Yahudileri katliam edince, memlekette pek az sayıda Yahudi kalmıştı. Mevcut Yahudilerin azlığını ve Amalika'nın çokluğu göz önünde tutan zamanın uleması bir araya gelip baş başa verdiler; Tevrat'ın bu hükmü tatbik ve icra edilecek olursa, Buhtunnasr'ın elinden kurtulmuş olanların da bu hüküm mucibince telef olacağını düşündüler. Bunun üzerine, bu husustaki öldürme hükmünü ortadan kaldırmayı zaruri gördüler”. Bu arada Cebrail Onun aydın yüreğine inerek şu ayeti bildirdi. “Yahudilerden, sözleri yerlerinden değiştirdiler...” (Nisa 48)

Bu adı geçen muayyen yerlerden biri idi. Burada tahriften maksat , bu mahlukların anladığı gibi değildir. Hatta bazıları, Yahudi ve Hıristiyan ulemasının Hz.Muhammed'i över mahiyetteki ayetleri kitaptan silip yerlerine aksini yazdıklarını iddia ederler. Bu son derece manasız ve asılsız bir iddiadır. Bir kitaba inanıp onu Tanrı'dan bilmiş olan bir kimsenin onda tasarruf icra eylemesi hiç tasavvura sığar mı ? Bundan başka, Tevrat dünyanın her tarafında mevcut bulunuyordu; Mekke ve Medine'ye münhasır değildi ki, onda tasarruf yapabilsin. Hayır, Tahriften maksat bugün bütün Furkan Ulemasının meşgul olduğu şeydir; Yani Kitabı, kendi meyil ve arzularına mana vererek tefsir etmektir. Hz. Muhammed'in zamanındaki Yahudiler Tevrat'tan O'nun zuhuruna delalet eyleyen ayetleri kendi arzularına göre tefsir edip O'nun beyanına razı olmadıklarından tahrif hükmü onların hakkında sadır olmuştur. Bugün Furkan ümmeti de zuhurun alametleri ile ilgili Kur'an ayetlerini kendi meyil ve arzularına göre tefsir etmek suretiyle aynı tahrifi yapıyorlar. Başka bir yerde de şöyle buyruluyor: “Onlarda bir bölük vardı ki; Allah'ın sözünü işitip anladıktan sonra onu bile bile değiştirirlerdi.” Bakara 75

Bu ayet dahi kelimeleri değil, kelimelerdeki manaların tahrife uğratıldığını teyit eder. Bunun böyle olduğunu yukarıda geçen ayet gösterdiği gibi doğru düşünenler de idrak eder. Yine başka bir yerde buyruluyor: “Vay o kimselere ki elleriyle kitabı yazıp sonra da kendi hasis menfaatleri için, bu Allah tarafından derler” Bakara 79

Bu ayet Yahudi bilginleri ve büyükleri hakkında nazil olmuştur. Bu din bilginleri, zenginleri memnun, hasis menfaatlerini temin, içlerindeki hınçlarını ve küfürlerini dışarı dökmek için Hz. Muhammed hakkında birkaç reddiye yazıp burada söylenilmesi caiz olmayan bazı delillere istinat ettiler ve bu delililerin Tevrat'ın bölümlerinden çıkarıldığını ileri sürdüler.

Aynı şeye bugün de şahit olmaktayız. Bu hayranlık uyandırıcı Emir aleyhinde alim geçinen bir takım cahiller nice reddiyeler kaleme almışlar ve kendi uydurduklarını kitabın ayetlerine ve gerçek anlayış sahiplerinin sözlerine uygun olduğunu sanmışlar.”

Yahudilere atfedilen zina hükmünün tahrifi, Yahudi din adamlarının bu hükmünün kendi akıllarına göre değiştirmesi, Tevrat'ta organik olarak bu ceza hükmünün kaldırılması anlamına gelmez. Neden ? Çünkü Tevrat'ı araştırdığımızda bu ceza hükmünü kaldırmayıp, tersine Tevrat'ta mevcut olduğu ortadadır.

Tevrat: Levililer, bap20, ayet 10 “Ve başka birinin karısı ile zina eden, komşusunun karısı ile zina eden adam, hem o, hem kadın mutlaka öldürülecektir.”

Tesniye, Bap 22,ayet22 S.198: “Eğer bir adam,başka bir adamın karısı olan bir kadınla yatmakta olarak bulunursa. O zaman kadınla yatan adam ve kadın, onlar ikisi de öleceklerdir, ve kötülüğü İsrail’den kaldıracaksın.”

Altıncı asırda, İslamiyet’in doğuşunda Arap kabileler içerisinde, yıllar önce göç eden ve o yörelere yerleşen Yahudiler vardı ve Hz. Muhammed onları kendi döneminde “Ehl-i Kitap” olarak hitap buyurmuşlar. Eğer o günkü Yahudilerin kutsal kitapları yanmış veya yok olmuş olsaydı, Hz. Muhammed onların elindeki kitabı yani Tevrat’ı tasdik etmezdi ve onlara Ehl-i Kitap olarak hitap buyurmazdı. Halbuki Kuranın bir çok ayetlerinde Ey Ehl-i kitap hitabı mevcuttur: Bulabildiğimiz kadarıyla Kur’an’da 4 surede 25 defa Hıristiyan ve Yahudilere Ey Ehl-i Kitap hitabı vardır:

Bakara: ayet; 105,109- Al-i İmran: ayet; 64, 65, 69, 70, 71, 72, 75, 98, 99, 110, 113, 199 - Nisa: ayet; 123, 153, 159, ,171 - Maide: ayet; 15, 19, 47, 59, 65, 68, 77

İdrak edilmeyen gayb veya görülmeyen Hak aleminde tek görünür işaret ve hal Emir alemindeki İlahi mazharlardır. Düşünce gayb alemidir, gizemli bir gerçektir ve madde olmayıp manadır. Ancak düşünce sözcüğe dönüştüğünde görünür hale gelir yani gayb şühüt olur. Bu tabiattaki gerçek ruhani alemde de aynısı şekildedir. Şöyle ki; Tanrı iradesi indirekt olarak her zaman insanlara ulaşmaktadır. Sınırlı insan alemi sınırsız Hak alemine kavrayamadığından ve O’nu tahammül edemediğinden Tanrı enerjisi İlahi mazharların adaptörü ile insanlara ulaşır. Bu adaptörler cihazların kapasitesine kadar enerji dönüşümünü yapar. Hz. Baha’ullah Kitab-ı Akdes’te buyuruyorlar: “Bu zikir (kitap) Tanrı’nın ölçüsü değil, sizin ölçünüz kadardır.”

Peygamberden doğan bu kelimeler veya kitap Tanrı’nın baki olan hüccetidir. Her asırdaki o peygamberin ümmetine yol gösteren bir delildir. Terazi ve ölçüdür. Her ümmet onunla tartılır, Tanrı onu mizan kılar, inananlar ona itaatle aziz olurlar, yine ona muhalefetleriyle ve yüz çevirmeleriyle ceza görürler. Yeni kelimeler veya kitap gelinceye kadar Tanrı hücceti ve nişanesidir. Ümmetin koruyucusu ve rehberidir. Yani va’d edilen yeni peygamber ve yeni kitap gelinceye kadar halkın kılavuzudur ve Tanrı’nın Halk aleminde temsilcisidir.

Eğer bu Tanrı hücceti bir ümmetin içinde ortadan kalkmış olsa Halkın içinde mevcut olmayan , bozulmuş ve itimat edilmeyen bir uydurma kitaptan nasıl sorumlu olacaklar! Neye göre muhasebe olacaklar ve neye göre ve hangi mevcut ölçüye göre mükafat bulacaklar veya ceza görecekler ! Casiye 28 Her ümmetin kendi kitabıyla davet edilir ayeti Kerimenin anlamı ve uygulanabilirliği ne olacaktır!

Al-i İmran 81 “Allah peygamberlerden ahit almıştı; And olsun ki; And olsun ki, size kitap ve hikmet verdim; sizde olanı tasdik ederek bir peygamber gelecek. Ona mutlaka inanacaksınız ve O’na mutlaka yardım edeceksiniz...” her ümmet için hayatı önem arz eden ahd-u misak. konusu her inananın düşünmesi gereken önemli konudur veya başka bir deyimle bu mesele her dinin can damarıdır. Çünkü Allah yukarıdaki ayete istinaden tüm peygamberlerden bu ahdi almıştır, yani gelecek olan sonraki İlahi peygambere iman etsinler diye. Ahzab 7 ‘de teker teker bildiğimiz ve tanıdığımız peygamberleri ismen sayarak insanları uyarıyorlar:

“Peygamberlerden söz almıştık. Ey Muhammed Senden, Nuh’tan, İbrahim’den, Musa’dan, Meryem oğlu İsa’dan sağlam bir söz almışsındır.(8)

Tanrı kelamının hayat verici ve diriltici etkisi aynen baharın etkisine benzer. Nasıl ki baharın gelişiyi ölmüş olan doğa yeniden canlanır ve yeni hayat bulur , aynı şekilde insanların ruhani canlanma ve gelişmesi de ilahi kelimelere bağlıdır. Her asırda ve devirde Tanrı kelamı bir elçi kanalıyla insanlara hayat bağışlar ve belirli bir zamana kadar yani, yeni bir ruhani baharın tecellisine kadar bu Tanrı’nın kılavuzluğu O’nun koruması altındadır Hicri 9 “Doğrusu Kitab’ı (Zikir’i) biz indirdik, onun koruyucusu elbette Biziz.” (inna nahnü nezzelne- zzikre ve inna lehü lehafezun)

Zikir veya zikir, hatırlatma anlamında olan ve kur’an’da İlahi öğüt veren kitap olarak yalnız Kur’an değil geçmiş İlahi kitaplarda özellikle Tevrat için de bu terim kullanılmıştır.

Enbiya 2: “Rabblarından kendilerine gelen her yeni uyarıyı (Zikir’i) mutlaka eğlenerek dinlerler.” (ma ye’tiyhim min zikrin min Rabbihim..)

Enbiya 7: “Ey Muhammed ! Senden önce de ancak kendilerine vahyettiğimiz erler gönderdik. Hadi sorun kitap ehline, eğer bilmiyorsanız.” (fes’elü ehlezzikri)

Enbiya 48 : “And olsun,biz Musa’ya ve Harun’a hak ile batılı ayıran, korunanlar için bir ışık ve öğüt olan Furkan’ı verdik.” (Kur’an-Kerim Meali{Türkçe Çeviri} Prof.Dr.Yaşar Nuri Öztürk. Yeni Boyut İstanbul- 1993, Sayfa 298)

Nahl 43: “Biz Senden önce de elçi olarak kendilerine vahyettiğimiz erkeklerden başkasını göndermedik. Eğer bilmiyorsanız Kitap (Zikir) ehlinden sorunuz.” (fes’elü ehlezzikri)

Suara 5 : “Rahman’dan kendilerine anlatılan yeni bir kitap (Zikir) ne zaman gelmişse illa da ona itiraz ederler.”

Kitab-ı Akdes'in isimlerinden bir tanesi de "Zıkr"dir. Hz. Baha'ullah bu kitapta şöyle buyuruyorlar: "De ki; bu zıkr (Kıtan-ı Akdes)sizin ölçünüz kadardır, yoksa Tanrı ölçüsünde değildir."

Kitabın Tanrı tarafından korunmasına bizzat Tanrı söz vermiştir, Nasıl olur da insanların hidayeti için bir kılavuz kitap nazil olur ve gelecek zuhur eden ve va'd edilen peygambere kadar onu muhafaza etmez !

Başka bir açıdan bu tahrif meselesini baktığımızda, şöyle bir soru aklımıza gelir.

Hz. Musa'ya nazil olan Tevrat ve Hz. İsa'ya nazil olan İncil, Tabii orijinal Tevrat ve İncil'in tartışmasız ilahi ve yol göstericidir. Bunda kimse için bir şüphe yoktur En'am 154: "Sonra, tamamıyla her şeyi güzel ve tafsilatlı, hidayet ve rahmet olan Kitabı Musa'ya verdik. Rablerine kavuşacaklarına belki artık inanırlar."

Yukarıda nakledilen bu ayet-i kerime, bu iddianın şahididir. Şimdi madem bu hak kelimadır , hidayet edicidir, tamamen güzel ve tafsilatlıdır. Madem bu bozulmuşsa veya yok olmuşsa sonraki peygamberler neden bu meziyetli ve hiç de eksik olmayan kutsal ve ilahi kitabın tekrar orijinal şeklini getirmedi veya tecdit (yenilenme) etmediler !

Geçmiş İlahi kitapların tamamen yok olması inancının doğru olmadığını bir delili, Kur'an'la bir çoğu aynı olan felsefi, sosyal ve tarihi hikayeleri şu andaki elimizdeki Tevrat ve İncil'in muhtevasının uygunluğudur.

"Tahrifin manada olduğunu inanan bir çok İslam alimler de vardır. Bunlardan: İmam Fahr-i Razi, İmam Beyzavi, Buhari ve İbn-i Sina'yı sayabiliriz.

İncil Tahrifi- Kur'an'da şan-i nüzülü ayrı olan dört yerde Tahriften bahsedilir. Bu konuda çoğu Tevrat kast edilir. Yahudi din adamları Tanrı kelimasını kendi istek ve arzularına göre yorumladılar ve gerçek manasından uzak kaldıkları için Kur'an-ı Kerimde tahrife muhatap kaldılar.

Hz.Muhammed döneminde yaşayan Yahudilerin elindeki Tevrat'ın tasdik edilişi aşağıdaki ayetlerle malumdur:

Yunus 37: "Bu Kur'an Allah'tandır, başkası tarafından uydurulup ortaya konulamaz. O elinizdeki Tevrat ve incili doğrular ve kitabı bir bir açıklar. Onda şüphe yoktur. O alemlerin Rabbındandır."

Maide 43: "Allah'ın hükmünün bulunduğu Tevrat yanlarında iken, ne yüzle seni hakem tayin ediyorlar..."

Maide 46: "Onların izi üzerine arkalarından Meryem oğlu İsa'yı ondan önce gelmiş bulunan Tevrat'ı doğrularak gönderdik. Ona yol gösterici, aydınlatici olan ve önünde bulunan Tevrat'ı doğrulayan İncil'i sakınanlara öğüt ve yol gösterici olarak verdik."

Maide 48: "Sana da (Ey Muhammed) önündeki (lima beyne yedyhi- elin arasında) kitabı (Tevrat, Zebur ve İncil'i)doğrulayan, onları gözetip denetleyerek, tashih eden Hak Kitabı indirdik"

Bakara 41: "Elinde bulunan Tevrat'ı tasdik ederek indirdiğim Kur'an'a inanın !"

Saff 6: "Hani bir zaman da Meryem oğlu İsa şöyle demişti:" Ey İsrail oğulları şüphesiz ki; ben size gönderilen Allah'ın peygamberiyim. Önümdeki (lima beyne yedi- elimin arasında) Tevrat'ı doğrulayanım ve benden sonra gelecek olan Ahmet ismindeki bir peygamberi müjdeleyenim..."

Yukarıdaki ayetler gibi buyrukların örneklerini çoğaltmak mümkündür, ancak basiret erbabına bu kadar kifayet eder. Konu ile ilgili Yukarıdaki Kur'an'ın ayetleri açıkça bize gösterir ki; Hz.Muhammed dönemindeki Yahudilerin ve Hıristiyanların elindeki bulunan Tevrat ve İncil tasdik edilmiştir.

Tahrifin, bu kitaplarda Hz. Muhammed hakkındaki ayetleri Yahudi ve Hıristiyan din adamları kasten çıkararak ve bu şekilde kitabı bozulması görüşü bazı insanlar tarafından yaygın olarak inanılmaktadır. Bu inanç, son derece akıl ve mantıktan uzaktır. Tahrif isterse mana ile olsun ister organik ayetlerin çıkarılmasıyla olsun, mümkündür ancak bireysel olabilir. Tevrat ve İncil sadece Arabistan'la münhasır değildi ki; tüm dünyada neşredilen ve inananları olan bu kitapların top yekun aynı metotla ve aynı konuların çıkarılması asla mümkün değildi. Tanrısal olarak bildikleri bir kitabı, inançlı bir Yahudi veya Hıristiyan nasıl bozulmasını razı olabilir. Bakınız Tevrat'ın aşağıdaki iki ayetine:

Tesniye Bap 4, ayet 2, sayfa 180: "Size emretmekte olduğum söze bir şey katmayacaksınız, ve ondan eksiltmeyeceksiniz. Ta ki; Allah'ımız Rabbin, size emretmekte olduğum emirlerini tutasınız."

Vahiy Bap 22, ayet 18. Sayfa 274: "Bu kitabın peygamberlik sözlerini her işitene ben şahadet ediyorum: Eğer bir adam bunlara bir şey katarsa, Allah bu kitapta yazılmış olan belaları ona katacaktır, ve eğer bir adam bu peygamberlik kitabının sözlerinden çıkarırsa, Allah bu kitapta yazılmış olan hayat ağacından ve mukaddes şehirden onun payını çıkaracaktır."

Tanrı tüm peygamberlerden söz almıştır ki; yeni bir dönem olacaktır ve o dönem için yeni bir elçi ve kitap gönderecektir. Bu önemli ve hayati müjdeyi Hz. Musa ve Hz. İsa ve hatta Hz.Muhammed vermişler.

Bu müjdenin yerine gelmesi için, yani va'd edilen zuhurun doğmasına kadar bu müjdeli sözler Tanrı'nın adaleti mucibince durması gerekir.

Al-i İmran 81 : “Allah peygamberlerden ahid almıştı: “And olsun ki;size kitap, hikmet verdim, sizde olanı tasdik edecek bir peygamber gelecek, ona mutlaka inanacaksınız ve ona mutlaka yardım edeceksiniz...”

Ahzab 7: “Peygamberlerden söz almıştık, Ey Muhammed! Senden, Nuh'tan, İbrahim'den, Musa'dan, Meryem oğlu İsa'dan sağlam bir söz almışızdır.”İ

İSMİ AZAM

“Yücelikle gelen Tanrı'nın en Büyük İsmi'ni tanıyınız ! O'dur Bilici, Varlıklı ve Koruyucu”

Hz.Baha'ullah

Yarattıklar aleminde mertebeler vardır. Bu konuda Hz. Abdu'l'baha'nın açıklamasına göre alt merite hiçbir zaman üst mertebeyi kavrayamaz. Örneğin; hayvan, insan aleminin gerçekleri ve sırlarını anlayamaz. Bitki hayvan alemini kavrayamaz ve cansız alemini (cemad) de bitki alemindeki özelliklerden bihaberdir. Dolayısıyla insan da kendinden üstün olan Tanrı alemini kavramasına olanak yoktur.

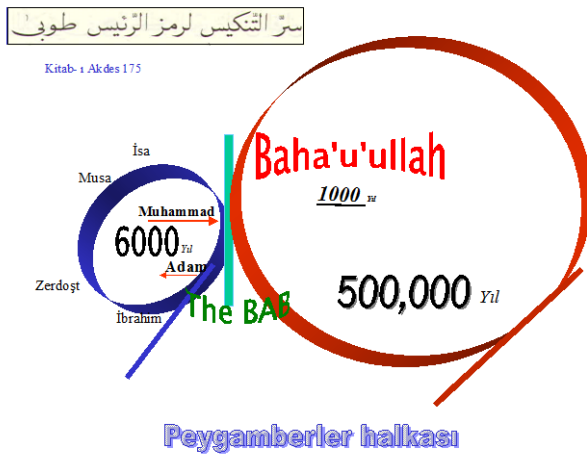
Tüm ilahi dinler Tanrı mertebesinin “yüce, gayip ve idrak edilmez” olduğu üzerinde ittifak ederler. Bahai dini geçmiş dinlere nazaran Tanrı'nın “münezzeh” yani tenzih edilmiş ve arı olduğunu daha fazla vurguluyor. Bu tenzih her şeyi içine alıyor. Anlayış ve idrak, isim ve sıfat, mekan ve zaman dahil olmak üzere. Öyleyse; O'nu kavrayamadığımız ve anlayışımızın üstünde olduğuna göre, nasıl oluyor O'nu vasıflandırıyoruz ve bazı sıfatları o'na atf ediyoruz, nasıl olur da bilinmeyen özelliğine göre O'nu isimlendiriyoruz. Bir şeyin bilindiği takdirde onu hem vasıflandırırız hem de adlandırırız. Gayp olan, idrak edilmez olan Yüce Tanrı'yı nasıl anlatabiliriz. Eğer böyle yaparsak Tanrı'yı sınırlandırmış oluruz. Hatta Tanrı'nın mekandan münezzeh olduğunu bilmek, her hangi bir cihet ve yönden münezzeh bilmek demektir. Tanrı'ya bir yön tasavvur etmek Tanrı'yı sınırlandırmak demektir.

Peki her şeyden münezzeh olan Tanrı'yı nasıl tanıyabiliriz ? Tanrı'nın tanıma yolu nedir ? Ehl-i Baha'ya göre, Tanrı'nın tek tanıma yolu, onun halkındaki tecellisini tanımakla mümkündür. O'nun tecellisini aksedecek tek kapasite İlahi peygamberlerdir. Tabiat alemini güneşin kendisine değil, ışınlarıyla yani ultraviyole ile ancak temas edebilir. Bu tecellinin en bariz örneği Bahai kutsal eserlerinde meşhur güneş ve ayna misalidir. Aynadaki güneş öz güneş değildir, fakat güneşin tecellisidir. Tanrı tecellisi Tanrı değildir, Tanrı'dandır.

Tanrı'ya giden yol ve O'nu tanımak ve irfanı ancak ve ancak O'nun Mazharları kanalıyla olur. Böylece Tanrı'nın sıfat ve isimleri O'nun mazharına veya peygamberlerine aittir.

İsm-i Azam, Tanrı'nın en büyük ismi daha önce gizli idi ve insanların onu tanımak ve yüceliğini kavramak kapasitesinde olmadığı için saklı kalmıştı. İnsan alemini buluş ve olgunluk çağına girdiğinde O kendini açıklar ve görünür hale gelir diye geçmiş kutsal kitaplarda vaad edilmiştir.

Hz. Baha'ullah İsm-i Azam'dır. BAHA veya ABHA veya onun türevleri İsm-i Azam olarak açıklanmıştır.

Yukarıdaki şema üzerinde konumuzla ilgili olduğu için bir az duralım:

Arapça olarak Kitab-ı Akdes'ten alınan¹⁵, şemanın üstündeki ayet “Sırru’l tenkis le- remzu’l reis” hakkında Hz. Baha’ullah’ın bizzat kendilerinin açıklamalarını görelim¹⁶. Bu cümle Şeyh Ahmed-i Ahsa-i’nin ifadesidir, Hz. Baha’ullah’ı Reis olarak ifade etmiş ve onun gelişini dünyada ve insan aleminde eşî rastlanmayan bir olayın vuku bulacağı kehanetinde bulunur. Burada “tenkis” ters çevrilmiş anlamında olan Arap harfiyle vavdır “ , ” Vav’ın şekli virgül şeklinde olup tam yazılışı bir virgül, ortası bir elif (çizgi) ve sonunda bir virgül daha (, I ,) biçiminde sağdaki vav’ın solda da tersi aynı vav olarak yazılır. Tenkis veya ters çevrilmiş ifadesi vav’a uygundur. Vav ebce harfiyle 6 demektir ve bu altı Kur’an’daki “Yer ve gök, altı günde yaratılmıştır” ayetine istinat ederek ilk yaradılış dönemi yani Adem’le başlayan peygamberlik halkası kast edilir. İkinci vav yeni bir dönem veya yeni bir peygamberlik halkası olarak Hz. Baha’ullah’ın dönemidir ve iki vav veya halka arasında elif-i Kaime yani Hz. Bab kastedilmiştir. Şekilde incelenirse konu daha anlaşılır hale gelir.

Ebce hesabıyla İsm-i Azam’ın sayısı BAHA 9’a ve ABHA ise 19’a eşittir

Hz. Abdu’l-baha bir levhte İsm-i Azam’ın sembolünü bize açıklamışlardır¹⁷.

Aşağıdaki açıklama bu Levh’e istinaden yapılmıştır. İsm-i Azam’ın sembolize edilmiş şekli ; 2 ba, 4 Ha, 2 beş köşeli yıldız ve 3 düzeyi belirten iki paralel çizgidir

İKİ BA:

Ba’nın tekrarı iki alemani gayp ve şühüde (görünür) bir işarettir. Aynı zamanda Bab ve sembolize eder. Dikey şeklindeki Ba üç alemleri birleştiren ve bu hakikat Ba’sı en yüce alemde en tecelli etmiştir.

Dört Ha:

Dört Ha, tevhidin dört temelini simgeler.

Yani: 1) Temhid¹⁸. 2) Tesbih¹⁹.

3) Tahlil²⁰. 4) Tekbir²¹.

¹⁵ Bend 157, Y171, S.148

¹⁶ Maide Asumani cilt 1- s.12, Maide Asumani cilt 2- s. 19 ver 34

¹⁷ Maidey-i Asumani cilt 3- s.100

¹⁸

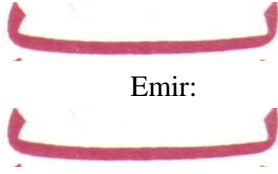
¹⁹

İsm-i Azam'ın nakşında Ba ve Ha birleşerek ondan Tanrı'nın en büyük ismi çıkmıştır.

Baha sayısı 9 ve Bab sayısı ise 5'tir. Baha sayısı yani 9'a kadar teker teker saydığımızda toplamı 45 eder. (1+2+3+4+5+6+7+8+9 =45) 45 sayısı Ebcet harfiyle Adem'e de eşittir. Keza Bab sayısı yani 5'e kadar rakamları teker teker toplarsak 15 eder. (1+2+3+4+5 = 15) gene Ebcet hesabıyla 15 Havva ile eşittir. Adem'den maksat İnsan hakikati ve Havva ise Adem'den tecelli eden feyzdir. İki nasıl cismani yaratılışa sebep olmuşsa aynı şekilde Hz. Baha'ullah'ın ve Hz. Bab'ın gerçeklerinin birleşmesi yeni ruhani bir yaratılışının kurucularıdır.

Hak:

Üç Düzey:

Emir:

Halk:

Birbirleriyle paralel iki çizginin oluşturduğu üç satır; Hak, Emir ve Halk alemlerini sembolize eder. Hak alemi ve halk alemi birbirlerine paralel olarak hiçbir zaman kesişmez, ancak peygamberler alemi olan Emir alemi ile komşuluk olanağı vardır.

İsm-i .
mevcuttur. Bur

yani sağında ve solunda, insan figürüne benzeyen iki yıldız
1 ve diğeri Hz. A'la'yı temsil eder.